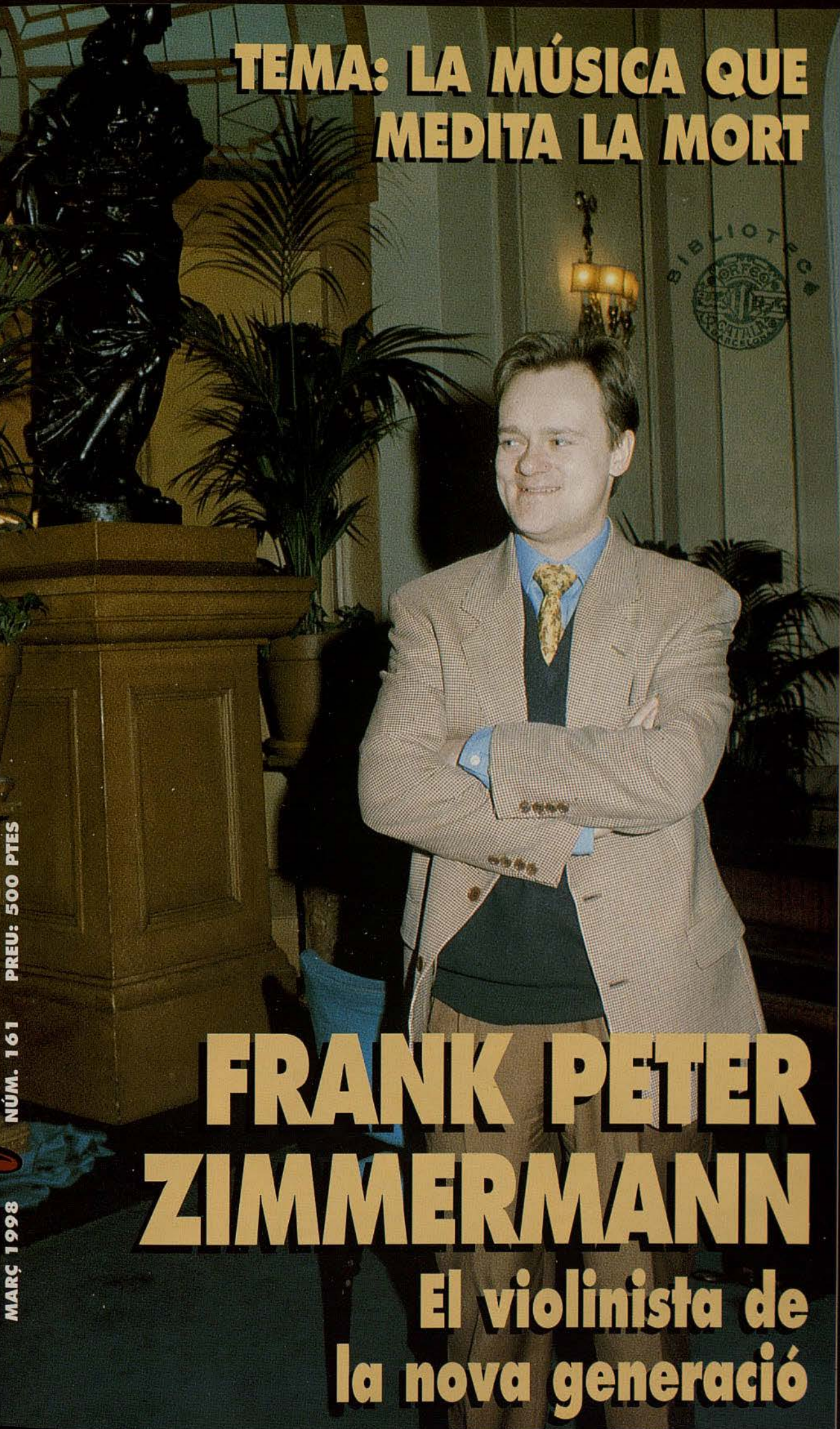

**TEMA: LA MÚSICA QUE
MEDITA LA MORT**

**FRANK PETER
ZIMMERMANN**

**El violinista de
la nova generació**

Adagio, la vostra botiga de música

Pianos
Orgues electrònics
Instruments professionals
Vent i corda
Informàtica musical
Partitures

BARCELONA

Muntaner, 300, Xamfrà Laforja
Tel. 200 81 00
Sants, 304 bis
Tel. 440 24 48

CENTRE COMERCIAL GLÒRIES

Avda. Diagonal, 200, local B228
Tel. 486 01 87

BARBERÀ DEL VALLÈS

BARICENTRO - Tel. 718 97 51

Hermosilla, 75, Esq. Gral. Paraguaná
Tel. 435 89 89

MADRID

MADRID

LA VAGUADA - Tel. 730 48 88

cata

Sal
Jo
Estrac
Garrig
Gu
Matab
Jordi

(ed
a
Co

PE
CASA
GARRIGA
CO
LLUCH,
MA
PAGÈS S
JAUME
ALBERT S
LLUÍS

expres

Catala
amb el
i env
©

Port

161

catalunya música

3A ÈPOCA ANY XV
NÚM. 161, MARÇ 1998

Consell Editorial: **Fèlix Millet** (President), **Montserrat Albet**, **Josep M. Bricall**, **Josep M. Busquets**, **Josep Caminal**, **Salvador Cardús**, **Jordi Casas**, **Joan M. Clavaguera**, **Gregori Estrada**, **Gabriel Ferrer**, **Joaquim Garrigosa**, **Joan Guinjoan**, **Carles Guinovart**, **Teresa Lloret**, **Joan Matabosch**, **Xavier Montsalvatge**, **Jordi Montull**, **Ramon Muntaner**, **Ramon Pla**, **Eugeni Sallent** i **Xavier Turull**.

Consell de Direcció: **Pere Artís** (editor), **Pere Burés** (coordinació amb Catalunya Música), **Jaume Comellas** (direcció periodística) i **Lluís Millet** (direcció musical)

Maquetatge: **F.S.**
Secretaria de Redacció: **Teresa Martínez**

Publicitat: **Prensasi Tam, S.L.**
Pg. de Sant Joan, 25, 3r 2a
Tel.: 245 21 11

Preimpressió: **Ormograf, S.A.**
Impressió: **Agpograf**
Distribució: **Distribarna, S.A.**
Dipòsit legal: **B-34.432/83**
ISSN: **1136-7458**

Col·laboren en aquest número:
PERE ARTÍS, HELENA BAYO, XAVIER CASANOVAS-DANÉS, JORDI CERVELLÓ GARRIGA, CESC, JAUME COMELLAS, SERGI COMELLAS, MIQUEL DESCLOT, ERNEST LLUCH, JORDI MALUQUER, JOAN MOLL I MARQUÈS, DAVID PADRÓS, MÓNICA PAGÈS SANTACANA, MONTSERRAT PUIG, JAUME RADIGALES, MARKUS SCHIKORA, ALBERT SUÑE, FRANCESC TAVERNA-BECH, LLUÍS TRULLÉN I JOAN VIVES BELLALTA.

CATALUNYA MÚSICA
REVISTA MUSICAL CATALANA
Sant Francesc de Paula, 2
08003 BARCELONA
Tel. i Fax: 268 10 00

Els articles publicats a "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" expressen només l'opinió dels seus autors. "Catalunya Música/Revista Musical Catalana" no mantindrà correspondència amb els autors d'originals no encarregats i enviats espontàniament a la Redacció.
© de les reproduccions autoritzades, VEGAP, Barcelona 1998.

Portada: Frank Peter Zimmermann
(foto d'Eva Guillaumet).

revista musical catalana

EDITORIAL

PANORAMA

Riccardo Chailly

TEMA

MUSICALIA

SCHERZANDO

DISCOS

- 5 Veritat i mentida del suport als joves valors
- 6 La principessa filosofa, ossia "El desdén, con el desdén". Recuperació de l'única òpera de Carles Baguer per Ernest Lluch
- 8 Francisco Vas. Un tenor que va venir del violí per Helena Bayo
- 11 Mikrokosmos: Homenatge a Enric Ribó per Pere Artís
- 14 Tangents: El candidat per Jordi Maluquer
- 16 Del seu affm.: Riccardo Chailly per Jaume Comellas
- 17 Una visió intel·ligent de El viatge d'hivern per X. Casanovas-Danés
- 19 Josep Carreras va ser una festa per J.C.C.
- 20 Vigència de Tzakol de Joan Guinjoan per F.T.-B.
- 22 Vot de confiança per als joves per Lluís Trullén
- 23 Interpretació exigent de Vivaldi per X.C.-D.
- 25 L'obra de la Coral Universitària de les Illes Balears per Joan Moll i Marquès
- 27 Músiques per a la mort
- 28 Paraules sobre la mort per Miquel DescLOT
- 33 Mort i música en l'època barroca per Markus Schikora
- 37 Mort i dolor en la música sacra romàntica per Jaume Radigales
- 39 La música de Passió al segle XX per David Padrós
- 42 Frank Peter Zimmermann. Un virtuós que tenia les lleis del mercat per Mònica Pagès Santacana
- 47 Zimmermann, Europa Galante, Zajick, Kirkby, Murray-Organosova, Mutter, Gutman per Lluís Trullén
- 50 Els Monk Tentet All Stars, plat fort del Festival de Jazz de Terrassa per Albert Suñe
- 53 per Cesc
- 55

CONCERT DE TARDA al Palau

IV TEMPORADA 1998

DILLUNS, 30 MARÇ 1998, 19 H.

El romanticisme

Orquestra de Cambra
Gonçal Comellas

Gonçal Comellas, director

Obres de Toldrà, Janáček i Txaikovski

DILLUNS, 27 ABRIL 1998, 19 H.

El piano

Miguel Jtuarte, piano

Obres de Beethoven, Liszt,
Guinjoan, Ravel i Prokofiev

DILLUNS, 4 MAIG 1998, 19 H.

La sarsuela

Orquestra Simfònica del Vallès

Cor Jove de l'Orfeó Català

(Patrocinat per Fundació Coca-Cola España)

Ma. Carme Hernández, soprano

Mireia Casas, soprano

Francisco Vas, tenor

Àngel Odena, baríton

Albert Argudo, director

«Luisa Fernanda» (Versió concert) i

fragments de «La Revoltosa»,

«La Verbena de la Paloma»,

«Agua, azucarillos y aguardiente»

i «La Granvía»

DILLUNS, 11 MAIG 1998, 19 H.

Centenari de García Lorca

Cor de Cambra del Palau de la
Música Catalana

(Patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya)

Carles Trepát, guitarra

Jordi Casas Bayer, director

Obres d'Oltra, Villa-Lobos, Albéniz i

Castelnuovo-Tedesco

DILLUNS, 25 MAIG 1998, 19 H.

La cobla

Cobla Sant Jordi - Ciutat de Barcelona

Jordi Leon, director

Sardanes clàssiques

(Morera, Bou, Serra, Pep Ventura, etc.)

Balls vuitcentistes

DILLUNS, 8 JUNY 1998, 19 H.

L'òpera

Orquestra Filharmonia de Cambra
de Barcelona

Rosa Mateu, soprano

Josep Ruiz, tenor

Miquel Ortega, director

Preludis i àries d'òpera de Mozart,

Rossini, Bizet i Verdi, entre altres

Localitats: 900 i 700 ptes.

Abonaments 6 concerts: 4.860 i 3.780 ptes.

50% de descompte per als socis de l'Agrupació Mútua

VENDA D'ABONAMENTS

Del 2 a l'11 de març

VENDA DE LOCALITATS

A partir del 18 de març

INFORMACIÓ I VENDA

Palau de la Música Catalana. St. Francesc de Paula, 2. Tel. 268 10 00.

De dilluns a dissabte, de 10 a 21 h.

902 10 12 12

TEL·ENTRADA

CAIXA DE CATALUNYA

Amb els patrocinis de:

FUNDACIÓ
AGRUPACIÓ MÚTUA

Organitza: FUNDACIÓ
ORFEÓ CATALÀ
PALAU DE LA
MÚSICA CATALANA

Resulta d'una evidència irrefutable que una de les tasques més importants que ha d'atendre el sistema musical a casa nostra –i arreu– és la de donar suport als joves talents, a fi d'afavorir una projecció natural, fluida i satisfactòria de les seves capacitats artístiques i professionals. Raons d'índole molt variada i complexa donen virtualitat a aquesta manera de procedir, en una confluència i unanimitat poc menys que absolutes.

Dissortadament, aquesta continua essent, ara i aquí, una assignatura ajornada, que es va arrossegant entre iniciatives escadusseres, d'eficàcia molt sovint problemàtica i movent-se tot plegat al marge de cap línia coherent. Des de cicles més o menys benintencionats a la sortida individualitzada, hi ha una munió de procediments que, a la fi, ofereixen una imatge molt poc satisfactòria i que acaben abocant a la realitat crua i dura: ser músic jove a casa nostra no és cap privilegi.

Enmig d'aquesta realitat tan insatisfactòria sovint sorgeixen iniciatives –bàsicament cicles de concerts i de representacions operístiques–, i també formacions de més o menys envergadura, o més o menys ben plantejades, que autobeneyeixen la seva justificació amb l'argument que serveixen per promocionar joves professionals. Tanmateix, la realitat a vegades no es correspon amb les autoproclamacions, sinó més aviat tot el contrari. I encara més, sovint arriegen de desmentir-les rotundament.

Perquè en força casos les condicions en què es produeixen aquestes iniciatives, la pobresa de recursos, la manca de projecció que s'hi atorga, les retribucions esquivades, les obligacions estrictes i apurades que exigeixen i la manca de criteris estrictament artístics i, per tant, formatius en un sentit ampli i profund, configuren una imatge en la qual la resultant té força més a veure amb una certa pseudo-explotació que no el servei a la causa –insistim-hi, autoproclamada– de promoció de joves artistes, o de joves professionals de la música.

En definitiva, es tracta de posar en evidència que per dessota o per damunt de bones intencions que no posem en dubte –en alguns casos sí, tanmateix– i en el si d'iniciatives d'índole diversa, sovint el jove músic trobarà una realitat profundament insatisfactòria, eixaladora que no esperonadora dels justos i exigibles afanys de promoció professional. Creiem que en aquest àmbit un ens de la naturalesa de l'Associació Catalana d'Intèrprets de Música Clàssica (ACIMC), hi hauria de tenir alguna cosa a dir.

Veritat i mentida del suport als joves valors

La principessa filosofa, ossia "El desdén, con el desdén"

Recuperació de l'única òpera de Carles Baguer

Carles Baguer (Barcelona 1768-1808) fou amb Antoni Soler, Ferran Sor, Narcís Casanovas i Anselm Viola un dels grans compositors catalans del setcents i l'únic dels esmentats que no fou format a l'Escola de Montserrat sinó pel seu oncle i organista de la Seu de Barcelona Francesc Mariner, del qual heretà el càrrec malgrat no ésser clergue. Molt popular entre els barcelonins per les seves improvisacions de cançons populars a l'orgue, que obligaven a mantenir obertes les portes de la catedral perquè la gent ho pogués sentir, té una importantíssima obra com a compositor. Les seves

obres abasten tots els gèneres musicals de l'època o gairebé: peces d'estil antic (fugues, partites i pasos) o modern (sonates, minuets i contradanses), partitures litúrgiques i oratoris per un o dos cors, solistes i orquestra, una sèrie de duos per a flautes i 19 simfonies que el fan el principal simfonista espanyol (Vilar i Torrents, 1996). Compongué, a causa del fet que les guerres napoleòniques impedié l'arribada d'òperes italianes, una òpera (tal com li passà a Ferran Sor amb la seva *Il Telemaco*) amb el títol de *La principessa filosofa, ossia "El desdén, con el desdén"*.

per ERNEST LLUCH

La segona part del títol amb què fou representada l'òpera musicada per Carles Baguer* ja diu ben clar que el llibret prové de la molt coneguda obra d'Agustín Moreto, apareguda el 1654. Si mirem el títol del llibret de Carlo Gozzi, possiblement usat per Bager, veurem que tot i que al prefaci queda clar no solament el lligam amb l'obra de Moreto, sinó que el gran Molière també n'havia tret la seva *La Principessa d'Elide*, l'evidència mostrada en el títol barceloní no hi és: *La principessa filosofa, o sia il controveleno. Dramma in tre Atti. (Opere del Co. Carlo Gozzi, Venècia, vol. V, 1772; el mateix títol en les obres reeditades el 1802 i a la mateixa ciutat dins del vol. VII) (Ottavi, 1934, pàg. 471-479). Recordem que el comte Gozzi fou musicat per Puccini, Wagner i Prokofiev, i traduït a l'alemany pel dramaturg Schiller.*

L'argument de l'obra de Moreto està basat en la idea del "contraverí": per obtenir un amor, cal fer veure que no hi ha cap interès a assolir-lo. És el parany utilitzat pel comte d'Urgell, Carles, per obtenir-lo de la princesa pubilla catalana. Quan aquesta princesa "filosofa" sobre el seu amor, no fa solament arguments amorosos, tal com tossudament pensen els historiadors de la literatura, sinó que el comte d'Urgell és preferit al de Foix i al príncep de Bearn amb arguments polítics: "*Carlos, yo he reconocido que la opinión*

que yo llevo es ir contra la razón, contra el útil de mi reino, la quietud de mis vasallos, la duración de mi imperio." L'obra passa a Barcelona durant el Carnestoltes. Totes aquestes proximitats de l'obra, als catalans encara els queden reforçades pel fet que el perfil del comte d'Urgell és molt semblant al de Joan Josep d'Àustria, que era molt més recent (Rico, 1971, pàg. 41-43).

Joan Josep d'Àustria era "*un personatge de sang reial (que) va presidir, amb habilitat innegable, la reconciliació de Catalunya amb la monarquia de Felip IV (després del trencament del 1640), que obriria el pas a la intervenció catalana en els afers de l'Espanya de Carles II*" (Reglà, 1991, pàg. 120). Molt popular a Catalunya, "*constitueix el primer exemple del polític espanyol que cerca la força a la perifèria del país*" i "*considerat després pel messianisme de l'època com una mena de salvador d'Espanya fou nomenat primer ministre el 27 de desembre de 1676, càrrec que exercí fins que el va sorprendre la mort, el 17 de setembre de 1679*" (Reglà, 1991 pàg. 146 i 121).

La tria de Tozzi i de Baguer d'aquesta obra tenia, per tant, un clar sentit ideològic i directament polític. Era *El desdén* una obra de teatre oblidada pels catalans? Almenys tenim constància de dues edicions de l'obra, amb motiu de la seva representació, impreses per Francesc Surià i Burgada el (1769 ?) i per Carles Saperà (1771) que romanen a la Biblioteca de Catalu-

nya. Sabem també que entre el 1800 i 1814 fou representada en 18 ocasions i entre el 1814 i 1830 unes 13 vegades més (Suero, 1987, pàg. 237 i 267). Per tant, Moreto no havia estat oblidat ni ho estaria perquè el títol i l'argument de l'òpera de Bager era prou suggestiu davant del públic barceloní del Teatre de la Santa Creu. El fet que fos representada en cinc ocasions no representà cap èxit, però tampoc cap fracàs, si atenem a la mitjana de representacions que pot ser establerta a partir del conegut treball de Roger Alier.

Fins ara només hem parlat de la base del llibret presentit de l'òpera de Carles Baguer, però cal dir que fins ara aquesta no ha estat localitzada. En dir això, negem que ho sigui el contingut en uns manuscrits conservats a l'arxiu del monestir de Montserrat (AM 661 i AM 662), ben custodiat pel p. D. Codina. Els personatges (Lisetta, Costanza, Cleante, Pandolfo, Rosaura i Trastullo) són absolutament diversos als de Moreto i tampoc no hi té res a veure la història narrada. A més a més, Vilar i Torrents, especialista en Baguer, indica que la música tampoc no sembla escrita per l'organista de la catedral de Barcelona. Pensem, doncs, que es pot negar (les troballes són a vegades negatives) l'esmentada atribució a Baguer.

Quedava dempeus una altra possibilitat: que fos de Baguer una anònima *La principessa filosofa* conservada a la Biblioteca Històrica Municipal de Madrid (Mus 197, tot i que a l'interior

diu Mus 198). Vilar ja va comprovar que l'obertura conservada -l'únic fragment conservat de l'òpera de Baguer- no té res a veure amb el manuscrit de la partitura madrilenya. Hem d'afegir que el llibret segueix fidelment l'argumentació de Moreto, però no és el llibret de Carlo Gozzi. El venecià en farà tres actes, mentre que l'anònim madrileny en té dos. D'altra banda, enlloc diu el nom de Carles Baguer. L'escriptura és de final del setcents, per la qual cosa seria versemblant que fos la partitura de *La principessa filosofa* musicada per Andreozzi i representada el 5 d'octubre de 1797 al Teatre de "Los Caños del Peral" (Carmena, 1878, pàg. 38).

(*) Les aportacions bàsiques sobre Carles Baguer són de Maria Assumpta Ester i Sala i Josep M. Vilar i Torrents. D'altra banda, dono les gràcies als músics dels "dinars dels primers dimecres de cada mes": p. D. Codina, M. Lamarca, J. Dolcet, J. Lloret, J.L. Moraleda i J.M. Vilar. Cal afegir-hi, immediatament, Pedro Ajenjo, Horacio Capel, Joana Crespi i Carlos José Gosálbez.

Bibliografia:

- Alier i Aixalà, Roger, *L'òpera a Barcelona. Orígens, desenvolupament i consolidació de l'òpera com a espectacle teatral a la Barcelona del segle XVIII*. Barcelona, 1990.
- Álvarez Barrientos, Joaquín, *Novela a "Historia literaria de España en el siglo XVIII"*, ed. Francisco Aguilar Piñal. Madrid, 1996.
- Capel, Horacio i altres, *Los ingenieros militares en España. Siglo XVIII. Repertorio biográfico e inventario de su labor científica y espacial*. Barcelona, 1983.
- Capel, Horacio i altres, *De Palas a Minerva. La formación científica i la estructura institucional de los ingenieros militares en el siglo XVIII*. Barcelona, 1988.
- Clément, Félix i Larousse, Pierre, *Dictionnaire Lyrique ou Histoire des opéras*. París, 1869.
- Carmena y Millán, Luis, *Crónica de la Opera italiana en Madrid desde el 1738 hasta nuestros días*, Prólogo de Francisco Asenjo Barbieri. Madrid, 1878.
- Ester Sala, Maria Assumpta, *Algunos datos biográficos de Carlos Baguer (1768-1808), organista de la catedral de Barcelona a "Revista de Musicología"*, vol. I. Madrid, 1983, pàg. 223-251.
- Lluch, Ernest, *La Catalunya ven-*

cuda del segle XVIII. Foscors i clarors de la Il·lustració. Barcelona, 1996.

- Madrazo, Santos, *El sistema de transportes en España, 1750-1850*. Madrid, vol. I, 1984.

- Ottavi, Mario, *Carlos Gozzi, imitateur di Moreto. "El desdén con el desdén" et "La Principessa filosofa"* in "Mélanges de philologie, d'histoire et de littérature offerts à Henti Hauvette". París, 1934.

- Reglà Joan, *Els Virreis de Catalunya*. Barcelona, 1991.

- Rico, Francisco, *Edición, introducción y notas a Moreto, Agustín, "El desdén con el desdén. Las Galeras de la honra. Los oficios"*. Madrid 2ª ed., 1978.

- Suero Roca, Maria Teresa, *El teatre representat a Barcelona de 1800 a 1830*. Barcelona, 1987.

- Vilar i Torrents, Josep M., *El classicisme musical a Catalunya. Carles Baguer, organista de la seu de Barcelona*. Barcelona, 1995.

- Vilar i Torrents, Josep M., *Carles Baguer i la simfonia del classicisme a Catalunya a "Revista de Catalunya"*, novembre 1996, pàg. 113-123.

- Vilar i Torrens, Josep M., "Carles Baguer: Symphonies" in *Carlos Baguer. Symphonies*, London Mozart Players, Matthias Bamert, director. Contemporaries of Mozart, Chandos Records Ltd. Colchester, Anglaterra, Chan 9456, 1996.

2ª edició

EUROPA EN CONCERT

una nova generació de músics per al futur
el prestigi dels grans mestres

març 98

Ruggiero Ricci, violí

Casal del Metge Diumenge 15 de març

Bruno Pasquier, viola

Jun Kanno, piano

Casal del Metge Dimecres 25 de març

concerts abril - juny

Nuovo Trio Fauré,

Logos Ensemble, Alia Música,

Marçal Cervera-Brigitte Meyer,

Octet de Vent París-Batille,

Maurizio Zanini, Niklas Sivelöv,

Cristian Politéra-K.A. Kolly,

Cor Madrigal i Cor Lieder Càmera,

3+1 Quartet de Saxofons

AMB EL SUPORT DE LA C.E.E.

12 CONCERTS DE MÚSICA DE CAMBRA A BARCELONA:

CASAL DEL METGE. Via Laietana, 31.

ESGLÉSIA DE SANT JUST I PASTOR. Plaça Sant Just s/n (barri gòtic).

CENTRE DE CULTURA CONTEMPORÀNIA DE BARCELONA. Montalegre 5

Comentarís abans dels concerts: 20 h 30 • Concerts: 21 h 00

Abonaments:
ESCOLA DE MÚSICA
JUAN PEDRO CARRERO.
301 07 18

TEL·ENTRADES

902 10 12 12

CAIXA DE CATALUNYA

Francisco Vas

Un tenor que va venir del violí

Francisco Vas és un cantant amb una trajectòria no gens comuna. Provenint del món instrumental, es decanta cap al cant de manera merament casual. El violí, al qual s'havia dedicat abans que a la veu, queda relegat definitivament a l'estoig. Debuta a Anglaterra amb *Il barbiere di Sivi-*

glia i a França amb *La Rita* de Donizetti i *Così fan tutte*. A partir d'aquí la seva dedicació al món operístic és cada cop més intensa, essent una figura jove destacada en el nostre entorn musical. El pròxim 4 de març el cantant actua al Palau de la Música al cicle Concert de Tarda al Palau.

per HELENA BAYO

Vaig començar a estudiar violí amb Pere Bardagí. Vaig tocar amb l'Orquestra del Palau, en diferents grups de cambra, amb l'Orquestra del Teatre Lliure... El cant va arribar per casualitat. Uns amics tenien un grup i feien música de l'edat mitjana. Els faltava un tenor i vaig començar a cantar amb ells, purament en pla d'estudi. Vaig pensar que seria interessant posar-me a estudiar de debò i l'any següent vaig començar a estudiar cant amb Joaquim Proubasta en classes particulars. El repertori era el que ell coneixia molt bé: gregorià, música del Renaixement, madrigals... i després ja lied i cançó.

Amb aquesta sòlida formació musical, Francisco Vas comença a fer els seus primers recitals amb aquest tipus de repertori, fins que amb la mestra de cant M. Dolors Aldea s'endinsa en el món pròpiament operístic. També realitza cursos amb diversos especialistes, com Magda Olivero, Paul Schilhawsky i Margarita Lilova.

—Com arribes a trobar el teu repertori en tot aquest ampli ventall de possibilitats musicals?

—Bé, jo sempre he cregut en

la meua veu com a tenor líric lleuger. A partir d'aquí em vaig anar trobant bé en aquest repertori concret. També les circumstàncies exteriors et van marcant la trajectòria. El que et demanen i el que pots fer es conjuga de manera que acabes fent allò.

—Com trobes el món operístic a Catalunya en comparació amb l'estranger?

—Doncs que s'està obrint cada vegada més. Abans només hi havia el Liceu. També tenim fa uns anys els Amics de l'Òpera de Sabadell i després s'hi han anat afegint (diguem-ho així) altres entitats que estan fent molt en el món operístic. Evidentment, quan hi ha més coses es necessiten més cantants, i això és molt positiu.

—En aquest engranatge, quina posició ocupa la figura del mànager?

—En el meu cas no en tinc. També pots rutllar així, però evidentment és més difícil. T'has de ficar en el circuit, fer-ho bé i que et tornin a cridar. Has de recórrer al boca a boca, o més ben dit a l'orella a orella, cosa que amb un mànager ho tens més solucionat. En aquests moments el mànager és una figura molt important. Els teatres es fien d'ells i pràcticament no fan audicions. Demanen els

cantants als agents i fins i tot a l'estranger les audicions es fan per als agents i no pas per als teatres.

—Però tu, essent tenor, ho deus tenir fàcil, per tenir feina. Molta demanda, poca oferta...

—No, ni de bon tros! Hi ha molta competència. A Espanya i a Itàlia és la veu que més es dona. Els tenors i les sopranos líriques lleugeres, les trobes com si res. Jo crec que si fos baríton o baix, aquí a Espanya tindria molta més feina. En canvi, a Alemanya, amb aquesta veu de baríton o baix no faria res, perquè és el que més abunda allà. De totes maneres, haig de reconèixer que la veu de tenor es busca a tot arreu en general.

—Creus que aquesta és una professió gratificant?

—Sí, perquè pots fer el que vols. Pots viure de cantar. Qualsevol professió que facis i que et permeti viure'n és gratificant. I si a més és cantant, ja és magnífic. Pots fer el que vulguis, et pots expressar lliurement a un públic; és clar que tens les limitacions del director d'escena o musical, però tu ets l'artífex directe del que fas.

Francisco Vas ha treballat de mestre intern del Teatre del Liceu durant gairebé quatre anys. Aquesta assistència musical li ha permès de tenir contac-

Francisco Vas (esquerra) en el rol del professor de música a *El barbiere de Siviglia*

te directe amb cantants i directors. En una visió directa des de la barrera ha pogut viure el treball musical i escènic com pocs ho han pogut fer.

—Quina feina feies exactament al Teatre del Liceu?

—Doncs feia una mica de tot. Donava algunes entrades al cor, o indicava les pujades i baixades del teló, els efectes de la llum o indicacions escèniques, sempre tenint com a guia la partitura. Em vaig trobar una vegada, fins i tot, que vaig haver de cantar tots els papers de la Salomé per tal que els ballarins que muntaven l'obra es fessin una idea de com quedaria tot el conjunt.

—On es pot preparar escènica-ment un cantant avui dia a Catalunya?

—Fent-ho de mica en mica, perquè no hi ha una escola on puguis preparar-te completament. Estaria bé que fos així, perquè si no la feina de preparar-te és més dura. Jo he tingut sort, perquè diguem que de natura no sóc un estaquirot. A més, molts directors d'escena

m'han ajudat i he tingut la possibilitat també de veure i treballar en moltes òperes. No sé si és el més idoni, però finalment acabes fent el que pots i el que sents.

—En el camp de la formació merament vocal, quin creus que seria un bon professor?

—Ui, això del professor de cant és un problema molt personal. El que a un li va bé, a un altre no. Jo també puc dir que en això estic content. Crec que el fonamental és que un professor tingui la suficient sensibilitat per, com a mínim, no espatllar una veu. Al final, però, un acaba essent el seu millor professor.

—A què aspirem en el món musical?

—A poder continuar treballant i a sentir-me bé amb mi mateix. Que els resultats que obtingui em satisfacin. Això sí que és important, si no m'hauria de dedicar a una altra cosa. També és molt important que notis que arribes al públic. I si a sobre et paguen, llavors és senzillament fantàstic.

XV CURSOS INTERNACIONALS D'INTERPRETACIÓ MUSICAL

Torroella de Montgrí
Costa Brava
Juliol · Agost 1998

■ 23 de juliol

"Obra per a clavicèmbal d'Anselm Viola"
Maria Lluïsa Cortada, clavicèmbal
Conservatori Superior de Música
de Barcelona

■ 26 · 31 de juliol

Jaume Aragall, cant
Solista Internacional

■ 28 de juliol · 6 d'agost

Lleonard Balada, composició
Pittsburg University

■ 8 · 12 d'agost

Joaquín Achúcarro, piano
Southern Methodist University
Dallas

■ 14 · 23 d'agost

Félix Ayo, violí
Acadèmia Santa Cecilia de Roma
Emilio Moreno, viola
Solista Internacional

Radu Aldulescu, violoncel

Acadèmia Menuhin de Gstaad
Franco Petracchi, contrabaix

Acadèmia Chigiana de Siena

Vicenç Prats, flauta

École Normale de Paris

Joan Enric Lluna, clarinet

Solista Internacional

Álvaro Pierri, guitarra

Mozarteum de Salzburg

Organitza:

JM & TdM Joventuts Musicals
de Torroella de Montgrí

Ap. 70 E-17257 Torroella de Montgrí

Tel. (972) 76 06 05 - Fax (972) 76 06 48

E-mail: jmmtdm@ddgi.es

Internet: <http://www.ddgi.es/jdm/jmmtdm.html>

Col·laboren:

JORQUETA PIANOS
VICENTE JORQUETA

Bosendorfer **im**
INSTRUMENTI MUSICALI

Patrocinen:

AJUNTAMENT DE TORROELLA DE MONTGRÍ

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Diputació de Girona

FUNDACIÓ CAIXA DE CATALUNYA

MINISTERIO DE EDUCACIÓN Y CULTURA
INJENIERO

UNIVERSITAT DE GIRONA

UdG

Grupo Bayer en armonía con la cultura

El Coro masculino de Bayer Leverkusen en su última actuación en el Palau de la Música Catalana.

AGFA

Bayer

H&R

MIKROKOSMOS

Homenatge a Enric Ribó,
in memoriam

Perpetuar-se en l'obra de creació i, sobretot, en el record i l'acció d'amics i deixebles: quina bella manera de transcendir la finitud!

Aquesta transcendència, l'experimentarem tots els qui —el proper dia 24 de gener— ens aplegarem a l'Auditori de Sant Cugat del Vallès per enaltir la memòria d'Enric Ribó amb un concert d'homenatge.

Enric Ribó exercí en vida una tasca eficaçíssima al servei de la música, en múltiples fronts: el docent (Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona, Santiago de Compostel·la, Mèxic, etc.), el concertístic (Orquestra Municipal de Barcelona), el coral (fundador i director de la Capella Clàssica Polifònica; director de l'Orfeó de Sants i del Coro Nacional de España, etc.), el creatiu (i no solament de literatura coral), etc.

En el camp coral, el tarannà del mestre Ribó s'adeia més amb la recerca del rigor interpretatiu i les subtils expressives que no pas amb les accions espectaculars. D'ací (en aplicació d'aquest criteri) la situació de privilegi a què situà la seva Capella Clàssica Polifònica —una de les millors formacions del gènere que mai hagin existit a casa nostra— i la seva comesa in substituïble durant la dècada dels seixanta (juntament amb el Cor Madrigal i la Coral Sant Jordi) en les audicions simfonicorals propiciades pel Patronat Pro Música de Barcelona.

Promogut per un grup de deixebles i organitzat pel Moviment Coral Català, el concert de referència (presentat per Martí Olaya amb mots d'equilibri expressiu i rigor conceptual exemplars), concità la il·lusionada dedicació dels més directament propers al mestre Ribó i de més de quatre-cents cantaires pertanyents a una trentena d'entitats, en la interpretació d'obres de l'homenatjat.

"Si el gra no mor/ no emplenarà la sitja/ del meu cor": són versos de mossèn Pere Ribot. Jo estic segur que la sitja del cor de molts és —humanament— plena de l'exemple del mestre Ribó, que es donà totalment als altres. I musicalment, els fruits de la llavor —el gra— que ell sembrà, es feren ostensibles en una vetllada memorable, des de l'emocionat record.

Pere Artís

Tradicionàrius commemora
el desè aniversari

Ministres de Vilanova

Encara que sigui l'onzena edició, Tradicionàrius celebra enguany el seu desè aniversari, atès que en realitat són deu els anys de treball intensiu que han fet d'aquest esdeveniment una manifestació d'una extraordinària transcendència en el pla de la reivindicació de la música popular i ètnica a casa nostra.

De fet, el cicle que va començar el passat 23 de gener amb les actuacions de la Nova Euterpe i Tres Quartans de Reus i acabarà el dia 3 d'abril amb la manifestació espectacular de cloenda, ha servit perquè al seu redós aquest tipus de música tingués un procés expansiu absolutament inesperat quan els promotors el van endegar.

D'aquesta manera, amb el temps el cicle Tradicionàrius ha anat ampliant no sols la seva activitat en el si de la seu del Centre Cívic l'Artesà de Gràcia, en afegir-hi una munió de manifestacions pròpies —cicles nous, tallers d'instruments, cursos de ball, exposicions, xerrades, col·loquis, etcètera—, sinó que s'ha escampat arreu de Catalunya amb noves iniciatives vinculades que s'han escampat com una taca d'oli profundament dinamitzadora.

I com a imatge més concloent cal destacar que, de fet, el mateix cicle Tradicionàrius ha fet que la seu aculli de forma regular, no sols en els mesos propis del cicle, sinó durant tot l'any, activitat continuada i intensa.

Tot plegat constitueix un fet d'una extraordinària importància cultural, que té en la figura de Jordi Fàbregas una referència molt individualitzada, com a centre d'un equip valuós, cada any acrescut i plenament identificat amb l'ideari propi.

El cicle Tradicionàrius comptarà enguany amb un total d'onze mani-

festacions seguint el model bàsic, cada divendres, de concert i ball amb esdeveniments especialment assenyalats, com el Ball de Carnaval, la Nit de les Terres de l'Ebre, els Foguerons de Sant Antoni de Sa Pobra i l'esmentada i monumental cloenda.

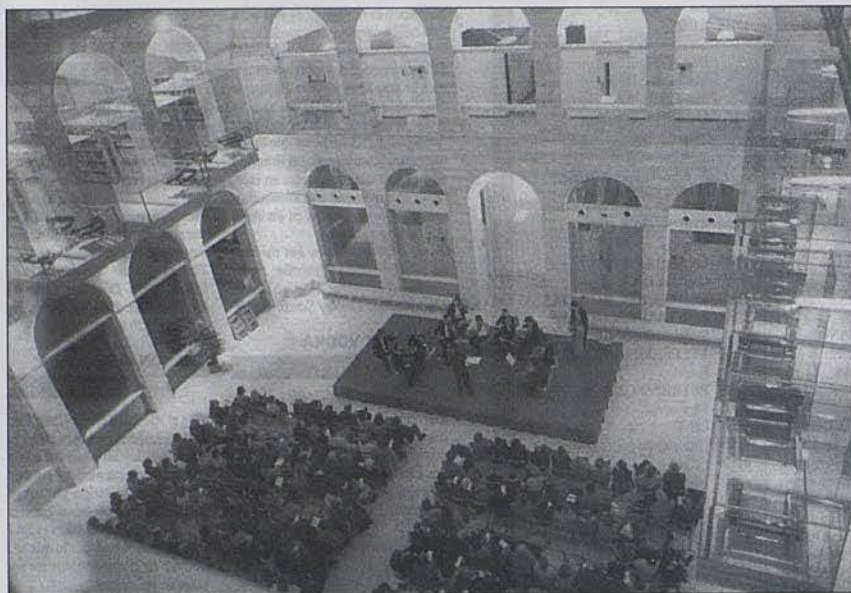
Un any més tenen lloc els Dijous Extraordinàrius, amb una desena de concerts. Al mateix temps es desenrotllaran cursos com el de viola de roda, el taller de cançons, la presentació del calendari de trobades i festivals de música tradicional i popular dels Països Catalans, el taller de les danses de Macedònia amb un concert a càrrec de l'orquestra tradicional Tzabazis de Flòrina, la fira de luthiers, els vermuts dels diumenges al CAT, el Planter de Tradicionàrius, les Improvisacions de Folk, "Exposició de bestiar de foc de Catalunya", la trobada tertúlia amb els músics de Tradicionàrius, etcètera.

Enguany hom obre un nou front, Tradicionàrius als Bars, en què alguns bars del barri acolliran també activitats de música tradicional.

Tot plegat configura un volum d'oferta gegantí, enormement concentrat, que convertirà el Centre Artesà Tradicionàrius (CAT), en una autèntica fàbrica de vida creativa a redós de la música tradicional, bàsicament dels Països Catalans.

Enguany cal destacar, encara, que s'ha urbanitzat la travessia de Sant Antoni, on és el CAT i també la placeta annexa al mateix CAT, batejada amb el nom d'Anna Frank, i on s'ha obert una nova porta per entrar al local. Tot plegat ajudarà a millorar les, per altra part, no gens generoses condicions de l'espai en què s'ubica aquesta manifestació. ■

Neix l'Orquestra de Cambra de Lleida

Concert inaugural a la Biblioteca Pública de Lleida, 23 de gener de 1998

L'Orquestra de Cambra de Lleida és fruit de la iniciativa d'un grup de professionals de les comarques lleidatanes, que sota la direcció de Josep Maria Sauret volen donar forma a un projecte de qualitat que es configuri com a orquestra estable a Lleida.

L'orquestra és la conseqüència lògica de l'evolució que Lleida ha desenvolupat en els darrers anys, en la seva vida cultural i musical.

Aquesta formació orquestral vol donar l'oportunitat de professionalitzar-se als joves músics que acaben els seus estudis al Conservatori. Així mateix té com a finalitat la divulgació de la música clàssica per

mitjà dels concerts. En aquest sentit, és una fita important de l'orquestra aconseguir una àmplia activitat divulgativa.

El passat gener es va fer el concert de presentació, amb obres de Händel, Mozart, Britten i Granados, tot esdevenint un èxit de públic i de ressò a tots nivells. També va actuar a la inauguració de la Biblioteca Pública de Lleida, amb presència de la ministra de cultura Esperanza Aguirre i del conseller de Cultura Joan Maria Pujals.

L'orquestra té ja en perspectiva concerts en algunes capitals catalanes i es vol consolidar com a formació estable a la ciutat de Lleida. ■

Concert de música vocal barroca a l'església del Pi de Barcelona

Aquest 18 de març, a les 9 del vespre, l'església del Pi de Barcelona acull un concert de música vocal del barroc europeu a càrrec de la soprano nord-americana Margaret Kelly Cook i el contratenor català Ricard Bordas, acompanyats al clavicèmbal per Jordi Reguant i a la viola de gamba per Jordi Comellas. Aquests intèrprets ofereixen un programa amb obres de Purcell, Händel, Bach, Rossi i Hume.

El concert és a benefici de la construcció de l'orgue de l'esmentada església barcelonina i el preu de l'entrada és de 1.000 pessetes (500 pessetes per a estudiants i jubilats). ■

Ricard Bordas

Miquel A. Hurtado guanyà el Premi SGAE de Jazz amb una obra dedicada a Tete Montoliu

Miquel Àngel Hurtado va ser el guanyador de la sisena edició del Premi SGAE de Jazz (1997), dotat amb un milió de pessetes i amb l'edició de la partitura, amb l'obra *Memorial*, una balada dedicada a la memòria de Tete Montoliu.

El segon premi, dotat amb 600.000 pessetes, va ser per al guitarrista argentí fincat a Barcelona Javier Feyerstein, i el tercer premi per al saxofonista valencià Perico Sanbea. Les altres tres obres finalistes van ser de Xavier Llosas, Carlos Marques i Richard Krüll.

En aquesta edició del premi que organitza la Societat General d'Autors i Editors (SGAE), hi van concursar un total de 48 obres. A l'acte de lliurament de guardons, que va tenir lloc el passat desembre a la Sala Apolo de Barcelona, es va recuperar l'espectacle *El jazz mira Mompou* que es va estrenar al Festival Grec'97. En aquest acte també es va presentar la creació del Premi Honorífic Tete Montoliu, destinat a guardonar cada any la persona, el grup o l'associació que destaquï en la defensa del jazz i de la música en general dins la nostra cultura. ■

Daniel Ligorio actua amb l'OBC

El jove pianista català Daniel Ligorio actua com a solista amb l'Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya (OBC) els dies 6, 7 i 8 d'aquest març al Palau de la Música Catalana, dins la temporada de l'orquestra. Sota la batuta de Marcello Viotti, Ligorio interpreta la *Fantasia per a piano "Der Wanderer"* de Schubert-Liszt. Posteriorment, també aquest març, el pianista actua amb el mateix repertori amb les orquestres de Còrdova i Galícia. El programa amb l'OBC es completa amb peces de Schubert i Respighi.

Daniel Ligorio també va participar com a solista amb l'Orquestra Simfònica de Granada, sota la direcció de Josep Pons, al concert inaugural dels actes del Centenari de García Lorca, celebrats a Granada el passat gener.

D'altra banda, Daniel Ligorio ha obtingut recentment la beca que atorga la Fundació Universitària Agustí Pedra i Pons a un graduat superior en piano pel Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona, dotada amb un milió i mig de pessetes. La beca que també s'atorga a un graduat superior en piano del Conservatori del Liceu, va ser concedida a Eva Armengol Cervera. ■

Cinquanta mil escolars al cicle Les Escoles al Palau

En Jan Titella

Novament s'ha posat en marxa el cicle Les Escoles al Palau, que organitzen i patrocinen la Fundació Orfeo Català-Palau de la Música Catalana i la Fundació "la Caixa", comptant amb la col·laboració del Consorci del Palau de la Música Catalana, el Departament d'Ensenyament de la Generalitat de Catalunya, el Servei de Cultura de la Diputació de Barcelona, l'Institut d'Educació de l'Ajuntament de Barcelona, Catalunya Ràdio i l'empresa Nestlé.

En total seran 50.000 escolars d'arreu de Catalunya els que hi prendran part en els seus set cicles, completats amb la visita arquitectònica al Palau. Enguany el cicle incorpora un nou programa destinat a la mainada; concretament, els pàrvuls de tres anys. Es tracta d'*En Jan Titella*, realitzat pel Centre de Titelles de Lleida, amb el qual repassant el món dels ninots animats, hom promou una significativa introducció a la música. La realització és autènticament brillant i ha estat objecte d'una acollida molt favorable. Per la seva part, el programa dedicat al jazz ha sofert un canvi de guió i també de títol, que ara passa

a ser *Jazz en viu...Swing!*, amb guió de Carles Lobo i interpretació de la Barcelona Swing Orchestra que dirigeix Oriol Bordas. Una altra novetat d'enguany és la posada en marxa d'un concurs de dibuix sobre el tema únic del Palau de la Música Catalana.

Les Escoles al Palau abasta un segment escolar que va dels al·ludits pàrvuls al segon cicle de Secundària, cadascun dels quals és destinatari del programa més adient al seu nivell de sensibilitat i tot intentant oferir una xarxa de tipologia de propostes alhora atractives i de caire pedagògic i culturitzador. Per ordre de menor a major edat, i ultra el que s'acaba d'esmentar, són els programes *La cançó més bonica del món*, *El cistell d'aire va*, *L'orquestra es presenta*, *La volta al món amb 80 instruments de percussió*, l'al·ludit *Jazz en viu...Swing!* i, finalment, *Els clàssics del segle XX*.

Amb un cost de 60 milions de pessetes, hi prenen part més de 300 escoles de tot Catalunya, amb un predomini de les públiques. L'èxit del cicle queda demostrat pel fet que en aquests moments hi ha en llista d'espera uns 120.000 escolars. ■

El Cor de Cambra del Palau intervingué en el concert inaugural de l'Any García Lorca

El cor de Cambra del Palau de la Música Catalana va intervenir en el concert inaugural de la commemoració del Centenari Federico García Lorca.

Aquest concert va tenir lloc el dia 16 de gener a l'Auditori Manuel de Falla de Granada i hi van assistir els reis Joan Carles i Sofia.

El Cor de Cambra va interpretar l'obra final del concert, la *Cantata BWV 140* de Johann Sebastian Bach, tot posant fi a una vetllada de contingut enormement variat, que va incloure obres de Stravinsky, Manuel de Falla, Isaac Albéniz i Claude Debussy i, naturalment, del mateix García Lorca. A part del Cor de Cambra del Palau de la Música, hi van intervenir, entre d'altres, l'Orquesta Ciudad de Granada, que dirigeix Josep Pons, el pianista Daniel Ligorio, l'actor Juan Diego Botto, el cantaor Enrique Morente i la cantaora Estrella Morente. La direcció musical va ser a càrrec de Josep Pons, l'artística de Lluís Pasqual, amb escenografia de Frederic Amat. La idea original va ser del reconegut expert en la figura de Manuel de Falla i de García Lorca, Jorge de Persia. ■

Blai Soler i José Enrique Bagaría obtenen les beques Sofia Puche

Els joves intèrprets catalans Blai Soler Marcè, violí, i José Enrique Bagaría Villazán, piano, van obtenir les beques d'estudi per a joves intèrprets de piano i violí (edició 1997) que concedeix anualment l'Associació per a la Promoció de Joves Intèrprets Musicals Sofia Puche.

El jurat de l'apartat de violí estava format per Sofia Puche, Josep M. Alpiste, Salvador Brotons, Evelio Tíeles i Peter Thiemann. En l'apartat de piano, el jurat el formaven: Sofia Puche, Miquel Farré, Ramon Coll i Rosa M. Torruella.

Els becats han de realitzar els seus estudis durant el curs 1998-99 i d'acord amb el projecte que van presentar al concurs. A les beques, hi poden optar els estudiants de nivell superior amb una edat màxima de 22 anys. ■

TANGENTS

El candidat

Falta aproximadament un any perquè es reinauguri el Gran Teatre del Liceu. L'actual director general va manifestar el propòsit de deixar el càrrec un cop el teatre tornés a funcionar en la seva reconstruïda seu. Els seus desitjos van ser acceptats i, sense precisar-ne la data, sembla que tard o d'hora el relleu serà un fet.

En aquests moments no em consta que hi hagi un candidat –i si n'hi ha un, que em disculpi– decidit per al relleu. No crec que la decisió –una altra cosa és la incorporació– pugui demorar-se gaire, ja que és bo que a qui li toqui regir el futur del teatre tingui temps per pensar-hi, per entrar en contacte amb els actuals gestors, sense que hi hagi un canvi brusc que acostuma a ser traumàtic i que, a l'Europa civilitzada, acostuma a evitar-se.

Si no hi ha candidat clar, doncs, és el moment per fer una reflexió sobre el tema. Penso que des de l'any 80 tots els directors generals i artístics que hi ha hagut al nostre teatre s'han format, en la quotidianitat operística, en el mateix Liceu. Tots hi hem après l'ofici. Àdhuc els "importants" no havien treballat mai, professionalment, de manera fixa en un teatre d'òpera. És hora, sembla, que pugui venir algú amb experiència operística acumulada, capaç més d'aportar que no d'aprendre. Fa cinc anys, quan vaig abandonar la direcció en funcions del teatre, vaig facilitar el nom –i es va publicar a la premsa– de cinc professionals que feia temps que estaven al mateix lloc i volien canviar. Amb quatre no hi ha ara res a fer, fa poc que respectivament han estat nomenats intendants de teatres i festivals molt importants. Queda només el cinquè, disposat i assequible, i molts més que ara es podrien afegir a la llista. Ah! i cal remarcar que el nou director general hauria de ser del vessant artístic –les feines de reconstrucció sí que exigien un perfil de gestor polític i empresarial– com ho ha de ser el del TNC, per exemple. L'home de les administracions hauria de ser precisament l'administrador, i la presència política pot quedar prou garantida si es potencia la figura de la Presidència de la Comissió Executiva.

Jordi Maluquer

Josep Vila, nou director de l'Orfeó Català

A partir del proper mes d'abril, Josep Vila (director del cor Lieder Camera) es farà càrrec de la direcció de l'Orfeó Català, mentre que Jordi Casas Bayer, l'actual titular i director del Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana, es farà càrrec de la direcció general de l'àrea artística de l'entitat coral. D'aquesta manera es posa en marxa una reestructuració de l'àrea musical de les formacions que aplega l'Orfeó Català amb vista als futurs compromisos artístics. ■

Joventuts Musicals rep la Medalla d'Or al Mèrit en les Belles Arts

La Confederació de Joventuts Musicals d'Espanya va rebre fa pocs mesos la Medalla d'Or al Mèrit en les Belles Arts concedida pel rei d'Espanya, Joan Carles I, a proposta del Consell de Ministres.

Aquest guardó confirma una vegada més la tasca fonamental dedicada a la difusió i promoció de la música i dels joves intèrprets arreu de l'Estat mitjançant els cicles concertístics, festivals i altres activitats àmpliament coneguts, en el decurs dels seus 45 anys d'existència. Joventuts Musicals d'Espanya, entitat declarada d'utilitat pública, compta amb 80 associacions locals arreu de l'Estat. ■

I CURS D'INTERPRETACIÓ DE LA MÚSICA DE MOMPOU. Impartit per la pianista Carmen Bravo (vídua del compositor) els dies 20 i 21 de març i 3 i 4 d'abril al Conservatori del Liceu. Hi poden participar un màxim de 12 alumnes actius (el nombre d'oients és il·limitat) de nivell mitjà o superior de piano, cant i repertoristes. Aquests seran preferentment alumnes del Conservatori o d'escoles vinculades al centre. La data límit d'inscripció és el dia 9 de març. Per a més informació: Secretaria del Conservatori del Liceu. La Rambla, 63. 08002 Barcelona. Tel.: 301.86.82. Fax: 412.48.87.

XIII CONCURS DE PIANO "PREMI CIUTAT DE BERGA". Organitzat pel Centre d'Estudis Musicals del Berguedà "L'Espill", tindrà lloc entre els dies 1 i 10 de maig a la capital d'aquesta comarca. S'estableixen quatre categories: A) fins a 28 anys, B) fins a 19 anys, C) fins a 15 anys i D) fins a 11 anys. Hi poden concursar els pianistes de qualsevol nacionalitat que no sobrepassin els 29 anys d'edat el 31 de desembre de 1997. S'atorgaran quatre premis a cada categoria. La data límit per inscriure-s'hi és el dia 31 de març. Per a més informació i condicions de participació: "L'Espill". Ciutat, 16. 08600 Berga. Tel.: 821.39.53.

CURS MONOGRÀFIC "EL RENAIXEMENT MUSICAL A LA PENÍNSULA". Organitzat pel Servei de Música de la Fundació "la Caixa", té lloc entre el 17 de març i el 2 d'abril (19 hores) al Centre Cultural d'aquesta entitat (Pg. Sant Joan, 108. 08037 Barcelona) i és impartit pel poeta Miquel Desclot. El curs té una durada de sis sessions, que aprofundeixen en el Renaixement musical a Catalunya, València, Andalusia, Portugal, Castella i la cort dels Àustries. El preu de les sis sessions és de 3.000 pessetes (socis amb carnet de mediateca i estudiants que ho acrediten: 2.000 pessetes; una sessió: 750 pessetes). Inscripcions i més informació: Centre Cultural Fundació "la Caixa". Tel.: 458.89.07 (de dimarts a dissabte, d'11 a 20 h).

VIII CONCURS INTERNACIONAL DE DANSA CITTÀ DI RIETI. L'Ajuntament de la ciutat italiana de Rieti convoca aquest concurs que se celebrarà entre el 24 d'abril i el 3 de maig en aquesta vila en el marc del Rieti Danza Festival. Hi ha tres modalitats: dansa clàssica (categoria júnior, entre els 14 i 18 anys d'edat, i categoria sènior, entre els 19 i 24 anys d'edat, amb re-

CONVOCATÒRIES

ferència ambdues al dia 31 de desembre de 1998), dansa moderna (amb les mateixes categories i edats que l'anterior) i composició coreogràfica (sense limitacions d'edat ni categories). Les tres modalitats tindran una prova eliminatòria, una semifinal i una final. S'atorgaran tres premis per a cada modalitat i categoria, amb una remuneració econòmica que oscil·la entre els 4.000.000 de liras fins a 500.000 liras. La data límit d'inscripció per a la modalitat de dansa clàssica i moderna és el dia 6 d'abril. Per a la modalitat de coreografia és el dia 1 d'abril. Per a més informació: Comune di Rieti. Concorso Internazionale di Danza Città di Rieti. Piazza Vittorio Emanuele II. 02100 Rieti (Italia). Tel.: 0746-48.39.85/28.72.23/28.72.27. Fax: 0746-20.00.80/27.07.93.

V CONCURS DE MÚSICA DE CAMBRA PER A JOVES. Organitzat per l'Escola Municipal de Música i l'Ajuntament de Castellterçol, tindrà lloc els dies 25 i 26 d'abril en aquesta vila. Hi poden concursar tots els grups de cambra (des dels duos a octets) que facin estudis de música a Catalunya o que hi resideixin. Per al duet de piano s'entén el pianista com a participant i no com a acompanyant. Consta de tres categories (amb edats referides al dia 24 d'abril de 1998): a) fins a una mitjana per grups de 12 anys (edat màxima 14 anys), b) fins a una mitjana per grup de 18 anys (edat màxima 20 anys) i c) fins a una mitjana per grup de 24 anys (edat màxima 26 anys). En el cas dels cantants, es considera la seva edat 2 anys inferior a l'edat real. S'atorgaran diversos premis entre les 150.000 i les 25.000 pessetes. El jurat estarà format per Àngel Soler, Francesc Llongueres, Ferran Torrens, Peter Timan, Joan Cabero i Pilar Piris. La data límit d'inscripció és el dia 9 d'abril. Per a més informació: Ajuntament de Castellterçol. Pl. Vella, 3. 08183 Castellterçol. Tel.: 866.61.88. Fax: 866.62.68.

III CONCURS INTERNACIONAL PER A GRUPS DE CAMBRA AMB PIANO, PREMI TRIO DI TRIESTE. Se celebrarà entre els dies 25 i 31 de maig a la ciutat italiana de Trieste i és obert a grups de piano i instruments de corda en formació de duo fins a quintet. S'estableixen sis categories: a) duo de piano i

violó, b) duo de piano i viola, c) duo de piano i violoncel, d) trio amb piano, e) quartet de corda i piano, i f) quintet de corda i piano. Els membres dels grups no han d'excedir els 32 anys d'edat el dia 31 de desembre de 1998. S'atorgarà un primer premi de 15.000.000 de liras, 13 concerts i l'enregistrament en directe d'un disc compacte, i un segon de 6.000.000 i un tercer de 4.000.000 de liras. També s'atorgaran quatre premis especials, dotats amb 5.000.000 i 2.000.000 de liras. La data límit d'inscripció és el dia 15 d'abril. Per a més informació i condicions de participació: Associazione Chamber Music-Trio di Trieste. Via Trieste, 29. 34013 Duino (Trieste). Italia. Tel.: + 40-373.92.80. Fax: + 40-373.92.85.

IV CONCURS INTERNACIONAL DE CADAQUÉS DE DIRECTORS D'ORQUESTRA. Aquest concurs de caràcter biennal se celebrarà a l'esmentada vila de la Costra Brava entre els dies 18 i 23 de juliol dins el marc del XXVII Festival de Cadaqués. El concurs és obert als directors d'orquestra de qualsevol nacionalitat nascuts després del 23 de juliol de 1962. S'atorgaran dos premis de 500.000 i 250.000 pessetes. El guanyador del primer premi dirigirà durant la temporada 1998-99 o bé 1999-2000 un concert amb cadascuna de les vint orquestres espanyoles i estrangeres que col·laboren en aquest certamen. El jurat el formaran Genady Rozhdestvensky, Odón Alonso, Xavier Montsalvatge, Lutz Köhler, Luis Pereira Leal, Anton Wit i l'Orquestra de Cadaqués. La data límit de presentació de sol·licituds per concursar-hi és el dia 30 d'abril. Per a més informació i obres que cal preparar: IV Concurs de Directors, Orquestra de Cadaqués. Carrer dels Arcs, 8, 1r 2a. 08002 Barcelona. Tel.: 301.95.55. Fax: 302.26.70. E-mail: trito@ben.servicom.es.

IX CONCURS PAPER DE MÚSICA DE CAPELLADES PER A LA PROMOCIÓ DE JOVES INTERPRETS. Organitzat per Paper de Música, se celebrarà a Capellades del 8 al 10 de maig i és adreçat a solistes de piano, solistes d'instrument amb acompanyament i grups de cambra instrumentals o vocals. La data límit d'inscripció és el dia 30 d'abril. Per

a les bases i més informació: Gemma Romanyà, tel.: 801.20.11 (feiners de 12 a 14 h i de 16 a 18 h).

VI CURS INTERNACIONAL DE MÚSICA DE CAMBRA. Organitzat per Paper de Música (amb el suport de diferents institucions i entitats comarcals), se celebrarà a Capellades del 3 al 12 d'abril (Setmana Santa), amb el Silvestri String Quartet, Suzanne Bradbury (piano), José Luis Castillo (anàlisi musical) i Víctor Morera (osteòpata). Per a més informació: Gemma Romanyà, tel.: 801.20.11 (feiners de 12 a 14 h i de 17 a 19 h).

XIX CONCURS JOAN MASSIÀ DE PIANO, 1998. Organitzat per l'Associació d'Amics i Deixebles de Joan Massià i Maria Carbonell, hi poden concursar els pianistes amb una edat màxima de 30 anys en el moment de la inscripció. El concurs consta de dues proves: eliminatòria i final, i s'atorgaran tres premis: 200.000, 75.000 i 40.000 pessetes, a més d'un quart premi juvenil de 25.000 pessetes per al millor intèrpret menor de 20 anys. El jurat el formaran Montserrat Albet, Joan Massià, Miquel Farré, Salvador Pueyo i Maria Rosa Llorens. El concurs s'esdevindrà els dies 7 i 8 de maig a l'Ateneu Barcelonès de la Ciutat Comtal. La inscripció cal fer-la entre els dies 20 i 24 d'abril. Per a més informació cal dirigir-se a la Secretaria del Concurs: Sra. Núria Turull. Tavern, 21, 2n. 08006 Barcelona. Tel.: 209.74.04 (del 20 al 24 d'abril, de 17 a 20 hores).

PREMI DE COMPOSICIÓ CORAL. Amb motiu del 90è aniversari de l'Institut d'Estudis Catalans (IEC), la Fundació Jaume Callís (en col·laboració amb l'IEC) convoca aquest concurs de composició per a una peça coral per a cor mixt amb acompanyament d'un petit conjunt instrumental (sis instrumentistes com a màxim), sobre el text *Excelsior* de Joan Maragall. Hi poden participar compositors de qualsevol país, sense límit de presentació d'obres, que han de ser inèdites i originals, d'una durada entre deu i quinze minuts. El premi és dotat amb 4.000 dòlars (EUA). El jurat serà format per: Josep M. Llorens, Salvador Mas, Xavier Montsalvatge, Narcís Bonet i Romà Escalas. La data límit de presentació d'obres és el dia 20 de maig. Per a més informació: Fundació Jaume Callís. Av. Diagonal, 415, 1r. 08008 Barcelona. Tel.: (93)416.00.44/317.48.97.

Nou cicle de concerts de l'Escola de Música de Barcelona

L'Escola de Música de Barcelona organitza, amb la col·laboració de la Casa Elizalde, un cicle de concerts, de freqüència quinzenal, protagonitzat per joves intèrprets i per un bon nombre d'obres de compositors catalans.

El cicle, que ja va començar el passat 25 de febrer i que acabarà el 6 de maig, té lloc a la Casa Elizalde (19,30 h) i compta amb una interessant varietat de propostes i amb els comentaris previs de diferents músics. Així, el dia 11 d'aquest mes de març s'esdevé el segon concert a càrrec de la pianista Mariona Vicens, amb obres de

Schumann i Blançafort, amb comentaris d'Albert Atenelle. El dia 25 març actua el tenor David Alegret acompanyat al piano per Olga Claret tot oferint obres de Morera, Mompou i Toldrà, entre d'altres, amb comentaris previs d'Alfonso Alegre. Ja el mes que ve, el 8 d'abril, serà el guitarrista Sadahiro Otani el protagonista amb obres d'Aguado, Milano, Bach, Turina i Ginastera. Els comentaris previs seran de William Waters. El 23 d'abril li toca el torn a la música de cambra amb Jordi Armengol, piano; Félix Ferrer, violí, i Sandrine Robillard, violoncel, amb obres de Be-

ethoven i Rachmaninov. Els comentaris previs seran de Gerard Claret. Finalment, el 6 de maig, Albert Giménez oferirà un recital de piano amb obres de Mozart, Prokofiev i Rachmaninov, amb comentaris d'Antoni Besses.

Com hem assenyalat, el cicle va començar el passat 25 de febrer amb un recital de flauta i piano a càrrec de la flautista Elena Sentís i la pianista M. Lluïsa Reñaga, amb obres de Montsalvatge, Brotons, Casablanques, Homs, Oltra i Mompou, i comentaris previs de Benet Casablanques. ■

Del seu affm.

Sr. Riccardo Chailly

Il·lustre director "estrella" italià lúcidament autoimmolat

Estimat amic:

Confesso que fins ara sentia per vostè una simpatia immediata, natural i espontània, tanmateix sorgida de manera indefinible, sense conèixer-ne ben bé les causes, però a la fi ben real. Estic segur que la cosa transcendeix l'estima inevitable de la seva reconeguda categoria de músic excepcional, comprovada per mi en un notabilíssim i relativament proper concert al Palau amb la "seva" Orquestra del Concertgebouw. Crec que també hi té quelcom a veure aquesta imatge que mostra en tot moment, sadolladora de vitalitat noble, presidida per un somriure permanent, obert i franc, no histriònic com per exemple el del seu compatriota Pavarotti, i, per tant, il·luminador d'un tarannà personal que convoca de manera inevitable sentiments d'estima de bona llei.

Sentiments que ara mateix s'han vist acrescuts en mi per causa d'unes declaracions que acabo de llegir al diari italià "Il Giornale", que traslladen al terreny real la sempre abstracta valoració subjectiva al·ludida suara. Vostè ha dit: "A Itàlia se sobrevaloren els intèrprets en perjudici dels compositors." I ha afegit: "Itàlia és perversa. Es va a escoltar el director i no l'autor. Jo no suporto que es digui «el Mahler de tal batuta», o «el Verdi d'aquella altra». I doncs, el creador resta, l'intèrpret se'n va." I ha rematat: "Les estrelles són al cel: no damunt d'un podi."

No cal dir que les seves opinions tenen una extrapolació molt fidel a la realitat nostra, fet que justifica el recordatori aquí. I no cal dir, també, que el valor d'aquestes transcendeix el de la seva tan valuosa objectivitat, pel fet que són dites per algú com vostè a qui en principi almenys no beneficien, atès que és un intèrpret. I un intèrpret, justament "estrella", privilegiadament tractat per l'audiència universal; per aquesta munió d'afecionats que justifica bona part de la seva atenció als concerts que dirigeix, o als discos que enregistra, precisament perquè podrà escoltar la seva, la de vostè —i no d'un altre—, versió d'una simfonia de Mahler o d'una òpera verdiana.

El seu exercici d'objectivació adquireix d'aquesta manera una grandesa extraordinària que no fa res més que emmirallar la seva. I té el mèrit fonamental

de posar llum d'una manera particularment intensa damunt la realitat que denuncia. Una realitat que qüestiona en el punt més essencial i nuclear el nivell de sensibilitat i de culturització musical de la nostra societat.

Crec que pel contingut objectiu —disculpi la redundància terminològica—, per la seva rotunda autoritat i per la generositat de què van amarades, les seves opinions haurien de ser objecte d'una atenció especial per part d'amplis sectors d'un cos social, el dels afeccionats o *soi-dissants* afeccionats a la música, que almenys a casa nostra creix quantitativament, però que tanmateix acusa, amb molta probabilitat no menys que a la seva Itàlia, el buit essencial que acaba de posar a la llum. En aquesta línia, hi ha en joc un debat molt seriós en uns moments en què el fet de culturització musical —i em permeto afegir que no sols el musical— viu un moment crític, i atorga a aquest terme no tant una dimensió catastrofista immediata com la d'exigència de reflexió profunda i enriquidora. És l'actual, una època, en què l'allau de nous nous a la cultura més transcendent i de més profunditat intel·lectual —allau afavorida, entre d'altres raons, per la fàcil i irreflexiva promiscuitat comunicacional que ens envaeix—, resta molt lluny d'haver sedimentat el sentit exacte del terme "cultura"; sigui musical, literària, plàstica o de qualsevol altra branca humanística.

Gràcies, doncs, senyor Chailly pels seus judicis i per la seva generosa capacitat d'autoimmolació al servei de la causa superior de la música. I, en definitiva, de la cultura. Ja ens agradaria que altres col·legues, molts d'ells satisfetament instal·lats en el gaudi del seu estatus de privilegi, no el deixessin sol. Però em temo que no serà així, tot sigui dit per tal de completar de manera més plena la visió del tema. I ara permeti que acabi recordant que les declaracions esmentades van ser fetes poques hores abans de la celebració d'un concert dirigit per vostè amb la Fil·harmònica de la Scala amb un programa integrat per obres de Varèse, Béla Bartók i Stravinsky. Tot lliga.

Del seu affm.
Jaume Comellas ●

Una visió intel·ligent de El viatge d'hivern

Lied al Palau. Peter Schreier, tenor. Walter Olbertz, piano. *El viatge d'hivern* de Schubert. Palau de la Música Catalana. 27 de gener de 1998.

per X. CASANOVAS-DANÉS

El *Viatge d'hivern* de Schubert és una d'aquelles obres musicals ineludibles que tota persona amb pretensions de cultura general s'ha de plantejar tard o d'hora —com el gregorià, la polifonia renaixentista, el *Tristany* o *Wozzeck*, la *Nove-na* de Mahler...—, perquè, al marge de contingències interpretatives, propicien processos mentals que ultrapassen l'estètica i la instrucció.

Aquest cicle és una obra cabdal, no només del gènere liederístic, sinó de tota la història de la música pel que té de quinta essència i de representativitat del romanticisme. Schubert el va compondre l'any 1827 en un moment d'hipersensibilitat morbosa, d'entristiment profund, d'una melangia i un desassistiment al llindar de l'isolament neuròtic. Una premonició de la mort que li sobrevindria al cap d'un any.

Si en *La bella molinera* el protagonista es dol de la pèrdua d'un amor que ha estat momentàniament correspost, el de *El viatge d'hivern* no es plany del mateix. Ho deixa clar en la primera estrofa de la primera de les vint-i-quatre cançons, quan diu literalment "...La noia parlava d'amor", però no diu que l'estimés com ell l'estimava. Aquesta decepció determina el tarannà del cicle de poemes de Wilhelm Müller que Schubert experimentava en primera persona en perdre progressivament els amics i el mateix desig d'estimar.

Peter Schreier, que al-

guns podien creure en un ocàs que aquest recital desmenteix, cospa perfectament la inexistència d'un argument i planteja el cicle d'una manera unitària sense intencions expressionistes, amb una naturalitat que altres il·lustres cantants han obviat com volent pal·liar la manca d'una narració per glossar amb una sofisticació interpretativa que només convé a ells.

Amb una veu que no acusa el pas dels anys, que baixa fàcilment al registre greu i que mostra més consistència i un color més fosc en el centre, Schreier té les condicions vocals òptimes per al repertori liederístic, que s'uneixen a un bon gust i a una intel·ligència que fa molts anys que coneixem. Es dedica cada cop més a la direcció d'orquestra i, en conseqüència, la veu està descansada. Tot i que es preveia una petita pausa, no se la va concedir i acabava el cicle —una hora i quart, esgotador!— amb la mateixa immediatesa amb què l'encetava.

L'acompanyava un pianista ideal per als seus plantejaments, Walter Olbertz, musicalíssim, sempre present, espontani i, alhora, segur, amant i creatiu. Ho repeteixo, ideal. És una injustícia que el seu nom aparegués en els anuncis i en el programa de mà amb un caràcter tipogràfic més petit que el del cantant.

Una vetllada per al record, un dels punts àlgids d'aquest cicle de cançons que per segon any patrocinen les fundacions Orfeó-Palau i Caja Madrid.

FOTO: A. BOFILL

Versions antològiques d'András Schiff

Palau 100. András Schiff, piano. *13 Sonates per a piano* de Domenico Scarlatti, *Sonata núm. 53 en Mi menor* de Josef Haydn i *Gran sonata en Fa menor* de Robert Schumann. Palau de la Música Catalana. 29 de gener de 1998.

per F. TAVERNA-BECH

Per fi vam poder escoltar veritable música, música d'aquella que suscita emocions, que et descobreix nous horitzons poètics i que et comunica esperances d'arribar a terres de promissió, on la bellesa, la felicitat i l'art sense trampes encara són possibles. Tot això ens ho va descobrir i fer sentir el pianista András Schiff.

Primer, amb un programa que resseguia partitures poc divulgades, com són les sonates d'Alessandro Scarlatti —en especial modelica i altament emocionant, la *Sonata en Sol menor K 426*—, la *Sonata en Mi menor núm. 53* de Josef Haydn, tan interessant pels seus desenvolupaments contrastants sobre un simple motiu basat en l'arpegi de Mi menor, i l'espectacular, encara que di-

vagant, *Gran sonata en Fa menor* de Schumann, titulada també com a "Concert sense orquestra".

Després, perquè Schiff va crear per a cada autor una sonoritat pianística que situava el compositor en el seu temps i dins del seu ambient específic. Així, la fantasia, l'elegància cortesana i l'atmosfera intimista per a la música d'imaginativa formulació de Scarlatti, el sentimentalisme gairebé només insinuat per la sonata de Haydn, que mai va sortir-se del seu veritable clima cambrístic. Per acabar amb l'apassionament, proper al plany dramàtic de l'obra de Schumann, no sempre clara en la seva arquitectura i tanmateix suggestiva pels seus jocs entre la llum brillant i la foscor tràgica que es posa de manifest mitjançant la construcció sonora en grans blocs harmònics.

*Segueixi el compàs
de l'alta tecnologia
en imatge i so.*

Components Alta Fidelitat
Amplificadors A/V
Processadors Pro-Logic
Platines DAT i DAT Portàtil
Sistemes Midi i Mini
CD i CD Gravable
LaserDisc i Sistemes Home Cinema
Discos de LaserDisc
Radiocassettes i CD per a automòbil
Projectors TV
CD-ROM
Discos Òptics
Cube Systems
So Professional
Sistemes de Karaoke
CD-Juke
Autocanviadors CD-PRO
Telefonia Mòbil...

Només amb Pioneer gaudirà
de la més alta tecnologia
en imatge i so.
No perdi el compàs.

 PIONEER®
The Art of Entertainment

Josep Carreras va ser una festa

Palau 100. Orquestra de l'Òpera de Budapest. Josep Carreras, tenor. Director: David Giménez. Txaikovski, Verdi i Manuel de Falla. Palau de la Música Catalana. 20 de gener de 1998.

per JAUME COMELLAS

Un recital de Josep Carreras a Barcelona compta una dimensió afectiva especial, pròpia d'una figura que, com ell, ha traspassat llargament la categoria de mite.

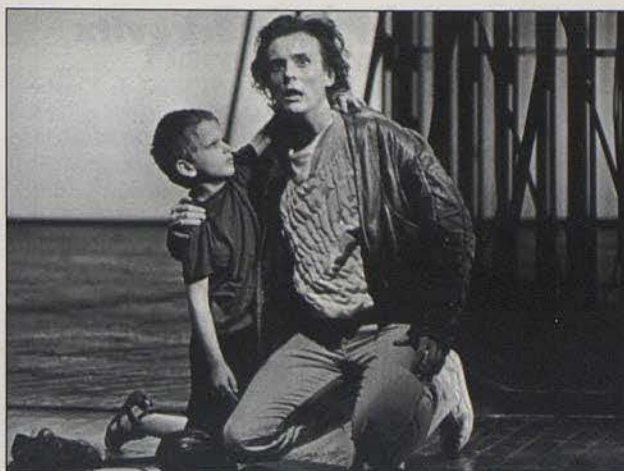
En el cas del concert que ens ocupa, hi havia components particulars en joc derivats d'un programa no gens convencional —cap ària d'òpera—, amb una participació relativa d'ell mateix i afrontant a la segona part un tipus de repertori especialment delicat per a un artista de les seves característiques: les *Siete canciones populares españolas* de Falla. A la primera oferí les belles *Aries de cambra* de Verdi, curiosament —com els temes de Falla— en una versió particular de Luciano Berio, factor d'interès afegit. Unes versions bàsicament alleugeridores dels components més retòrics.

El mèrit de Josep Carreras en aquest concert va ser que, malgrat l'esmentada no convencionalitat del programa, va ser ell mateix. Va ser l'artista ge-

nerós, en bona forma, capaç d'atorgar el segell propi de la seva condició d'artista. Una veu molt bella, una vitalitat vocal sense reserves i una capacitat de comunicació fàcil i agradable per al públic. Aquests són atributs sobre els quals ha bastit una de les trajectòries de la lírica internacional més importants de la història del gènere i a les quals serva una fidelitat absoluta.

I això és el que li va agrair un públic ben predisposat, que a més va acabar de sadollar-se amb els exigits i fàcilment atorcats *encore* amb què va acabar de desbordar l'entusiasme del públic fins a convertir el concert en una autèntica festa.

Un altre al·licient afegit era el debut a casa nostra en un esdeveniment de relleu del jove director barceloní David Giménez, nebot del tenor, que va mostrar un ofici molt segur al capdavant d'una eficient orquestra de l'Òpera de Budapest. David Giménez és un músic que esperem tenir oportunitat de contrastar en nous esdeveniments.

La força d'un contratenor

Gran Teatre del Liceu. Orquestra del Gran Teatre del Liceu. Jochen Kowalski, contratenor. Director: Günter Neuhold. Gluck, Händel i Wagner. Palau de la Música Catalana. 22 de gener de 1998.

per J.C.C.

El Gran Teatre del Liceu ha obert la temporada de manera insòlita, amb un recital a càrrec d'un dels contratenors més encimbellats del moment. L'aposta contenia una bona dosi de risc, atès que aquesta tipologia de veus s'adiu poc amb la idiosincràsia operística convencional.

Jochen Kowalski, entre d'altres mèrits, té el d'intentar obrir la veu de contratenor al gran món líric, en una tàcita croada per treure-la dels guetos habituals —bàsicament el camp de l'oratori, les cantates i les òperes barroques. Intent amb tota seguretat lloable, però no exempt de dificultats i, segurament, contradiccions.

El recital que va oferir en constitueix una mostra força significativa. I a grans trets podríem centrar-ho en els bons resultats aconseguits en la interpretació dels fragments del més preclàssic que clàssic *Orfeo ed Euridice* de Gluck i d'*Alcina* de Händel que en els *Wasendock Lieder* de Wagner.

Kowalski crec que té davant seu una tasca difícil, ja que en bona mesura pretén eixamplar els límits expressius propis d'una tessitura com la de contratenor, que compta amb una història molt espessa en controvèrsies per la seva complexa

naturalitat. Deixant al marge els condicionaments comercials que hi pugui haver darrere d'aquest intent —que no es pot negligir que hi siguin—, els resultats que es van poder albirar en aquest recital mostren la dificultat de la croada empresa per aquest artista.

I en aquest sentit, em referiré especialment a la versió dels *Wasendock Lieder* de Richard Wagner, la interpretació dels quals crec que va ser una autèntica lluita —poc menys que impossible— per aconseguir atorgar a aquest impressionant cicle la seva grandesa de contingut. La dimensió de precedent del *Tristan und Isolde* no es va poder intuir mai en un discurs molt pla, mancat de relleu expressiu i alhora forçat no tant des del punt de vista d'una tècnica notable, com de la incapacitat natural d'aquesta i del bon ofici del cantant per fer front a les exigències expressives d'uns continguts com els d'aquesta partitura. Tanmateix, Gluck i Händel van ser mostrats amb una adequació ben afinada.

Neuhold, curiosament, va treure més profit de les pàgines d'aquests darrers compositors que del preludi de *Tristan und Isolde*. Però parlar i exigir d'una orquestra com la del Liceu, sense continuïtat, no té gaire sentit. I encara més a principi de temporada.

A l'ombra de Markevitx

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Ursula Dütscher, clavicèmbal. Salvador Martínez, flauta. David Ballesteros, violí. Oleg Caetani, direcció. *Concert de Brandenburg* núm. 5 de J. S. Bach, *Concert per a clavicèmbal, cordes i percussió* de R. Gerhard i *Cinquena Simfonia* de L. v. Beethoven. Palau de la Música Catalana. 23 de gener de 1998.

per F.T.-B.

Recordem encara amb admiració l'apassionament amb el qual Markevitx donava vida a la música i en part aquest record ens el va suscitar Oleg Caetani, el seu fill, amb la versió de la *Cinquena Simfonia* de Beethoven dirgint l'OBC. Més que donar relleu al procés constructiu o bé al joc contrastant del desenvolupament tímbric —aspecte ben interessant d'aquesta popular obra beethoveniana—, el que va subratllar Oleg Caetani en la seva interpretació va ésser el seu curs líric, les sonoritats impactants d'evident caràcter dramàtic.

En definitiva, amb una eficaç col·laboració de l'orquestra, Caetani va entusiasmar el públic en una actuació en la qual també va concertar amb veritable esperit cambrístic el *Cinquè concert de Brandenburg* de J. S. Bach. Aquesta obra va constituir una prova evident de l'alta qualitat musical que actualment posseeix l'OBC, ja que els seus membres David Ballesteros, violí, i Salvador Martínez, flauta, van assumir amb absoluta brillantor el paper de solistes; també aquí i especialment en la llarga *cadenza*, va destacar el virtuosisme de la clavicembalista Ursula Dütscher, la qual va oferir, a continuació, una versió de notable rigor del *Concert per a clavicèmbal, percussió i cordes* de Robert Gerhard, el qual, a quaranta anys de la seva composició, constituïa una primera audició a Catalunya i a la Península!

FOTO: A. BURGUÉS

Ursula Dütscher

Veritablement, l'orquestra, el director i la clavicembalista van oferir una lectura de gran rigor i, des de la perspectiva sonora, bellament equilibrada. El concert està datat precisament en els temps en què el compositor no solament havia assumit el dodecafonisme com a norma del seu treball creatiu, sinó que l'enriquia amb idees i conceptes que l'alliberaven dels dogmatismes que posseïa el sistema. El mèrit de Gerhard no és altre que fer-nos oblidar que el curs està concebut amb els canons serials i, pel contrari, fer-nos gaudir d'una música que engloba en un tot aires populars, figuracions melòdiques, polifòniques i harmòniques pròpies de la tradició històrica. Igualment, és admirable com l'escriptura orquestral tan ben concebuda de Gerhard fa possible que el feble clavicèmbal pugui dialogar i fer-se sentir amb conjunts de superior entitat sonora.

I per acabar, cal destacar que un programa tan important com aquest, amb dues obres cabdals de tota la història de la música i una partitura d'un dels compositors catalans de més prestigi internacional, no anés acompanyat d'unes notes més interessants i veritablement informatives que les escrites per Narcís Comadira.

Vigència de Tzakol de Guinjoan

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Cristina Ortiz, piano. Josep Pons, direcció. *Scherzo a la russa* d'I. Stravinsky, *Concert núm. 2 per a piano* de S. Rachmaninov, *Tzakol* de J. Guinjoan i *Poema de l'èxtasi* d'A. Scriabin. Palau de la Música Catalana. 10 de gener de 1998.

per F.T.-B.

En teoria el programa era ben captivador. Així, la suggestiva coloració instrumental del *Scherzo a la russa* de Stravinsky, el sempre emotiu apassionament romàntic de la música de Rachmaninov, l'espectacular castell d'artificis sonors del *Poema de l'èxtasi* de Scriabin i el vitalisme arravatador de l'obra de Guinjoan, podien donar lloc a un concert d'extrema brillantor i, tanmateix, ni el que es va escoltar ens va suggestionar plenament, ni vam captar que l'ambient dins de la nostra agrupació simfònica fos l'adequat per donar a la música la seva capacitat comunicativa.

Gairebé podem dir que més pel contingut que no pas per la interpretació l'obra que més ens va interessar va ésser *Tzakol* de Guinjoan, obra escrita el 1977, quan el compositor tot just havia deixat la crítica i profunditzava en la seva línia estètica, sempre coherent i encaminada a l'agermanament en un tot, manifestacions sonores de procedències molt allunyades amb procediments de total actualitat, com poden ésser, per exemple, la convivència de citacions de melodies po-

pulars de la seva terra, amb altres provinents de l'Orient o del jazz i revestir-les amb harmonies i polifonies del nostre temps o bé fer-les participar de l'esperit de l'aleatorietat. I és potser per la intel·ligent concepció de Guinjoan, o bé pel seu mestratge a orquestrar, que en *Tzakol*, tot això es converteix en un curs sonor especialment poètic i que malgrat la seva inconfusible pertinença a l'estètica i a la moda del moment en què va ésser composta, l'obra encara avui, a vint anys de distància, ens mostra la seva vigència.

Per la seva part, Pons va posar de manifest el coneixement de les partitures, en teoria ben concebudes pel director, encara que potser mancades de la respiració necessària, d'aquell alè que, en definitiva, atorga vitalisme a la música i la justifica com un dels béns espirituals de l'home. Tampoc la gestió i dansant actuació de la pianista Cristina Ortiz no ens va captivar amb la seva interpretació del *Concert núm. 2* de Rachmaninov. La duresa, com també una mena de buidor de la seva sonoritat van desdibuixar la innegable bellesa del pianisme de Rachmaninov.

Rígid i poc comunicatiu Penderecki

Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Chantal Juillet, violí. Krzysztof Penderecki, director. *Simfonia núm. 4, "Italiana"* de F. Mendelssohn, *Suite anti-ga polonesa* d'A. Panufnik i *Concert núm. 2 per a violí i orquestra* de K. Penderecki. Palau de la Música Catalana. 1 de febrer de 1998.

per F.T.-B.

Va ésser als inicis de la dècada dels anys seixanta quan el nostre sector avantguardista va quedar impressionat per la música de l'escola de Varsòvia, nucli de compositors que encapçalats, entre d'altres, per Lutoslawski i Penderecki van portar una sèrie de troballes sonores que oxigenaven el racionalisme serial dels seguidors de Boulez.

Va ésser precisament Penderecki qui amb una impressionant *Passió segons sant Lluc* per a cors, solistes i orquestra, va assolir la popularitat multitudinària i, fins i tot, amb aquesta obra va presentar-se davant del públic barceloní a l'església de Santa Maria del Mar, en un dels concerts de més assistència del Festival Internacional de Música. Més tard, Penderecki ha tornat en altres ocasions a Barcelona sense suscitar, però, convocatòries espectaculars. En una dirigit el primer *Concert per a violí i orquestra*, partitura sorprenent pel que significava de tornar la vista al romanticisme més decrèpit. Ara, el passat mes de gener, va tornar per dirigir el seu *Segon concert de violí i orquestra*, una obra que en el millor dels casos, recorda precisament les músiques d'autors com Bloch, Hindemith, etc., ben menystinguts per les avantguardes postserialistes d'ara fa trenta anys.

Veritablement, Penderecki està ja lluny de les seves troballes de la *Threnody for the victims of*

Hiroshima i sembla que el seu cabal d'idees s'ha esgotat. D'alguna manera el concert que li va interpretar Chantal Juillet fa la impressió d'ésser un seguit ben travat d'arabescs i formulismes virtuosístics recolzats en un discurs orquestral de belles sonoritats, sempre assolibles des d'una artesanía orquestral ben apresada que, amb tot, a vegades incorria en excessos instrumentals que anul·laven les intervencions del solista.

Certament, quedava per veure què era capaç, com a director, de fer Penderecki amb unes peces arqueològiques de música polonesa antiga com la *Suite antiga polonesa* d'Andrezej Panufnik i amb la coneguda *Simfonia "Italiana"* de Mendelssohn... Diguem que, Penderecki, té una esquerra, curiosament és aquesta mà amb la qual sosté la batuta, de precisió metronòmica i una dreta que, generalment, gairebé no intervé en la direcció del curs musical. El resultat: unes versions rígides i poc comunicatives. En resum, que l'orquestra va posar de manifest una alarmant manca de motivació, amb unes trompes que no sempre donaven la resposta esperada, una corda que s'arrossegava i una percussió excessivament maquina. D'alguna manera, retrobar-se amb Penderecki, encara que no fos amb una de les seves grans obres, va servir per situar i relativitzar en el seu punt just la figura d'un compositor que va impactar els auditoris per l'espectacularitat de la seva música.

Retrobada Fiorenza Cossotto

XXXV Concurs Internacional de Cant Francesc Viñas. Recital d'inauguració. Fiorenza Cossotto, mezzoprano. Irina Prilipko, piano. Amb la col·laboració del tenor Ignasi Encinas. Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona. 17 de gener de 1998.

per X.C.-D.

Ha hagut de ser el Concurs Viñas la circumstància que propiciés el retorn de Fiorenza Cossotto al Liceu després d'uns anys d'absència que aquest recital ha demostrat que no era deguda precisament a la minva de facultats. Hi va demostrar una plenitud vocal que va provocar ovacions que van haver de ser tallades —per inacabables— des de la presidència de l'acte. Ha estat sempre posseïdora d'una veu cabalosa, extensa i uniforme que empra amb una bravura i una entrega que és el "desideratum" en el repertori que ella conrea. Una veu sense trucatges que restitueix la mateixa veritat als enregistraments com a l'escenari.

Cossotto és una cantant estimadíssima pels liceistes per dos motius: per l'enorme categoria interpretativa que l'ha dut a ser una de les veus verdianes de referència en la segona meitat del segle i per la fidelitat al teatre demostrada en gairebé un centenar de representacions en les quals ha cantat tot el seu repertori en representacions de gran èxit que marquen fites en els annals del Gran Teatre en què ha estat present: Amneris, les Princeses d'Eboli i Bouillon, Adalgisa, Azucena, Dalila, Carmen, Favorita, Santuzza, Ulrica, Laura..., sense oblidar aquella Cenerentola que ens la va descobrir, i la impressionant Clitemnestra que va ser la seva darrera compareixença.

Al Saló de Cent va cantar el *Plaisir d'amour* de Martini, dues antigues cançons japoneses, àries de Händel i Massenet, per acabar amb un *Mon coeur s'ouvre a ta voix* i una *Acerba voluttà* d'antologia. L'acompanyava una pianista discreta, Irina Prilipko, que va anar agafant confiança. I, en l'extensa escena a duo del segon acte d'*El trovador*, que centrava el programa i que va cantar amb una absoluta implicació, li va fer costat Ignasi Encinas, un tenor jove que va mostrar un valor i una veu que, un cop escalfada, feia justícia a Manrico. El recital, precedit pel pregó a càrrec d'Eulàlia Vintrolà —sense dubte, la més musical dels nostres polítics—, obria oficialment el Concurs Viñas, que supera en cada convocatòria el nombre de participants.

Tant de bo el nou Liceu pugui —o vulgui— trobar la manera que la il·lustre mezzosoprano es retrobi amb el seu públic. És, juntament amb Tebaldi i Caballé, la cantant més estimada a Barcelona i l'adhesió mútua entre ella i el públic, certificada a bastament durant més d'un quart de segle, constitueix per si mateixa un capítol de la història del Liceu, particularment de l'etapa Pamies, l'empresari que tants cantants de primera fila ens va fer escoltar i que aconseguia que vinguessin a Barcelona subjugats per la màgia, el nivell d'exigència i la calidesa de la sala. Una etapa que Cossotto representa per mèrits propis i que som molts a recordar amb fruïció.

Digne homenatge a Joaquim Homs

Concert d'homenatge a Joaquim Homs. Obra Social de Caja Madrid. Mireia Pintó, mezzosoprano. Uma Ysamat, soprano. Oriol Romaní, clarinet. Vladislav Bronevetski, piano. Sala Cultural Caja Madrid. 15 i 22 de gener de 1998.

per X.C.-D.

Era un honor escoltar la música de Joaquim Homs, que aviat complirà noranta-dos anys, en presència seva. La sala de Caja Madrid es va omplir en dos concerts monogràfics centrats per obres per a veu amb acompanyament instrumental en un ventall d'obres que van des dels anys vint fins a composicions de l'any 1995 interpretades en públic per primer cop. Un oportunitatíssim homenatge que va convocar un públic nombrós al voltant del mestre, un dels nostres compositors més importants i d'una dimensió internacional. La seva música, fins i tot l'adscrita al serialisme més conspiciu, té una expressivitat i un rigor formal que la fan profunda.

A més del magistral domini dels aspectes tècnics, tantes vegades aplicat a la gran orquestra i a la música de cambra, Homs mostra un extraordinari sentit de la forma que s'evidencia clarament en peces curtes com les escoltades en aquests dos programes. Acaben tot just començades, però creen una sensació de filigrana sonora que es cospa, no com una complexitat de caire intel·lectual, sinó com una immediatesa plenament poètica.

Colpeix particularment el refinament tímbric i la manera amb què el compositor acaba les cançons perllongant l'efecte de la paraula en uns finals instrumentals fabulosos integrats prodigiosament a poemes dels poetes preferits: Espriu, Riba, Carner, Salvat-Papasseit, Torres, Dickinson, Tagore, el seu estimat Paul Valéry, sense oblidar la poesia xinesa, la concisió de la qual l'havia d'inspirar per força. Doblement corprenedor!

El primer dia va cantar la mezzosoprano Mireia

Pintó i ho va fer amb acurada professionalitat i, potser, massa asèpsia a aportar la teatralitat i el toc d'*impromptu* que la música d'Homs reclama i que, en el segon recital, Uma Ysamat, amb una veu menys unitària i tècnicament treballada, servia a la perfecció, quan convenia com a *disease* més que com a cantant. No debades la soprano barcelonina té una dedicació preferent a la música de creació recent que l'obliga a un canvi constant de codi expressiu.

El rus Vladislav Bronevetski, deixeble de la gran Elisso Virsaladze, va ser el pianista acompanyant els dos dies. Va tocar en solitari els *Dos sol·loquis* que Homs va compondre com una meditació sobre la mort de la seva esposa. El segon dia va tenir especial importància la contribució solista i a duo del clarinetista Oriol Romaní, que sempre ha estat molt lligat al mestre i la música del qual interpreta amb particular convicció. Els *Tres Rhumbs* per a clarinet sol van constituir un moment d'excelsa bellesa, amb les digressions del clarinet com a bellíssim corol·lari dels poemes de Valéry recitats pel mateix intèrpret.

Un altre moment cabdal el va constituir el cicle *Ocells perduts* sobre poemes de Tagore que correspon a l'any 1940 tot i que recuperava algunes melodies inèdites escrites als disset anys. Es va escoltar en una versió que prescindeix de dues cançons revissada l'any 1978.

Completava l'homenatge una mostra de teles pintades al llarg de molts anys per la seva dona, Pietat Fornesa, obres en què és evident una evolució entre naturalisme i expressionisme, paral·lela, tal vegada, a les impressions estètiques que rebia al costat del compositor.

Carles Cosías

Vot de confiança als joves

CCXLVIII Temporada d'Òpera del Teatre Principal. *Don Pasquale* de Donizetti. Josep Ferrer, Lluís Ramon Sales, Carles Cosías, Mireia Casas. Orquestra i Cor del Conservatori del Liceu. Dir.: Gueràssim Voronkov. Teatre Principal (Barcelona). 27 de gener de 1998.

per LLUÍS TRULLÉN

El Teatre Principal ha reiniciat la seva temporada d'òpera (que va començar l'any 1750), amb vista a consolidar-se en un futur, amb la representació de *Don Pasquale* de Donizetti, compositor de qui enguany es commemora el bicentenari del seu naixement.

Aquesta iniciativa ens apropa, a més, a uns trets fonamentals que la diferencien d'altres temporades operístiques. L'oportunitat que joves cantants puguin actuar i d'aquesta manera obrir-se camí en el món de la lírica; la traducció dels llibrets al català —tasca que ha portat a terme amb gran encert el musicòleg Roger Alier, i que té com a finalitat que el públic pugui seguir amb tot detall l'argument— i tornar l'òpera, després de molts anys de silenci a l'ara remodelat Teatre Principal —bressol de l'òpera a la nostra ciutat—, són aspectes que ens ofereix aquesta nova i atractiva temporada.

Aquesta nova experiència va saldar-se en línies generals amb un èxit no-

tori. Admirar la veu i les capacitats d'actor del baix *buffo* Josep Ferrer, valorar tota la lluminositat que posseeix la veu de Carles Cosías, un tenor líric lleuger portador d'una línia expressiva refinadíssima, com també la bona tasca de Lluís Ramon Sales en el rol de Doctor Malatesta i de Mireia Casas, que va resoldre amb la seva tessitura de soprano lleugera de coloratura el complex rol de Norina, van ser, al costat de la dinàmica i atractiva traducció del llibret —amb una fonètica que sempre s'emmotllava a la música— els aspectes més destacats de la representació.

L'Orquestra del Conservatori del Liceu dirigida per Gueràssim Voronkov va actuar amb força discreció i la direcció escènica i l'escenografia resultaven excessivament simples. Però cal apostar per aquesta iniciativa que pot acostar l'òpera a un nou públic i que per sobre de tot pot servir de punt de partida perquè molts cantants puguin actuar en un futur en l'enyorat centre líric per antonomàsia de la nostra ciutat.

Interpretació exigent de Vivaldi

Euroconcert. Sonatori della Gioiosa Marca. Giuliano Carmignola, violí i direcció. Vivaldi. Palau de la Música Catalana. 19 de gener de 1998.

per X.C.-D.

Amb un repertori que va des dels Gabrielli fins a Mozart, els Sonatori della Gioiosa Marca s'han col·locat en un temps rècord al frontispici de la interpretació més exigent de la música veneciana dels segles XVII i XVIII. Es van constituir com a grup a Treviso l'any 1983 i des de fa uns anys els dirigeix Giuliano Carmignola, un violinista de gran prestigi que renuncia als oripells del repertori romàntic per dedicar-se a la música barroca. Ha estat tot un encert dels organitzadors presentar els Sonatori en una temporada que, juntament amb el Festival de la Fundació "la Caixa", fa escoltar periòdicament a Barcelona la música antiga en les millors condicions possibles.

Els onze Sonatori toquen amb un refinament i un hedonisme tan grans com la seva precisió. Les interpretacions donen, no ja una impressió de perfecció formal, sinó de battec, de teatralitat, de gaudi sonor. Plenitud i elegància a parts iguals. En la música concertant destaquen molt particularment els contrapunts entre la veu solista concisa i gairebé agressiva i un acompanyament difuminat i com esponjat. El baix continu pren un relleu excepcional.

Interpreten amb una retenció constant del *tempo*, que és com el segell d'una marca pròpia, i la parsimònia ostensible dels temps lents —quasi estatisme en un "Grave"— determina que els ràpids ho semblin correlativament sense haver de forçar el *tempo* i, per tant, disposant de tot

el temps necessari per frasejar amb inflexions molt marcades, una altra característica que els distingeix, a l'igual que uns atacs particularment suaus, les este-reofonies que instauren o les micropauses amb què parcel·len el discurs. En una combinació d'èmfasi i subtils perfectament aconseguida, el seu Vivaldi anticipa el Händel més característic, en una sensació d'anticipació que també procurava *La Callisto* de Cavalli concertada al mateix temps al TNC per René Jacobs.

Van tocar la *Simfonia RV 212a* i la *Sonata a quatre RV 130*, totes dues dedicades "al Santo Sepolcro", i quatre concerts per a violí en què el virtuosisme de Carmignola va astorar per la velocitat i les polifonies de què és capaç. El silenci a la sala era tan sepulcral que des de mitja platea era perceptible el batement dels dits sobre el mànec del violí en les digitacions més vertiginoses. Va assolir un gran èxit personal que rebutjava amb actitud esquerpa i en favor del grup. Un artista excepcional al servei d'uns companys que toquen amb una gran personalitat.

Carles Santos, sempre fidel a si mateix

Teatre Nacional de Catalunya. *Codi o estigma?* de Carles Santos, piano. Sala Gran del TNC. 13 de gener de 1998.

per F.T.-B.

"**S**apaguen els llums de la sala. Apareix el pianista. Silenci. Sona el piano..." Aquestes poques paraules són les que va escriure Santos per presentar l'estrena de *Codi o estigma?*, la seva darrera obra, alhora que presentava en societat el seu impressionant gran cua, el qual per a aquesta efemèride el va revestir d'una impactant, encara que no gaire reeixida amplificació sonora. Diguem també, per arrodonir el preàmbul, que la Sala Gran del TNC va omplir-se totalment de fans del pianista per escoltar-lo ben captivats al llarg de l'hora i escaig que va durar, com és costum, la seva actuació.

Segons el diccionari de la llengua catalana, "codi", en la seva tercera acceptió significa: *conjunt de signes, de normes, etc. que formen un vocabulari, una clau, etc.* També en la cinquena acceptió diu: *codi genètic: informació continguda en la seqüència de bases de la cadena de l'àcid nucleic.* Per altra banda, seguint amb el diccionari, trobem que "estigma" és: *1, a) senyal o marca indeleble. b) marca feta amb ferro roent com a signe visible d'infàmia o esclavatge. I, entre altres; 4 patologia a) símptoma o signe morbós persistent característic d'una deter-*

minada malaltia.

D'alguna manera hem de reconèixer que Santos és un artista seriós i consciencios que no enganya, ni vol suggestionar-nos amb jocs malabars. L'obra *Codi o estigma?* és precisament el que diu el diccionari: un seguit de fórmules melodicoharmòniques utilitzades per Santos al llarg dels seus anys de compositor per comunicar-se amb el seu públic. Constates igualment aquella processó de tics que, assumits en un intens aprenentatge tècnic, marquen la sonoritat pianística que et manté captiu. També percep els gens que indefectiblement han anat conformant el pianista amb el piano, perllongació de la mà, del cos i de l'esperit de Santos. Un piano imposat anys ha com l'estigma indeleble d'una companyonia o d'un matrimoni indestructible. El martelleig a vegades amorós, després irat, conseqüència d'una passió, no malaltissa!, per comunicar-se mitjançant el so.

I que tot això sempre ha estat així i seguirà essent d'aquesta manera, el pianista de Vinarós ens ho va explicar amb la interpretació com a propina d'una de les seves primeres composicions —tan perfectament simple i encara tan suggestivament nova!— i, saludant el públic amb els cops amanyagadors que va donar al piano, el seu company de camí.

Bertolt Brecht i Hans Eisler

De nou Brecht en un musical

Hola Brecht. Traducció: Feliu Formosa. Música: Bertolt Brecht, Paul Dessau, Hanns Eisler, Carles Puértolas i Kurt Weil. Direcció: Josep Maria Mestres. Direcció musical: Carles Puértolas. Actors: Feliu Formosa, Josep Maria Mestres i Isabel Soriano. Lluís Carmona i Joan Aymerich, pianistes. Coproducció de Zitzània Teatre i Josep Maria Mestres. Teatre Ardenbrut (Barcelona), gener i febrer (de gira durant aquest març).

per S. COMELLAS

Coincidint amb l'inici del centenari del naixement de l'autor alemany, la companyia Zitzània Teatre, amb Josep Maria Mestres al capdavant, ha decidit posar en escena un espectacle musical basat en textos de l'autor i música del mateix Brecht, Paul Dessau, Hanns Eisler i Kurt Weil, col·laboradors habituals del dramaturg, i Carles Puértolas, que ha escrit tres peces expressament per a l'espectacle i a la vegada s'ha encarregat dels arranjaments de totes les cançons.

L'espectacle reflecteix el pensament social i polític de l'autor (d'una actualitat i vigència absolutes), però també veu el vessant més humà, més costumista, en una aproximació amical, de tu a tu amb l'autor, tal com ho deixa entreveure el títol.

Mestres compta, doncs, amb unes bases sòlides que ha sabut conjuminar a la perfecció: textos de Brecht, les traduccions incontestables d'un especialista com Feliu Formosa i les melodies, sense pretensions grandiloqüents però d'una admirable simplicitat i bellesa que compleixen

perfectament la seva funció de vehicle potenciador del contingut ja prou expressiu dels textos.

Sobre l'escenari, cal destacar la varietat de registres musicals i teatrals de l'actriu i soprano Isabel Soriano (en substitució d'última hora d'Ester Formosa), que van des del lirisme més bell fins al dramatisme més punyent, passant per la comicitat més estripada. Així mateix, Mestres, amb una interpretació més innocent però efectiva aconseguix portar el públic al clima volgut. D'altra banda, Feliu Formosa, amb unes limitacions vocals més evidents, es fa perdonar per una presència i una interpretació màgiques i imprescindibles damunt l'escenari. També Lluís Carmona participa en l'espectacle tot acompanyant-lo amb una interpretació deliciosa al piano.

Cal destacar, en definitiva, que una peça que hauria pogut quedar-se en un simple recital de cançons i textos deslligats, aconseguix unitat i coherència, tant musical com de contingut, i se'ns presenta com un espectacle amè, amb molt de ritme, marcat pel pensament profund però proper de Bertolt Brecht.

Una meravella al TNC

Maria Bayo

La Calisto, de Francesco Cavalli. Llibret: Giovanni Faustini. Maria Bayo, Toy Spence, Louise Winter, Marcello Lippi, Hans-Peter Kammerer, Graham Pushee. Direcció musical: René Jacobs. Posada en escena: Herbert Wernicke. Producció: La Monnaie/De Munt. Teatre Nacional de Catalunya. 2 de gener de 1998.

per J.C.C.

En un moment en què l'espectacle operístic, a les envistes del tercer mil·lenni s'ha de plantejar el seu lloc en el si de la societat contemporània, produccions com aquesta que acaba d'oferir el TNC constitueixen un motiu per a la reflexió. Observar com una obra que compta amb més de tres segles d'existència pot constituir un espectacle total —en el sentit més genuí que cal atorgar a l'òpera—, d'una extraordinària validesa, convida a obrir les antenes amb atenció per albirar nous horitzons per al gènere; per detectar els signes dels temps nous.

Una vegada més l'arrel més essencial de la qüestió és el talent, la intel·ligència i la sensibilitat. Sobre el paper, una òpera barroca gairebé desconeguda no havia de concitar elements especialment atractius. Sobre la realitat, el geni d'un músic excepcional —René Jacobs— i d'un dramaturg notable —Herbert Wernicke— van aconseguir el miracle. I molt lligat a ells, un quadre d'interprets poc menys que ideal. I entremig, una obra que sobre l'aparença gairebé bufa, resulta d'una insòlita frescor tant en el pla literari com en el musical.

Es tracta, ni més ni menys, que d'un intent de desmitificació lúcida del món dels déus de l'antiga

mitologia grega, amb un divertit i punyent joc gairebé vodevillesc, que tractat, tal com s'acaba d'apuntar, amb sensibilitat i intel·ligència, acaba convertint-se en una mena de meravella. I que, insisteixo en això, és capaç d'obrir un ventall de suggestions a la consideració, avui, de l'espectacle operístic, lluny dels corsos convencionals en què es mou de forma tan contumaç.

D'altra banda, l'hemicle del TNC i tot el conjunt del recinte pel que fa als espectadors —en aquest cas, excepte les localitats laterals, privades de part de la visió—, es va manifestar com un escenari molt adequat per a aquest tipus de produccions de caire gairebé cambrístic i íntim i tot plegat va contribuir a atorgar una autèntica rodonesa a la proposta.

I encara que el conjunt de la interpretació va resultar, insistim-hi, d'una notable categoria, seria injust no fer esment especial de la menuda soprano navarresa Maria Bayo, autèntic centre de l'espectacle, que va oferir una exhibició de recursos interpretatius extraordinària. Perfecta en el pla vocal, amb una plena i còmoda assumpció de l'estilística pròpia del gènere, en la parcel·la actoral va enriquir el personatge cabdal en els límits ideals en una interpretació farcida de gràcia, de joia i de talent. Valors que certifiquen la seva dimensió de gran artista.

L'obra de la Coral Universitària de les Illes Balears

per JOAN MOLL i MARQUÈS

En el món coral, com en altres sectors de la vida musical, hi ha directors que tenen com a objectiu assolir la màxima perfecció del seu conjunt i que cultiven un repertori ja conegut, amb el qual és més fàcil d'acontegar el públic. D'altres, en canvi, tot i perseguint el mateix perfeccionament artístic, veuen la seva feina com un servei a la societat, i procuren que el conreu de la música coral s'estengui i defensen la música dels compositors propis, encara que no siguin coneguts. D'aquestes persones i les seves corals es pot dir en el sentit més noble del terme que contribueixen a fer país. Considerem que aquest és el cas de la Coral Universitària de les Illes Balears.

Durant els últims vint anys el cultiu de la música coral a Mallorca ha experimentat un creixement extraordinari. A principi dels anys setanta sols hi havia set o vuit corals que portessin

una certa activitat de concerts. La majoria vivien tancades en si mateixes, formant cada una els seus cantaires, si bé a partir del 73 començaren a celebrar Trobades de Corals. L'any 1977 es produïren dos fets que resultarien decisius per al futur de la vida coral illenca, com va ser l'associació de diferents cors sota el nom de Corals de Mallorca, que més tard es convertiria en la Federació de Corals de Mallorca, i l'inici dels cursos destinats a la formació dels cantaires i directors. Un tercer fet cabdal, i que influí en els dos esmentats, fou la creació aquell mateix any de la Coral Universitària de les Illes Balears, formada per estudiants i professors universitaris sota la direcció de Joan Company. Ell va ser un dels protagonistes de les dues iniciatives esmentades abans.

Juntament amb Francesc Batlle, Gori Marcús, Pere Maiol i Marc Vaquer crearen l'associació Corals de Mallorca amb la finalitat de promocionar el cant

polifònic i de tenir més força a l'hora de demanar subvencions i d'afrontar projectes comuns. L'expansió coral ha estat espectacular i avui dia la Federació compta amb 53 corals membres.

Evidentment, aquest èxit té la causa, en gran part, en l'encertada visió de futur d'alguns músics que consideraren imprescindible millorar la formació dels cantaires i dels directors. Així nasqué el primer Curs de Música Coral, impulsat per Joan Company i Baltasar Bibiloni, sota l'aixopluc de la Càtedra de Música de l'Escola Normal i de l'associació Corals de Mallorca. Entre el professorat figurà durant molts anys el matrimoni Manuel Cabero-Montserrat Pueyo. Les matèries impartides eren Pedagogia musical, Tècnica vocal i Direcció de coral. Més tard s'hi afegí la Direcció orquestral. Aquest estiu se'n celebrà la XXI edició, amb la denominació de Curs Internacional de Cant, Direcció Coral i Direcció Orquestral, i compta

amb un seminari d'òpera. L'escenari és la residència de La Porciúncula, a la platja de Palma, propietat dels pares Franciscans del Tercer Orde Regular, i la participació cada estiu hi és massiva.

Que la influència de la Coral Universitària en el món del cant illenc ha estat definitiva, ho demostra el fet que més de 40 cantaires seus són o han estat directors de corals, i precisament d'algunes de les més representatives. També sortí del si de la Coral el grup La Quarta Ciència és la Música, que es dedica a la música del Renaixement.

Molt intel·ligent és també la política de formació de les generacions que pugen. La Universitat compta amb tres corals infantils, una de juvenil i l'Orfeó Universitari, en el qual participen molts d'antics cantaires que ara ja no tenen temps de seguir el ritme d'assaigs de la Coral. En total són més de 300 persones que practiquen cada setmana el cant coral. Les millors veus de la coral juvenil passen a formar part de la Coral Universitària.

Aquesta generositat en la formació de noves veus és molt lloable, i contrasta amb la conducta dels típics directors "rapinyaires", que intenten sostreure can-

taires a les altres corals per engrandir la seva.

El repertori de la Coral és extensísim i abasta del Renaixement fins al segle XX. Joan Company escrigué la seva tesina sobre la Capella Clàssica de mn. Joan M. Thomàs, i ha estat el gran apòstol de la música d'aquell extraordinari compositor coral. Però també ha interpretat música de molts altres autors mallorquins, com és ara Batle, Bibiloni, Capllonch, Martorell, Mas Porcel, Matheu, Samper i Torrandell.

En dues ocasions s'ha presentat la Coral a concursos internacionals, i ha guanyat dos premis en el de Tolosa i quatre medalles de bronze en el d'Atenes. Ha enregistrat un disc LP i quatre CD, a més de la seva participació en la gravació de l'*Atlàntida* de Falla amb Edmond Colomer. Gairebé cada any ha actuat amb l'Orquestra Simfònica Ciutat de Palma interpretant les més grans obres del repertori simfonicovocal, com poden ser el *Requiem* de Brahms, Mozart i Faure, *La Creació* de Haydn, la *Passió segons sant Joan*, la *Novena* de Beethoven, etc. Aquest curs intervindrà en *Ivan el Terrible* de Prokofiev. D'autors mallorquins, destaca la música

per al Festival de Bellver de Thomàs, el *Cant espiritual* de Samper, com també la *Cantatalul·liana* i *El castell d'iràs i no tornaràs* de Mas Porcel.

Fora de l'illa ha actuat amb orquestra al Palau de la Música Catalana, a Barcelona; amb una obra d'Ernesto Halffter, a l'Auditori de Madrid; amb una de Joan Guinjoan, al de València, al Teatro de la Maestranza de Sevilla, i al Campoamor d'Oviedo, a més de les actuacions *a cappella*. Un punt culminant del seu currículum fou la interpretació de la *Missa de la Coronació* de Mozart amb The English Concert, sota la direcció de Trevor Pinnock a Barcelona, Madrid i Palma.

La nostra Coral ha estat contractada per actuar a sis països europeus, i sempre hi ha sonat la nostra música, sobretot la de mn. Thomàs, el gran exemple de Joan Company.

Resumint, es pot dir que el nostre conjunt coral és important per la qualitat intrínseca del seu art, per l'efecte expansiu i dinamitzador de la seva actuació i per la seva defensa dels compositors mallorquins. Ha contribuït decisivament a fer canviar el panorama de la música coral a la nostra illa.

catalunya música / revista musical catalana

CATALUNYA MUSICA / REVISTA MUSICAL CATALANA

C/ Sant Fancesc de Paula, 2 - 08003 Barcelona

Butlleta de domiciliació bancària

Senyors, els agrairé que amb càrrec al meu compte/libreta atenguin els rebuts que els presentarà CONSORCI DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA, pel pagament de la meua subscripció a "CATALUNYA MÚSICA/REVISTA MUSICAL CATALANA"

Nº Entitat

Nº Agència

Dígit control

Nº Compte

Titular

Banc/Caixa

Agència

Adreça agència

Població

Signatura

Cal omplir les dades correctament

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms

Professió

Carrer

Telèfon

Població

Dte.

Província

Desitjo subscriure'm a partir del número

Faré efectiu l'import mitjançant

amb la quota anual de 4.200 ptes.

☐ taló bancari adjunt.

semestral de 2.350

☐ domiciliació bancària. Per a subscripcions a l'estranger, consulteu el preu.

Des de sempre, la música occidental s'ha encarat amb el tema de la mort des de perspectives diverses, com una pregària pel repòs etern dels fidels difunts, un record pietós envers els éssers estimats absents o una reflexió, lúcida o desesperançada, sobre la caducitat de la vida, sovint des d'una perspectiva lligada a unes determinades creences religioses, amb funcionalitat litúrgica o sense. A més -sobretot des de la dramatització de l'estil madrigalesc que va

desembocar en el naixement de l'òpera-, la mort esdevingué també un recurs teatral de primer ordre i d'una eficàcia garantida.

En tots els casos -més enllà de respondre a un pretext temàtic convencional-, la manera com els compositors han tractat aquest tema sempre candent reflecteix una concepció del món i de l'existència, al seu torn condiciona-

da per elements externs, socials, polítics i ideològics. Amb la qual cosa podem parlar de la representativitat cultural de la música, al costat dels factors estètics corresponents, que tampoc són del tot aliens als esmenats factors exteriors.

A banda de les entranyables músiques d'un passat més remot,

també implica-
des per analogia en l'experiència dels homes d'avui, els fets més cruents i absurds del segle que és a punt de finir -i que configuren alguns dels mal-

sons que encara ens assetgen-
també han inspirat els compositors més pròxims: *Un sobrevivent de Varsòvia* d'Arnold Schönberg, el *War Requiem* de Benjamin Britten, els *Threnos per les víctimes d'Hiroshima* de Penderecki o el *Requiem per a un jove poeta* de Bern Aloys Zimmermann, entre altres, en són exemples absolutament impressionants.

Músiques per a la mort

Paraules sobre la mort

per MIQUEL DESCLOT

Des de l'emancipació de la música instrumental, tres segles enrere, els compositors occidentals han meditat sovint sobre la mort en termes purament abstractes: des dels *tombeaux* de llaütistes, violistes i clavicembal·listes francesos fins a la *Trenòdia per les víctimes d'Hiroshima* de Penderecki o el *Rituel in memoriam Bruno Maderna* de Boulez, passant per *Les set paraules de Crist a la creu* de Haydn, la *Música funeral maçònica* de Mozart, les marxes fúnebres d'obres abstractes com la tercera simfonia de Beethoven i de la segona sonata de Chopin, o els darrers quartets de Mendelssohn i de Shostakòvitx, la varietat d'exemples, de motius, d'actituds i de tractaments és ben remarcable. Amb tot, la indiscutible conquesta expressiva de la música instrumental no sempre ha semblat suficient als compositors a l'hora d'escometre un tema tan transcendent com el de la mort, i han optat per continuar recolzant-se en la semàntica discursiva de la paraula. Des del *Requiem* de Gilles fins als de Ligeti o Penderecki, els exemples abastarien si fa no fa el mateix espectre que les obres instrumentals damunt dites.

Davant la necessitat de la paraula, els compositors de música "fúnebre" han acudit a tres grans tipus de fonts. La primera, la més universal, la constitueixen els venerables textos litúrgics associats amb l'ofici de difunts, o els textos sagrats que s'hi puguin assimilar. La segona, els textos —sagrats o simplement pietosos— relacionats amb la mort de Crist. I la tercera, finalment, la constitueixen les tradicions poètiques familiars a cada compositor.

La primera categoria és no tan sols la més universal, sinó també la més antiga. En una tradició musical que s'ha desenvolupat en el context de la cultura cristiana, no té res d'estrany que els compositors hagin acudit primerament als textos clàssics fornits per la tradició litúrgica romana o —posteriorment— ortodoxa o protestant. El text bàsic és, no cal dir-ho, el de la missa de difunts del mis-

Gravat d'Albert Durer: *Stabat Mater*

sal romà, el text que ha acabat identificat amb la primera paraula de l'introit: "requiem", és a dir, repòs. Un text que, versemblantment cap al segle XII, es va enriquir amb la famosa seqüència *Dies ira, dies illa*, poema atribuït erròniament al franciscà Tommaso da Celano. La missa gregoriana de difunts, el document musical més antic sobre aquests textos, és alhora un referent sonor constant (només cal pensar en el nombre de vegades que s'ha utilitzat el tema gregorià del *Dies ira, dies illa* en la música dels dos segles últims).

Tot i que s'han conservat moviments esparsos de rèquiem polifònics anònims del segle XV, no tenim notícia de tota una missa de difunts d'autor fins a Guillaume Dufay, la gran figura de la música del segle XV, que va disposar que a la seva mort s'interpretés la seva Missa de Rèquiem. Malauradament, aquesta obra no s'ha conservat. Així, doncs, el primer rèquiem d'autor que coneixem és

el del gran flamenc Johannes Ockeghem, escrit segurament entorn de 1470. Doncs bé, ja aquest primer rèquiem estableix el que serà una tònica de remarcable llibertat a l'hora d'abordar musicalment el text de la missa: Ockeghem no musica tots els textos de l'ofici, sinó tan sols alguns fragments escollits. Els seus successors immediats, com ara Brumel o La Rue, ja en faran una selecció diferent. Aquesta tònica selectiva es mantindrà al llarg dels cinc segles següents: dels centenars de misses de rèquiem que s'han escrit durant aquest temps, amb obres tan importants com les de Morales, Lassus, Palestrina, Victoria, Gilles, Haydn (Michael), Mozart, Cherubini, Berlioz, Verdi, Bruckner, Dvorák, Fauré, Stravinsky (*Requiem canticles*), Ligeti o Penderecki, moltes ometen, per exemple, la tremendista seqüència *Dies irae*, que en canvi per a d'altres constitueix el nucli essencial de l'obra.

La segregació de les esglésies protestants, és clar, va fer néixer rèquiem o serveis fúnebres amb textos diferents, generalment extrets de la Bíblia o de l'himnari pel compositor mateix. El cas més famós és el del *Rèquiem alemany* de Brahms, escrit per a la sala de concerts, però abans ja hi havia hagut obres notables de Praetorius, Schütz, Purcell (el conegut funeral per a la reina Maria) o Bach (l'esplèndida cantata *Actus tragicus*). Al nostre segle també s'han produït "rèquiem" d'aquesta mena: el notable *Hymnus Paradisi* de l'anglès Herbert Howells emmarca diversos textos de la Bíblia anglesa amb fragments de la missa romana.

Però els recursos a la literatura fornida per la tradició religiosa no s'acaben amb la missa de difunts. Moltes vegades, la meditació sobre la mort ha pres com a punt de partida la mort de Crist. Des del cant gregorià de la Passió fins al *Golgotha* de Martin o la *Passio secundum Lucam* de Penderecki, aquesta tradició musical es mostra quasi tan rica com l'anterior. Bastit originalment sobre els relats evangèlics de la Vulgata, el cant de la Passió es va anar enriquint amb la dramatització del text bíblic (alternança del relat monofònic amb les intervencions polifòniques de les turbes, com ara en les passions de Lassus o de Rore), però sense alteració del text sagrat. Amb la reforma luterana, que de moment va propiciar passions alemanyes com les de Schütz, aviat es va obrir el camí a nous textos sobre la Passió, que podien substituir completament el relat evangèlic o alternar-s'hi. Entre els primers, cal recordar el text de Christian Friedrich Hunold (Menantes, de pseudònim) *Der blutige und sterbende Jesus* (L'ensagnat i moribund Jesús) o el del poeta Barthold Heinrich Brockes *Der für die Sünden der Welt gemarterte und ster-*

Dies Irae

*Dia d'ira, aquell gran dia
farà cendres tot quant sia;
amb David, Sibil-la ho fia.*

*Quin tremor i quin conflicte,
quan el jutge vindrà, estricte,
a escatir tot bé i delicte!*

*De trompeta un toc horrible,
pels sepulcres tots oïble,
durà els morts al Rei temible.*

*Erts seran Mort i Natura,
ressorgint la creatura
per dir al Jutge veritat pura.*

*S'obrirà el llibre on notada
l'acció, bona o malvada,
és per ésser judicada.*

*Posat, doncs, el Jutge a seure,
tot secret clar serà a lleure:
impunit res no hem de veure.*

*Què diré jo, miserable?
Qui em defensarà, culpable,
si ni el just serà imblasmable?*

*Rei de majestat immensa,
que salveu per benivolença,
feu-me saul, font de clemença.*

*Bon Jesús, record us sia
que per mi fóreu en via:
no em damneu pas aquell dia.*

*Sèieu las, de tant seguir-me;
patint creu, vau redimir-me:
no en va sia, i per punir-me.*

*Jutge just, al càstig prompte,
feu-me el do d'un ple descompte
ans del jorn de prendre'm compte.*

*Reu, mon cor, gement, dol mostra:
duc rubor de culpa al rostre:
deu-me, us prego, el perdó vostre.*

*Pecadores perdonàveu
i el bon lladre bé escoltàveu:
esperança també em dàveu.*

*El meu prec no és pas prou digne;
vós, però, tan bo i benigne,
no em cremeu al foc condigne.*

*Entre ovelles col-loqueu-me,
dels cabrits fora traieu-me
i a la dreta part poseu-me.*

*Els damnats llançats ja fora,
a la flama que els acora,
dels elets crideu-me vora.*

*El cap cli, prego amb fretura,
fet com cendra el cor tritura:
de ma fi preneu vós cura.*

*De gran plor serà aquell dia
que eixirà del clot fent via*

*l'home reu cap al judici.
Vós sigueu-li, doncs, propici.*

*Pietós Jesús Senyor,
concediu-los el repòs.*

(Versió de Josep M. Llovera)

bende Jesus (Jesús que sofrí i morí pels pecats del món), publicat el 1712, i musicat repetides vegades, entre d'altres per Händel i Telemann (Bach en manlevà fragments per a les seves passions). Es tracta de textos pietistes, primer reflex religiós de la creixent importància del sentiment en la sensibilitat setcentista nord-europea. Però el gènere va anar més enllà del pietisme en textos com el de l'il·lustrat Karl Wilhelm Ramler *Tod Jesu*, musicat amb gran èxit per Carl Heinrich Graun i també pel vell Telemann (encara l'oratori *Die sieben letzten Worte unseres Erlösers am Kreuze* —Les set paraules de Crist a la creu—, de Haydn, bastit sobre l'obra instrumental homònima, aprofitava fragments d'aquest text); al seu torn, Carl Philipp Emanuel Bach va escriure *Die letzten Leiden des Erlösers* (Els últims sofriments del Redemptor) sobre un text d'Anna Luise Karsch. Les passions de Johann Sebastian Bach, en canvi, pertanyen al segon tipus, és a dir a la combinació de relat evangèlic amb meditacions pietistes d'autors diferents i corals luterans clàssics. Contemporàniament a les esmentades passions luteranes emancipades del text bíblic, el racinà Pietro Metastasio, el llibretista per excel·lència de mitjan segle XVIII, va escriure *La passione di Gesù Cristo*, una dramatització indirecta de la passió, a través de sant Pere (a la tradició catòlica, la passió només es podia relatar amb els textos evangèlics); Caldara, Jommelli, Salieri i Paisiello, entre d'altres, en van fer remarcables oratoris. Al nostre segle, les passions de Martin o Penderecki han combinat els relats evangèlics amb textos com les meditacions de sant Agustí (Martin) o els salms i els himnes medievals (Penderecki). El mateix compositor polonès va reprendre el tema poc després amb *Utrenja*, aquest cop sobre textos de la litúrgia ortodoxa.

Però aquest capítol no s'esgota amb el drama bíblic de la passió de Crist. Molts compositors han escrit música de gran intensitat meditativa sobre textos, bíblics o no, de la litúrgia de Setmana Santa. Els més remarcables, sens dubte, són les *Lamentacions de Jeremies* dels Oficis de Tenebres i l'himne medieval *Stabat Mater*, atribuït al franciscà Jacopone da Todi. Sobre les primeres trobem composicions tan excel·lents com les de Tallis, Byrd, Lassus, Victoria, Couperin, Charpentier, Scarlatti, Zelenka o Stravinsky (*Threni*). Sobre el segon, obres no menys impressionants: Palestrina, Scarlatti, Pergolesi, Haydn, Boccherini, Rossini, Liszt (dins *Christus*), Verdi, Dvorák, Penderecki (dins la seva *Passió*). Schubert, al seu torn, va compondre un *Stabat Mater* alemany sobre text de l'il·lustrat Friedrich Gottlieb Klopstock. Encara en aquest mateix apartat, caldria incloure-hi l'extensa cantata de Buxtehude *Membra*

Stabat Mater

*És la Mare dolorosa
prop la creu, tota plorosa,
d'on el Fill penja clavat;
la seva ànima, endolada,
gemegant i contristada,
punyent glavi ha traspassat.*

*Oh quan trista i afligida
era aquella beneïda
Mare del Fill únic seu;
que gemia i es planyia,
tot guaitant-se'l, Mare pia,
al suplici, essent ell Déu.*

*Quin és l'home que, si veia
el patir que del Crist feia
Mare aïtal, ell no plorés?;
que tristor no hagués pregona
si del Crist Mare tan bona
compadir son Fill veiés?*

*Per les culpes del seu poble
a turment sotmès innoble
i a flagell Jesús veié:
el dolç fruit que tant amava,
desolat morir guaitava,
l'esperit quan ell reté.*

*Eia! Mare, d'amor vena,
feu que senti jo la pena
del contrit, i plori amb vós:
feu que el fred cor meu s'inflami
de l'ardor amb què el Crist Déu ami
per tal d'ésser-li agradós.*

*Santa Mare, les ferides
feu, del Crucifix, sentides
i gravades al meu cor;
i del vulnerat Fill vostre,
que amor tal, sofrint, em mostra,
compartiu amb mi el dolor.*

*Compassiu, feu que amb vós plori
i el Crucificat honori,
mentre el viure em durarà;
prop la creu, amb vós, estar-me
i al plany vostre associar-me
amb mon plany desitjo ja.*

*Verge, entre les verges clara,
amargor no us regí encara:
feu que, amb vós, em dolgui jo;
que la mort del Crist jo porti,
i acompanyi i aconhorti
sos assots i passió.*

*Dels verdancs del Crist marqueu-me,
embriac de la creu feu-me
i la sang del vostre Nat;
en el dia del judici
feu-me'l, Verge, vós propici,
que no sigui al flam llançat.*

*En finir, oh Crist, ma vida,
per la Mare feu-me crida
a la palma triomfal;
quan el cos en terra mori,
feu que l'ànima us adori
en el goig sempiternal.*

(Versió de Josep M. Llovera)

CATALUNYA MÚSICA **Programació mes de març**

DILLUNS, 2 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HAYDN: Simfonia concertant per a oboè, fagot, violí i violoncel n. 105, en Si b M. Philharmonia Hungarica. Dir.: Antal Dorati. (20m). SAINT-SAËNS: Sonata per a violoncel i piano n. 1, op. 32. Werner Thomas. Carmen Piazzini. (24m). CASTELNUOVO-TEDESCO: Concert per a guitarra i orquestra, op. 99. Ernesto Bitetti. Orquestra de Concerts de Madrid. Dir.: José Buenagu. (21m). DVORAK: Ària de Rusalka. Lucia Popp. Orquestra de la Ràdio de Munic. Dir.: Leonard Slatkin. (6m). BACH: Duo per a flauta i violí, Wq 140. Hans-Martin Linde. Jaap Schröder. (10m). J. STRAUSS: Sempre alegres, vals op. 235. Orquestra Johann Strauss de Viena. Dir.: Willi Boskovsky. (6m). SCHUBERT: Introducció i variacions sobre un tema "Trockne Blumen", op. 160, D 802. Alain Marion, flauta. Pascal Rogé, piano. (20m). GLAZUNOV: Els ardits de l'amor, ballet op. 61. Orquestra Simfònica de la Ràdio de l'URSS. Dir.: Algis Ziuaitis. (53m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Quartet de corda op. 127. Quartet de Cleveland. (38m)

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

BERG: Tres peces per a orquestra op. 6. Orquestra Simfònica de la BBC. Dir.: Pierre Boulez. (20m). BLISS: Triptych. Kathron Sturrock, piano. (16m). SCHÖNBERG: Oda a Napoleó Buonaparte, op. 41. Quartet LaSalle. (16m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

MOZART: Exsultate, jubilate, KV 165. Barbara Bonney, soprano. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt. (15m). HEBERLE: Concert per a flauta de bec i orquestra en Sol M. Michala Petri. Orquestra de cambra Saint Paul. Dir.: Pinchas Zukerman. (13m). ELGAR: Simfonia n. 2, op. 63. Philharmonia Orchestra. Dir.:

Bernard Haitink. (59m). CHOPIN: Estudi op. 25, n. 1. Vladimir Ashkenazy, piano. (3m). J.V. STAMITZ: Simfonia en Sol M. Orquestra de Cambra Eslovaca. Dir.: B. Warchal. (8m). BERNSTEIN: Divertiment per a orquestra. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Leonard Bernstein. (15m). CORRETE: Laudate Dominum, salm 148 a partir de "La Primavera" de Vivaldi. Solistes vocals. Conjunt vocal instrumental de Lió. Dir.: Guy Cornut. (21m). CZERNY: Fantasia brillant sobre temes de Schubert per a trompa i piano, op. 339 n. 3. Barry Tuckwell. Daniel Blumenthal. (19m). ELLINGTON: In a sentimental Mood. Johan Coltrane: saxofon. Jimmy Garrison: baix. Aaron Bell: baix. Elvin Jones: bateria. Sam Woodyard: bateria. (4m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviuire els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Alex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

KODALY: Psalmus Hungaricus. J. Simándy, tenor. Cor de Budapest. Cor de nois de la Ràdiotelevisió Hongaresa. Orquestra de l'Estat Hongarès. Dir.: Antal Dorati. (23m). HANDEL: Concert per a orgue i orquestra, HWV 295 "El cucut i el russinyol". Simon Preston. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (13m). BEETHOVEN: Sonata per a piano n. 8, op. 13 "Patètica". Tatiana Nikolaieva. (19m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OB

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 27 de febrer de 1998 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. WEBER: Obertura Oberon. MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 24, KV 491. HENZE: Simfonia n. 7. Stephen Hough, piano. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster. (85m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 3 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Re-

cull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

POULENC: Stabat Mater, per a soprano, cor i orquestra. Kathleen Battle. Cor del Festival de Tanglewood. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Seiji Ozawa. (29m). DVORAK: Quintet amb piano op. 81. Karl Engel. Quartet Melos. (40m). VIVALDI: Concerto con molti stromenti, RV 558. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (10m). MOMPOU: Cançons populars. Carme Bustamante, soprano; Carme Bravo, piano. (10m). STRAVINSKI: Scherzo fantàstic. Reial Orquestra del Concertgebouw. Dir.: Riccardo Chailly. (12m). TXAIKOVSKI: Obertura 1812, op. 49. Orquestra Simfònica de Xicagó. Dir.: Georg Solti. (14m). MENDELSSOHN: La primera nit de Walpurgis, balada de Goethe per a solistes, cor i orquestra, op. 60. Brigitte Balleys, contralt. Frieder Lang, tenor. Gilles Cachemaille, baríton baix. Cor i Orquestra Gulbenkian. Dir.: Michel Corboz. (35m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Quartet de corda op. 132. Quartet Melos. (44m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

O. STRAUSS: Fragments d'òperes. Rudolf Schock. Wilma Lipp. Margit Schramm. Liselotte Schmidt. Ferry Gruber. Benno Kusche. Cor Günther Arndt. Orquestra Simfònica de Berlín. Dir.: Robert Stolz. (23m). PORTER: Aladdin, musical. Cyril Ritchard. Sal Mineo. Dennis King. George Hall. Basil Rathbone. Orquestra dirigida per Robert Emmett Dolan. (33m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

BRUCKNER: Simfonia n. 3. Staatskapelle Dresden. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (59m). HANDEL: Silete venti, motet Lynne Dawson. Cori Orquestra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (26m). MOZART: Concert per a piano i orquestra n. 18, KV 456. Orquestra de Cambra Anglesa. Murray Perahia, solista i director. (29m). BROUWER: Variacions sobre un tema de Django Reinhardt. Jorge Oración, guitarra. (10m). RAVEL: Bole-

ro. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Pierre Boulez. (15m). HAYDN: A Pastoral Song. Mhairi Lawson, soprano. Olga Tverskaya, pianoforte. Rachel Podger, violí. Oleg Kogan, violoncel. (4m). BLANCFORT: Record. Antoni Besses, piano. (2m). STENHAMMAR: Obertura d'"Excelsior", op. 13. Orquestra Simfònica de Gotenburg. Dir.: N. Järvi. (12m).

18.00 GRANS INTÈRPRETS

FRANS BRÜGGEN VIVALDI

Concert per a flauta travesera, corda i continu, op. 10 n. 3, RV 90 "Il gardellino". Frans Brüggen, solista i director. Membres de l'Orquestra del Segle XVIII. (12m). MENDELSSOHN: El somni d'una nit d'estiu, música d'escena, op. 61, obertura. Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (13m). BACH: Concert per a flauta, violí, clavicembal i orquestra BWV 1044. Frans Brüggen, flauta, Marie Leonhardt, violí. Gustav Leonhardt, clavecí. Leonhardt-Consort. (22m). LOEILLET: Sonata per a flauta de bec i continu, en do m. Frans Brüggen, Nikolaus Harnoncourt. Gustav Leonhardt. (8m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

SMETANA: Pels prats i els boscos de la Bohèmia. Poema simfònic del cicle "La meua pàtria". Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: James Levine. (13m). HAYDN: Missa in angustis, Hob. XXII:11 "Missa Nelson". Sylvia Stahlman. Helen Watts. Wilfred Brown. Tom Krause. Cor del King's College de Cambridge. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: David Willcocks. (40m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra. JOSEPMARIAMESTRES QUADRENY

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 31 d'agost de 1997 a l'Auditori Pau Casal del Vendrell. XVIIè FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA PAU CASALS. Obres d'ARRIAGA, MOZART, ROSSINI i DONIZETTI. Juliette Galtian, soprano. Carlos Marín, baríton. Orquestra Pablo Sarasate. Dir.: Jesús Mari Echeverría. (72m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 4 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SCHUBERT: Octet, D 803. Leopold Wlach, clarinet. Gottfried von Freiberg, trompa. Karl Oehlberger, fagot. Josef Hermann, contrabaix. Quartet Vienna Konzerthaus. (53m). BOYCE: Simfonia n. 8. London Festival Orchestra. Dir.: Ross Pople. (12m). BRAHMS: Romanzen, op. 33 (Liebesgeschichte der schönen Magelone und des Grafen Peter von Provence). Dietrich Fischer-Dieskau, baríton. Daniel Barenboim, piano. (53m). NIELSEN: Concert per a flauta i orquestra. Per Flemström. Orquestra Simfònica de la Ràdio Sueca. Dir.: Esa-Pekka Salonen. (18m). GUERAU: Canario. Marionas. Hopkinson Smith, guitarra barroca. (11m). BRITTEN: Suite Montjuïc, op. 9. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Stuart Bedford. (13m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Quartet de corda en Sib M op. 130. Quartetto Italiano. (43m) Gran Fuga en Sib M op. 133. Quartetto Italiano. (19m)

14.00 MÚSIQUES DEL MÓN

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

STANFORD: Simfonia n. 7, op. 124. Orquestra de l'Ulster. Dir.: Vernon Handley. (28m). FALLA: Pour le tombeau de Debussy. Pour le tombeau de Dukas. Josep Colom, piano. (7m). HAYDN: Missa Sancti Bernardi von Offida, Hob. XXII:10 "Heiligmesse". Jörg Hering. Harry van der Kamp. Cor de Nens de Bad Tölz. Tafelmusik. Dir.: Bruno Weil. (31m). COPLAND: El Saló Mèxic, arranjament per a metall d'Eric Crees. London Symphony Brass. Dir.: Eric Crees. (11m). GEMINIANI: Sonata per a guitarra, violoncel i clavecí n. 3. (de "L'art de tocar la guitarra"). László Szendrey-Karper. Ede Banda. János

Sebestyén. (11m). TXAI-KOVSKI: Suite de la Bella Dorment. Orquestra de Filadèlfia. Dir.: Eugene Ormandy. (28m). HUME: Capitaine Humes Poetical Musicke. Montserrat Figueras. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (7m). KROMMER: Concert per a oboè i orquestra, op. 52. Sarah Francis. The London Mozart Players. Dir.: Howard Shelley. (20m). CHOPIN: Dos nocturns per a piano, Op. 62. Jerzy Sterczynski. (14m).

18.00 NOUS INTÈRPRETS

TANSMAN: Cauatina. Enregistrat per Catalunya Música. Roger Tapias, guitarra. (12m). ALBINONI: Adagio en sol m. Alumnes dels Cursos del Festival Internacional de Música de Torroella de Montgrí. (9m). DIVERSOS AUTORS: Cançons i balades del sud-oest americà. Tucson Arizona Boys Chorus. Lisa Lemay, piano i seqüenciador. Dir.: Julian Ackerley. (16m). CASSADÓ: Suite per a violoncel sol en re m. Pablo Naveran. (18m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

FAURE: Rèquiem, KV 626. Sibylla Rubens. Annette Markert. Ian Bostridge. Hanno Müller-Brachmann. La Chapelle Royale. Collegium Vocale. Dir.: Philippe Herreweghe. (54m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 RAKHMANINOV: 125 ANYS

Simfonia n. 2, op. 27. Orquestra Nacional Russa. Dir.: Mikhail Pletnev. (51m). Cançó de Geòrgia, op. 4. Anna Ricci, mezo-soprano. Àngel Soler, piano. (5m). Caprici bohemi, op. 12. The Philharmonia. Dir.: Nemanja Järvi. (19m). Concert per a piano n. 4, op. 40. Serguei Rakhmaninov. Orquestra de Filadèlfia. Dir.: Leopold Stokowski. (25m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 17 de novembre de 1997 a la Sala Hall del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. IV FESTIVAL DE MÚSIQUES CONTEMPORANIES DE BARCELONA. Obres de MARCO, NORDENTOF, NUIX, GRAUGAARD, BENGUEREL i HOLBOE. Copenhagen Classic. (69m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 5 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Re-

cull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

KALINNIKOV: Simfonia n. 1. Orquestra Simfònica de Rússia. Dir.: Veronika Dudarova. (37m). MOZART: Quintet de corda, KV 614. Arthur Grumiaux. Arpad Gérecz. Georges Janzer. Max Lesueur. Eva Czako. (24m). DEBUSSY: Children's Corner. Michel Béroff, piano. (16m). BRITTEN: Serenata per a tenor, trompa i corda, op. 31. Ian Bostridge, tenor. Marie Luise Neuncker, trompa. Orquestra Simfònica de Bamberg. Dir.: Ingo Metzmacher. (23m). BACH: Concert per a tres clavecíns i corda, BWV 1063. Kenneth Gilbert. Trevor Pinnock. Lars Ulrik Mortensen. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (14m). GRIEG: Dues melodies elegíques, op. 34. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Neville Marriner. (9m). GALUPPI: Sonata en Sol M per a flauta, oboè i continu. Parnassus Ensemble. (10m). STRAVINSKI: Divertimento (El petó de la fada). London Sinfonietta. Dir.: R. Chailly. (24m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Quartet de corda op. 131. Quartet Talich. (40m).

14.00 MÚSICA ANTIGA

PALESTRINA: Magnificat. Cor del King's College, Cambridge. Dir.: David Willcocks. (6m). FONTANA: Sonata decima. Clemencio Consort. (6m). CANÇONER DE MEDINACELI: Obres de Cabezón i Anònims. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (16m). PRAETORIUS: Danses de Terpsicore. New London Consort. Dir.: Philip Pickett. (27m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

GLAZUNOV: Concert per a piano i orquestra n. 2, op. 100. Dmitri Alexeiev. Gran Orquestra Simfònica de la RTV de Moscou. Dir.: Yuri Nikolaevski. (20m). BOELY: Trio op. 5 n. 1. Trio de corda de París. (25m). BERLIOZ: Les nits d'estiu, op. 7. Frederica von Stade. Orquestra Simfònica de Boston. Dir.: Seiji Ozawa. (32m). SPOHR: Gran nonet, Op. 31. Ensemble Viena-Berlin. (35m). CO-

RELLI: Sonata per a corda op. 1 n. 2. Quartet Purcell. (5m). WAGNER: Rienzi, obertura. Orquestra Filharmònica de Viena. Dir.: Georg Solti. (12m). GRANADOS: Valsos poètics. Julian Bream, guitarra. (12m). MOLTER: Concert per a trompeta i corda n. 2. MWV IV, 13. Wynton Marsalis. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Raymond Leppard. (12m). LE GRENZI: Sonata à 6 "La Buscha". Musicalische Compagnie. (4m).

18.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Barrés i Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

LISZT: Marxa Rákóczi. Orquestra de l'Estat d'Hongria. Dir.: Gyula Németh. (11m). BACH: Concert de Brandenburg n. 2, BWV 1047. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (12m). BORODIN: Danses polovtsianes d'El príncep Igor. Orquestra Filharmònica Eslovaca. Dir.: Kurt Redel. (12m). SATIE: Sis Gnossiennes. Pascal Rogé. (19m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 11 de novembre de 1997 a la Sala Hall del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. INTEGRAL DELS QUARTETS DE CORDA DE BELA BARTÓK dins el IV FESTIVAL DE MÚSIQUES CONTEMPORANIES DE BARCELONA. BARTÓK: Quartet de corda n. 4, Sz 91. HAMEL: Quartet de corda n. 3. BARTÓK: Quartet de corda n. 1, Sz 40. Auryn Quartet. (82m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 6 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

HAYDN: Concert per a violí i orquestra, Hob. VIIa:1. Virtuosi de Moscou. Solista i director: Vladimir Spivakov. (20m). **FAURE:** Cinc Melodies de Venise, op. 58. Elly Ameling. Dalton Baldwin. (12m). **SCHUMANN:** Quartet de corda op. 41 n. 1. Quartet de corda de Berna. (26m). **ROSSINI:** La Gazza Ladra, obertura. Orquestra de la Royal Opera House, Covent Garden. Dir.: Carlo Rizzi. (10m). **HEINICHEN:** Concerto grosso (Concert de Dresden), S. 217. Musica Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (15m). **MAHLER:** Simfonia n. 5 (Adagio). Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: Zubin Mehta. (10m). **CAMPRA:** L'Europa Galant, ballet per a veus i orquestra. Rachel Yakar i Marijanne Kweksilben, sopranos. René Jacobs, contratenor. La Petite Bande. Dir.: Gustav Leonhardt. (48m). **VILLA-LOBOS:** Trio per a oboè, clarinet i fagot. Neil Black, Thea King, Robin O'Neill. (19m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Quartet de corda op. 135. Quartet Melos. (23m). Quintet per a dos violins, viola i dos violoncels en La M (transcripció de la sonata "Kreutzer" op. 47). L'Archibudelli, Vera Beths, Lucy Dael, violí. Jürgen Kussmaul, viola. Anner Bylsma, Lidewij Scheifes, violoncel. (37m).

14.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

14.13 MÚSICS DE CATALUNYA

MARTINEZ VALLS: Cançó d'amor i de guerra, preludi (arranjament de P. Perelló). L'Orquestra de Cambra d'Acordions de Barcelona. (3m). **GERHARD:** Gemini, duo concertant per a violí i piano (1966). Membres del Trio Gerhard. (15m). **VALLS:** Missa Scala Aretina. Solistes vocals. Cor i Orquestra Barroca de la Nederlandse Bachvereniging. Dir.: Gustav Leonhardt. (34m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

20.45 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DES DE LA FARÀNDULA DE SABADELL

PUCCINI: Tosca, òpera en tres actes. Judith Borràs, Valeriano Ganguebeli, Ivan Dimitrov, Josep Pieres, Fèlix Serrallera, Cor dels Amics de l'Òpera de Sabadell. Orquestra Simfònica del Vallès. Dir.: Miquel Ortega.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 7 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

CARBÓ: L'aplec d'Olesa sardana. Coblà Vila d'Olesa. Dir.: Jaume Puig i Llongueras. (5m). **MARTINEZ VINAROZ:** Segadors a Barcelona, suite per a coblà i percussió. Coblà Sant Jordi. Dir.: Jordi León. (15m). **BDK00055 HAVART:** Paisatges, per a tenora i orgue. Josep Gispert. Lydie Rifa. (14m). **TOSI:** Messidor 89, peça per a coblà i banda magnètica. Coblà Mediterrània. (13m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Alex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.15 GRANS OBRES

RAMEAU: Les Índies galantes, ballet heroic. Philippe Huttenlocher. Jennifer Smith. Louis Devos. John Elwes. Conjunt vocal A coeur joie de Valence. Orquestra Jean-François Paillard. Dir.: Jean-François Paillard. (205m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 8 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

OLSSON: Te Deum, op. 25, per a cor mixt, orquestra de corda i orgue. Cor del Església de Táby. Conjunt de Cambra Orpheus. Erik Lundkvist, orgue. Anna Stangberg, arpa. Dir.: Kerstin Ek. (26m). **WEBER:** Missa n. 2 op. 76 "Jubel Messe". Solistes vocals. Cor de nens Hymnus de Stuttgart. Conjunt Instrumental Werner Keltsch. Dir.: Gerhard Wilhelm. (26m). **VIOLA:** Laetatus sum, salm 121. Escolania de Montserrat. Cor i Orquestra d'Antics Escolans. Gregori Estrada, orgue. Dir.: Irenen Segarra. (5m). **BORTNIANSKI:** Concert n. 4. Cor Glinka de Sant Petersburg. Dir.: Vladislav Tchernutenko. (8m). **DELLA LANGE:** Miserere, S 27. Linda Perillo. Patrizia Kwella. Howard Crook. Cor i Orquestra de la Chapelle Royale. Dir.: Philippe Herreweghe. (35m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

CAVALLI: La Calisto. Maria Bayo. Marcello Lippi. Simon Kenlyside. Graham Pushee. Concerto Vocale. Dir.: René Jacobs. (165m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Molló.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 9 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

DVORAK: Concert per a violoncel i orquestra, op. 104. M. Rostropovitch. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (42m). **HAYDN:** Simfonia n. 89. Tafelmusik. Dir.: Bruno Weil. (18m). **KODALY:** Tarda d'Estiu. Orquestra Filharmònica de Budapest. Dir.: Zoltan Kodaly. (20m). **SCHUMANN:** Märchenbilder (imatges fantàstiques) per a viola i piano, op. 113 Gérard Causé. Jean Hubeau. (14m). **BACH:** "Herz und Mund und Tat und Leben". (El cor, la boca, l'acció i la vida). Cantata BWV 147. Conjunt Bach. Dir.: Helmut Rilling. (31m). **C. STAMITZ:** Concert per a clarinet, fagot i orquestra en Si M. Eduard Brunner, clarinet. Klaus Thunemann, fagot. Orquestra de Cambra de Munic. Dir.: Hans S. tadlmair. (19m). **VILLA-LOBOS:** 5 preludis per a guitarra. Turibio Santos. (16m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Duo per a clarinet i fagot, WoO 27 n. 1. Membres de Mozafiato. (13m). Duo per a clarinet i fagot, WoO 27 n. 3. Consortium Classicum. (12m). Octet per a instruments de vent, Op. 103. Conjunt de vent de la Filharmònica Txeca. (25m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

KABALEVSKI: Colas Breugnon, obertura. Orquestra Nacional Russa. Dir.: Mikhail Pletnev. (6m). **ADAMS:** The Chairman Dances, foxtrot per a orquestra. Orquestra Simfònica de la Ciutat de Birmingham. Dir.: Simon Rattle. (13m). **REUTER:** Cinc capricis sobre Cervantes. Ihsan Turnagoel, guitarra. (16m). **ARNOLD:** Concert per a flauta i orquestra de corda, op. 45. Karen Jones, flauta. London Musici. Dir.: Mark Stephenson. (11m). **PENDE-RECKE:** Estrofa per a soprano, recitat i deu instruments. (1939). Olga Szewajger. Orquestra de Cambra Amadeus de Posen. (7m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
M. HAYDN: Serenata en Re. Virtuosi Saxoniae. Dir.: Ludwig Güttler. (48m). LANDINI: Giovine vagha. Amor c'al tuo sugetto. Mala Punica. (9m). GLINKA: El príncep Kholmski. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (21m). SATIE: Coses vistes a dreta i esquerra. Els tres valsos distingits del preciós llepafils. Yuji Takahashi, piano. Keiko Mizuno, violí. (7m). ABEL: Simfonia n. 5 en Do M. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (8m). HANDEL: Concert per a oboè, HWV 287. P. Goodwin. St. James's Baroque Players. Dir.: I. Bolton. (9m). GERSHWIN: A Damsel in Distress, suite. The Princess Theater Orchestra. Dir.: John McGlinn. (6m). ROSENMÜLLER: Sonata n. 11. Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (6m). SCHUMANN: Des Sängers Fluch (La maledicció del cantant), balada per a solistes, cor i orquestra Op. 139. Edda Moser. Walter Berry. Walton Grönroos. Josef Protschka. Doris Soffel. Cor des Städtischen Musikvereins de Düsseldorf. Orquestra Simfònica de Düsseldorf. Dir.: Heinz Wallberg. (40m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviuire els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Alex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

LALO: Concert per a violoncel. Yo-Yo Ma. Orquestra Nacional de França. Dir.: Lorin Maazel. (27m). MOZART: Gallimathias musicum, KV 32. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: János Rolla. (18m). DEBUSSY: Preludi a la migdiada d'un faune. Orquestra Filharmònica de Los Angeles. Dir.: Esa-Pekka Salonen. (10m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OB

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 6 de març de 1998 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. SCHUBERT: Simfonia n. 6, D 589 "Petita". SCHUBERT/LISZT: Fantasia per a piano i orquestra "Der Wanderer". RESPIGHI: Fons de Roma. Pins de Roma. Daniel Ligoio, piano. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Marcello Viotti. (89m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 10 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MESSAGER: Les deux pigeons, ballet. Orquestra Nacional de l'Opera Gal·lesa. Dir.: Richard Bonynge. (63m). GRETRY: Concert per a flauta en Do M. Marc Grauwels. Orquestra de Cambra de la Comunitat Europea. Dir.: Dimitri Demetriades. (15m). ARENSKI: Suite per a dos pianos n. 2, op 23 "Silhouettes". Stephen Coombs, Ian Munro (15m). CHARPENTIER: In obitum augustissimae nec non oisimae gallorum Reginae lamentum, música pel funeral de la Reina Maria Teresa, H 409. Solistes vocals. Cor de Cambra de Namur. Musica Polyphonica. Dir.: Louis Devos. (27m). RESPIGHI: Vitralls d'església. Philharmonia Orchestra. Dir.: G. Simon. (26m). DITTERSDORF: Quintet de corda n. 6. Quartet Franz Schubert. Julius Berger. (14m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Rondino per a dos oboès, dos clarinets, dos fagots i dues trompes, WoO 25. Mozzafiato. Dir.: Charles Neidich. (7m). Quintet de vent en Mi b M. Ricercar Academy. (13m). Trio per a vent, op. 87 Ricercar Academy. (19m). Variacions sobre "Là ci darem la mano" de Mozart, WoO 28, Ricercar Academy. (10m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

LALO, BELLINI, THOMAS, DONIZETTI: àries d'òpera. Alfredo Kraus, tenor. Orquestra Manuel de Falla. Dir.: Nicola Rescigno. (18m). ABRAHAM: Viktoria und ihr Husar, extractes. Margit Schramm. Rudolf Schock. Ferry Gruber. Cor Günther Arndt. Orquestra Simfònica de Berlín. Dir.: Werner Schmidt-Boelcke. (21m). SERRANO, CHAPÉ: Fragments de Sarsueles. Ainhoa Arteta, soprano. Cor i Orquestra Simfònica de la RTVE. Dir.: Enrique García Asensio. (15m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

AUBERT: Cinema, sis quadres simfònics. Staatsphilharmonie Rheinland-Pfalz. Dir.: Leif Segerstam. (22m). ARNE: Concert per a piano en Si b M. The Parley of Instruments. Solista i director: Paul Nicholson. (12m). BRICCIARDI: Pot-pourri fantàstic sobre Il Barbiere di Siviglia de Rossini. Quintet Briccialdi. (10m). SMETANA: Simfonia Festiva. Orquestra Simfònica de la Ràdio Austríaca. Dir.: Lothar Zagrosek. (47m). SCHOBERT: Quartet per a piano-forte, dos violins i violoncel, Op. VII n. 2. Luciano Sgrizzi, pianoforte. Chiara Banchini i Véronique Méjean, violins. Philipp Boshach, violoncel. (13m). POULENC: Cançons franceses. Grup Vocal de França. Dir.: John Alldis. (19m). TURINA: La oración del torero. Orquestra Nacional d'Espanya. Dir.: Ataulfo Argenta. (8m). F.BENDA: Concert per a flauta en mi m. Jean-Pierre Rampal. Orquestra de Cambra de Praga. Dir.: Milan Munclinger. (23m). SALAS: Salve Regina en re m. Monjes Benedictins de Silos. Cor Exaudi de Cuba. Dir.: María Felicia Pérez. (3m).

18.00 GRANS INTERPRETS

FRANS BRÜGGEN G.SAM-MARTINI: Concert en Fa M per a flauta de bec, corda i baix continu. Frans Brüggen, flauta de bec. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt i Frans Brüggen. (14m). BÉTHOVEN: Obertura Egmont, op. 84. Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (8m). HANDEL: Sonata per a flauta de bec i continu op. 1 n. 11. Frans Brüggen, flauta de bec. Bob van Asperen. Hansjörg Lange. Anner Bylsma. (8m). RAMEAU: Dardanus. Suite. Orquestra del segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (25m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

KODALY: Suite "Háry János". John Leach, cimbalom. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Ferenc Fricsay. (24m). SCHUBERT: Impromptus D 899, op. 90. Maria Joao Pires, piano. (30m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra. JOSEP Mª MESTRES QUADRENY

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 19 d'agost de 1997 a l'Acadèmia de Música de Torroella de Montgrí. X.

VII FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA DE TORROELLA DE MONTGRÍ. S. CHUBERT: Quartet en Mi b M, op. 125, n. 1. TURINA: Oración del torero, op. 34. TOLDRA: Vistes al mar. Quartet Toldrà. (49m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 11 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

ALBENIZ: Concert fantàstic. Primer concert per a piano i orquestra, op. 78. Enrique Pérez de Guzmán, piano. Orquestra de València. Dir.: Manuel Galduf. (28m). ROSSINI: Sonata quatre n. 3. Massimo Mercelli, flauta. Giovanni Picciati, clarinet. Luca Reverberi, fagot. Stefano Pignatelli, trompa. (16m). WESLEY: Simfonia n. 5. Orquestra de Cambra de la Comunitat Europea. Dir.: Jörg Faerber. (16m). RAVEL: Cinemalodies populars gregues. Gérard Souzay, Dalton Baldwin. (7m). MONTSALVATGE: Concertino 1 + 13. Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Dir.: Gerard Claret. (12m). TELLMANN: Suite Festiva. Northwest Chamber Orchestra of Seattle. Dir.: Alun Francis. (17m). XOS-TAKOVITX: Preludis i fugues op. 87, (n. 18 a n. 21). Tatiana Nikolayeva. (25m). DELIUS: Margot la rouge, òpera en un acte. Solistes vocals. The BBC Singers and Concert Orchestra. Dir.: Norman del Mar. (39m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Sextet per a dues trompes i quartet de corda, op. 81 b. Zdenek Tylosar i Bedrich Tylosar, trompes. Orquestra de Cambra Dvorak. (17m). Sextet per a instruments de vent. Op. 71. Conjunt de vent de la Filharmònica Txeca. (21m). Marx per a dos clarinets, dues trompes i dos fagots, WoO 29. Consortium Classicum. (3m).

14.00 MÚSIQUES DEL MON

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
CHAUSSEAU: Concert per a violí, piano i quartet de corda, op. 21. Itzhak Perlman, violí. Jorge Bolet, piano. Quartet Juliard. (40m). HANDEL: O praise the Lord with one consent, Anthem Chandos n. 9. Patrizia Kwella, soprano. James Bowman, contralt. Ian Partridge, tenor. Michael George, baix. Cor i Orquestra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (24m). DIVIS WEBER: Sextet per a trompes en Fa. Zdenek Tylsar, Jindrich Petras. Zdenek Divoky. Bedrich Tylsar. Rudolf Beranek. Jiri Havlik. (9m). RIMSKY-KORSAKOV: Conte fantàstic, op. 29. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Yondani Butt. (16m). MOZART: Divertimento KV 334. Amati Ensemble. (43m). THIBAUT DE CHAMPAGNE: Deus est ensi comme li pellicanz. Paul Hillier, veu. Andrew Lawrence-King, arpa. (5m). FIBICH: Comenius, obertura op. 34. Orquestra Simfònica de Praga. Dir.: Vladimír Valek. (11m). STRAVINSKI: Simfonies per a instruments de vent. Orquestra Simfònica de Nova Zelanda. Dir.: En Shao. (9m).

18.00 NOUS INTÈPRETS
COHIGRAU: Concert per a violí i cobla en Sol M. Enregistrament fet per Catalunya Música. Sergi Alpiste, violí. Cobla Juvenil de Bellpuig. Dir.: Concepció Ramí. (16m). LLOYD WEBER: Fragments de musicals. Tucson Arizona Boys Chorus. Lisa Lemay, piano i seqüenciador. Dir.: Julian Ackerley. (20m). NOBLE: Rhythmetron. Enregistrament fet per Catalunya Música. Alumnes de Percussió del curs Internacional de Música de Torroella de Montgrí. Dir.: Xavier Joaquin. (17m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT
ADDINSELL: Concert de Varsòvia. Misha Dichter, piano. Philharmonia Orchestra. Dir.: Neville Marriner. (8m). BRAHMS: Variacions sobre un tema de Paganini, op. 35. J. Katchen, piano. (20m). L. MOZART: Passeig musical en trineu. Ensemble Eddard Melkus. (23m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 RAKHMANINOV: 125 ANYS
Trio elegiac n. 2, op. 9, per a piano, violí i violoncel. Trio Beaux Arts. (46m). Monna Vanna, òpera en un acte. Sherrill Milnes. Seth McCoy. Blythe Walker. Nickolas Karousatos. Jon Thorsteinsson. Cor de l'Òpera d'Islandia. Orquestra Simfònica d'Islandia. Dir.: Igor Buketoff. (43m). 3 Preludis op. 23. John Browning, piano. (13m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 7 de desembre de 1996 a l'Església Parroquial de Llivia. XV FESTIVAL DE MÚSICA DE LA VILA DE LLÍVIA (Cicle Tardor-Hivern). MOZART: Divertimento KV 136. Concert per a piano i orquestra n. 12, KV 414. VIVALDI: Concert per a quatre violins, corda i continu. RESPIGHI: Anties aires i danses per a llaüt, suite n. III. BARTOK: Danses romaneses, Sz 68. Carme Carrillo, piano. Orquestra de Cambra Camerata Mediterrània de Barcelona. Dir.: Guérassim Voronkov. (77m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 12 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

PAGANINI: Concert per a violí i orquestra n. 4. Salvatore Accardo. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Charles Dutoit. (36m). HINDEMITH: Requiem, "per a aquells que estimem". Brigitte Fassbaender, mezzosoprano. Dietrich Fischer Dieskau, bariton. Cor de l'Òpera de l'estat de Viena. Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: Wolfgang Sawallisch. (59m). MENDELSSOHN: El somni d'una nit d'estiu. Obertura, op. 21. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Colin Davis. (13m). SMETANA: Quartet de corda n. 1, "De la meua vida". Quartet Talich. (27m). PURCELL: Fly, bold rebellion, cançó de beninguda per a Charles II, Z 324. Gillian Fisher. Tessa Bonner. James Bowman. Jonathan Kenny. Rogers Covey-Crump. Rufus Müller. Michael George. Charles Pott. The King's Consort. Dir.: Robert King. (19m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Septet, op. 20. Membres del Nou Octet de Viena. (44m).

14.00 MÚSICA ANTIGA

RABASSA: "Lamentación II". Capella de Ministrers. (9m). RAMEAU: Les Indes Galantes, primera i segona suite. Les Musicholiers. Dir.: Aviva Einhorn. (9m). CORNYSH: "Woefully arrayed", madrigal. The Tallis Scholars. Dir.: Peter Phillips. (9m). MARAIS: La Reveuse, IV.84 (Quart llibre de peces de viola). Jordi Savall, baix de viola. Ton Koopman, clavecí. Hopkinson Smith, guitarra barroca. (9m). LASSUS: Stabat Mater Dolorosa. Insieme vocale Daltrocanto. Accademia del Ricericare. Dir.: Dario Tabbia. (14m). SCHMELZER: Sonata Natalitia a 3 Chori. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Hanoncourt. (3m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

TIPPETT: Fantasia concertant sobre un tema de Corelli. Orquestra de Cambra St. Paul. Dir.: Christopher Hogwood. (19m). CLERAMBAULT: La Musa de l'Òpera, cantata. Noémi Rime, soprano. Les Arts Florissants. Dir.: William Christie. (18m). L. MOZART: Simfonia Pastorella, per a trompa dels Alps i orquestra de corda. Jozsef Molnar. Capella Istropolitana. Dir.: Urs Schneider. (11m). WOLF - FERRARI: Trio amb piano n. 2, Op. 7. Trio de Múnic. (26m). GRIEG: Del temps de Holberg, suite op. 40. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (19m). KÖHAUT: Concert en Fa M per a llaüt i orquestra de corda. Julian Bream, llaüt. Orquestra Monteverdi. Dir.: John Elliot Gardiner. (14m). TURINA: Primavera Sevillana. Orquestra Ciudad de Granada. Dir.: Juan de Udaeta. (13m). S. WAGNER: Simfonia en Do M. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Heinrich Hollreiser. (45m).

18.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

ALBÉNIZ: Navarra. Orquestra Nacional d'Espanya. Dir.: A. Taubou. (6m). VERDI: Don Carlo, ballet de la Reina (Acte III). Orquestra del Teatre Alla Scala. Dir.: Claudio Abbado. (16m). GIULIANI: Concert per a dues mandolines, violai orquestra. Ugo Orlandi i Dorina Frati, mandolines. Jodi Levitz, viola. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (15m). GERSHWIN: Un americà a París. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (18m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 13 de novembre de 1997 a la Sala Hall del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. INTEGRAL DELS QUARTETS DE CORDA DE BELA BARTOK dins el IV FESTIVAL DE MÚSIQUES CONTEMPORANIES DE BARCELONA. BARTOK: Quartet de corda n. 3, Sz 85. TROJAHN: Quartet de corda n. 3. BARTOK: Quartet de corda n. 5. Aury Quartet. (70m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 13 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

CHOPIN - TAUSIG: Concert per a piano i orquestra op. 11. Setrak, piano. Orquestra Simfònica de la Filharmònica Bàltica. Dir.: Wojciech Rajski. (40m). ROSSINI: La pesca. La regata veneçiana. Duetto buffo di due gatti. Elisabeth Söderström, soprano. Kerstin Meyer, mezzosoprano. Jan Eyron, piano. (11m). BOCCHERINI: Quintet per a flauta i corda n. 6, G 442. Jean-Pierre Rampal. Régis Pasquier. Bruno Pasquier. Roland Pidoux. Mathilde Sternat. (15m). ENESCO: Poema romanes, op. 1. Cors i Orquestra de la Ràdio i Televisió Romanesa. Dir.: Iosif Conta. (30m). WESLEY: Simfonia n. 6. Orquestra de Cambra Milton Keynes. Dir.: Hilary Davan Wetton. (21m). ALBÉNIZ: Quatre melodies. Antoni Comas, tenor. Mac McClure, piano. (14m). VIVALDI / HANDEL: Concert per a dos llaüts i orquestra de corda, RV

532 (transcripció del concert per a orgue, op. 4, n. 6). Julian Bream, llaut. Orquestra Monteverdi. Dir.: John Elliot Gardiner. (13m). WOLF: Scherzo i Final. Orquestra de París. Dir.: Daniel Barenboim. (15m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Serenata en Re M op. 25 per a flauta, violí i viola. Maxence Larrieu, flauta. Arthur Grumiaux, violí. Georges Janzer, viola. (25m) Danses WoO 17, n. 1 a 8. Ulsamer Collegium. Dir.: Josef Ulsamer. (14m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA
ABEL: Allegretto i Allegro en La Major. Pere Ros, viola de Gamba. (6m). LA VOLTA AL MÓN AMB 80 INSTRUMENTS DE PERCUSSIÓ. Carles Lobo, narrador i saxo. Jordi Vilaprinyó, teclats. Percussions de Barcelona. (38m). CAPDEVILA: Voltes al sol. Ensemble Solar Vortices. Dir.: Jean Pierre Dupuy. (11m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT
Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL
22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 3 d'octubre de 1997 a la Sala Hall del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. IV FESTIVAL DE MÚSIQUES CONTEMPORANIES DE BARCELONA. SCHÖNBERG: 17 fragments per a piano de l'obra pòstuma. HAUSER: Peces per a piano, amb títols basats en versos de F. Hölderlin, op. 25. BARRAQUÉ: Sonata per a piano. Herbert Henck, piano. (92m).

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 14 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA
SERRA: Roses del Brull. Cobla La Principal d'Amsterdam. (5m). POPULAR/ROURE: El Carnaval de Solsona. Cobla Principal de la Bisbal. Dir.: Joan Roure. (30m). ACUNA: Poema urbà, glossa per a cobla. Cobla Montgrins. (10m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA
Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT
Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL
Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.15 GRANS OBRES
ALBENIZ: Iberia. Alicia de Larrocha, piano. (83m).

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 15 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA
FAURE - MESSE: Messe des Pêcheurs de Villerville, per a veus femenines, orquestra de cambra i harmonium. La Chapelle Royale. Petits cantors de Saint-Louis. Ensemble Musique Oblique. Dir.: Philippe Herreweghe. (17m). LISZT: Dos moviments orquestrals de l'oratori "Christus", S3. Leslie Howard, piano. (21m). PERGOLES: Siste superbe fragor. Valentina di Cola, soprano. Conjunt Coral Palestrina. Conjunt de Cambra Cavalieri. Dir.: Federico Bonetti Amendola. (7m). BEETHOVEN: Crist a la muntanya de les Oliveres, oratori op. 85. Monica Pick-Hieronimi, James Anderson. Victor von Hallem. Cors i Orquestra Nacional de Lió. Dir.: Serge Baudo. (53m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."
Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA
SMETANA: El secret, òpera còmica en tres actes. Jaroslav Horacek. Václav Zitek. Vera Soukupová. Daniela Sounová. Cor i Orquestra del Teatre Nacional de Praga. Dir.: Zdenek Kosler. (111m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ
Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI
Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 16 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
ELGAR: The Black Knight, simfonia per a cor i orquestra, op. 25. Liverpool Philharmonic Choir. Royal Liverpool Philharmonic Orchestra. Dir.: Charles Groves. (36m). BOCCHERINI: Concert per a violoncel i orquestra n. 1, G 474. Wouter Möller. Linde Consort. Dir.: Hans-Martin Linde. (19m). POULENC: Sextet per a piano, flauta, oboè, clarinet, fagot i trompa. Pascal Rogé. Patrick Gallois. Maurice Bourgue. Michel Portal. Amaury Wallez. André Cazalet. (18m). BONoncini: Siedi, Amarilli mia, cantata. Gérard Lesne, contratenor. II Seminario musicale. (12m). XOSTAKOVITX: Música incidental de la pel·lícula Hamlet, op. 116 a. The Nacional Phil-

harmonic Orchestra. Dir.: Bernard Herrmann. (21m). REGER: Serenata per a flauta, violí i viola, op. 141 A. Peter-Lukas Graf. Sandor Vegh. Rainer Moog. (15m). G.B.SAMMARINI: Simfonia en Re M. Ensemble 415. Dir.: Chiara Banchini. (6m). RAMEAU: Càstor i Pòl·lux, suite instrumental. Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (34m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Quartet amb piano WoO 36, n. 1. Philippe Cassard, piano. Raphael Oleg, violí. Miguel Da Silva, viola. Marc Coppey, violoncel. (22m). Quartet amb piano WoO 36 n. 2. Anthony Goldstone. Cummings String Trio. (16m). Quartet amb piano WoO 36, n. 3. Philippe Cassard, piano. Raphael Oleg, violí. Miguel Da Silva, viola. Marc Coppey, violoncel. (18m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

HINDEMITH: Sancta Susanna. Opera en un acte op. 21. Helen Donath, soprano. Gabriele Schnaut, contralt. Gabriele Schreckenbach, contralt. Cors de Cambra de dones RIAS. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Gerd Albrecht. (26m). COPLAND: Concert per a clarinet i orquestra de corda. David Shifrin. Orquestra de Cambra Simfònica de Nova York. Dir.: Gerard Schwarz. (16m). VINE: Defying Gravity, per a percussió. Synergy. (11m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA
MOZART: Bastien i Bastienne. Singspielen en un acte. Solistes dels petits cantors de Viena. Orquestra Simfònica de Viena. Dir.: Uwe Christian Harrer. (47m). SCHÖNBERG: Cincopeces per a orquestra, op. 16. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Robert Craft. (17m). SCRIABIN: Sonata per a piano n. 7, Op. 64. "Missa blanca". Evelyn Dubourg. (12m). HANDEL: Concerto grosso op. 3 n. 2, HWV 313. The Brandenburg Consort. Dir.: Roy Goodman. (12m). DELIUS: Escena final de "Koanga". Solistes vocals. English Northern Philharmonia. Dir.: David Lloyd-Jones. (11m). SCHUMANN: Quartet de corda n. 3, op. 41. Quartet Via Nova. (30m). DUPUIS: Macbeth, parafrasi simfònica. Orquestra Filharmònica de Lieja. Dir.: Pierre Bartholomee. (11m). BOTTESINI: Notti Arabe. Orquestra Simfònica Litwana de Vilnius. Dir.: Silvano Frontalini. (14m). LISZT / FRANZ: Er ist gekommen in Sturm und Regen, op. 4 n. 7, S 488. Leslie Howard, piano. (3m).

18.00 ALMANAC
Un espai destinat a evocar i reviuire els fets més representatius

del passat musical. Guió i selecció d'Alex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

BIZET: L'Arlesiana, op. 23. Música d'escena. Orfeó Donostiarra. Orquestra del Capitoli de Tolosa. Dir.: Michel Plasson. (54m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'ÒBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 13 de març de 1998 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. MARTÍNEZ: Simfonia. RAKHMANINOV: Rapsòdia sobre un tema de Paganini, op. 43. BERLIOZ: Romeo i Julieta (frag.). Misha Dichter, piano. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Franz-Paul Decker. (79m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 17 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

FAURE: Dolly, op. 56. Filharmonia Orchestra. Dir.: Mady Mesplé, soprano. Gabriel Tacchino, piano. (14m). GLUCK: Don Joan o Le Festin de Pierre, ballet. Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (44m). GERHARD: Trio per a violí, violoncel i piano (1918). Trio Gerhard. (27m). VERDI: Ernani, obertura. Orquestra Filharmònica della Scala. Dir.: Ric-

cardo Muti. (3m). DONIZETTI: Nits d'estiu a Posilipo. Zehava Gal, mezzo-soprano. Bruce Brewer, tenor. Jeff Cohen, piano. (36m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Trio per a piano, flauta i fagot en Sol M, WoO 37. Bernd Casper, piano. Hermann Wolfram, flauta. Dieter Hähnen, fagot. (18m). Trio en Mib M, WoO 38. Wilhelm Kempff, piano. Henryk Szeryng, violí. Pierre Fournier, violoncel. (17m). Allegretto en Mib M, Hess 48. Trio Beaux Arts. (4m). 12 variacions sobre "Se vuol ballare", de "Les noces de Figaro", per a piano i violí, WoO 40. Yehudi Menuhin. Wilhelm Kempff. (13m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

W.KOLLO: Wie einst im Mai, opereta en 8 quadres. René Kollo. Marianne Larsen. Michael Lerchenberg. Gisela Ehrensperger. Gunter Sonneson. Membres del Cor dels Teatre Metropol de Berlín. Orquestra de la Ràdio del Sudoest d'Alemanya. Dir.: Peter Falk. (53m). GUERRERO: "Canto a la espada", ària del "Huésped del Sevillano". P. Domingo. Orquestra Simfònica de Barcelona. Dir.: L.A. García-Navarro. (3m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

SIBELIUS: Simfonia n. 5, op. 82. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (30m) SALIERI: Piccola serenata per a instruments de vent. Il Gruppo di Roma. (16m). GINASTERA: Sonata per a guitarra, op. 47. Franz Halász. (12m). STRAUSS: Anna, polka, op. 137. Quartet Alban Berg (3m). KODALY: Oda a Liszt. Cors de la Radiotelevisió Hongaresa. (8m). WASSENAER: Concerto armónico n. 5 (atribuït a Pergolesi). I Musici. (11m). FALLA: Dos homenajes. Rafael Orozco, piano. (8m).

18.00 GRANS INTERPRETS

FRANS BRÜGGEN NAUDOT: Concert en Sol M per a flauta de bec, dos violins i baix continu, op. 17 n. 5. Frans Brüggen, flauta de bec. Concentus Musicus de Viena. Dir.: Nikolaus Harnoncourt i Frans Brüggen. (11m). MOZART: Simfonia n. 38, KV 504 "Praga". Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (38m). TELEMANN: Sonata Metòdica en Mi M. Frans Brüggen, flauta. Anner Bylsma, violoncel. Gustav Leonhard, clavicèmbal. (6m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

SCHUBERT: Rosamunda, música d'escena, D 797. Orquestra del Concertgebouw. Dir.: B. Haitink. (43m). BACH: Sonata

per a oboè, viola i continu n. 6, BWV 530. Heinz Holliger, oboè. Tabea Zimmermann, viola. Christiane Jaccottet, clavecí. Thomas Demenga, violoncel. (12m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra. XAVIER BENGUE-REL

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 28 de setembre de 1996 al Palau de la Música Catalana. MÚSICS D'AMPOSTA AL PALAU. Obres de GARRETA, NICOLAI, MORENO TORROBA, RIMSKY-KORSAKOV, FALLA, SIBELIUS i BERNSTEIN. Rocio Martínez, soprano. La Unió Filharmònica. Dir.: Carles Royo. (73m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 18 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SCHUBERT: Simfonia n. 4, D 417 "Tràgica". Staatskapelle Dresden. Dir.: Colin Davis. (34m). MOMPOU: Música callada, quadern I. Josep Colom, piano. (17m). J.P. KRIEGER: "An die Einsamkeit". Andreas Scholl, contratenor. Markus Märkl, clavecí. Karl Ernst Schröder, llaut. Alix Verzier, violoncel. (4m). PENDERECKI: Concert per a viola i orquestra. Stefan Kamasa. Orquestra Simfònica de la Ràdio Polonesa. Dir.: Antoni Wit. (20m). MOZART: Serenata, KV 361 "Gran Partita". Membres de l'Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (51m). PROKOFIEV: Suite de valsos, op. 110. Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Neeme Järvi. (14m). R. STRAUSS: Noies flors, lieder op. 22. Edita Gruberova, soprano. Erik Werba, piano.

(10m). BRITTEN: Tres divertiments per a quartet de corda. Endellion String Quartet. (10m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Trio amb piano, op. 1 n. 1. W. Kempff. H. Szeryng. P. Fournier. (32m). Trio amb piano, op. 1 n. 2. W. Kempff. H. Szeryng. P. Fournier. (36m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

SCHÖNBERG: Pelleas i Melisanda, Op. 5. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (43m). J.A. BENDA: Concert per a clavicèmbal i corda en sol m. Josef Hála. Ars Rediviva Ensemble. (19m). JANACEK: En la bora. Roland Pöntinen. (15m). J.M. BACH: Herr, wenn ich nur dich habe, motet. Capella Sancti Michaelis. Ricercar Consort. Dir.: Erik Van Nevel. (4m). S. CRIABIN: Simfonia n. 2, op. 29. Deutsches Symphonie-Orchester Berlin. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (38m). GUINJOAN: Fantasia. Oriol Romani, clarinet. Angel Soler, piano. (6m). BEETHOVEN: Meeresstille und glückliche Fahrt (mar en calma i bon viatge), op. 112. Corydon Singers. Corydon Orchestra. Dir.: Matthew Best. (8m). D. VORAK: Suite Txeca, op. 39. Orquestra Simfònica de Detroit. Dir.: Antal Dorati. (23m).

18.00 NOUS INTERPRETS

REJCHA: Quartet de flautes op. 12. Flautes d'Adri. (24m). ROSINI / MASSENET: Dues àries d'òpera. Teaka Hinokato, mezzosoprano. Osias Wilenski, piano. (13m). BEETHOVEN: Set variacions sobre un tema de La flauta màgica per a violoncel i piano, op. 66. Pablo Navaran. Alessandro Tornincasa. (12m). BRUACH: Variació Coral sobre un tema d'Oliver Messiaen. Stefanie Martin, orgue. (5m). PENDENT

19.00 REPERTORI DE CONCERT

PUCCINI: Dues àries de Madama Butterfly. Montserrat Caballé. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Charles Mackerras. (8m). TXAIKOVSKI: Suite d'"El llac dels cignes". Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: Zubin Mehta. (25m). VIVALDI: Nisi Dominus. Lynne Dawson, soprano. Christopher Robson, contratenor. The King's Consort. Dir.: Robert King. (22m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 RAKHMANINOV: 125 ANYS

Les Campanes, simfonia coral per a soprano, tenor, baríton, cor i orquestra Elena Ustinova. Kurt Westi. Jorma Hynninen. Cor i Orquestra Simfònica de la

Ràdio Nacional Danesa. Dir.: Dmitri Kitaenko. (41m). Morceaux de fantaisie op. 3. Howard Shelley, piano. (23m). Variacions sobre un tema de Corelli, op. 42. Kathryn Stott, piano. (16m). Fantaisie - Tableaux (Suite n. 1) per a dos pianos, op. 5. Howard Shelley i Hilary Macnamara. (22m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 17 d'agost de 1996 a l'Auditori Pau Casals d'El Vendrell. XVI FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA PAU CASALS. PERGOLESI: Stabat Mater. F.COUPERIN: Laudate pueri Dominum. VIVALDI: Cessate, omai cessate, RV 684. Beatus Vir. Clara Takacs, mezzosoprano. Hamvasi Szilvia, soprano. Cor Madrigal de Budapest. Hungarian Virtuosi. Dir.: Ferenc Szekeres. (75m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 19 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BRITTEN: Simfonia Primavera, op. 44. Alison Hagley, soprano. Catherine Robbin, contralt. John Mark Ainsley, tenor. Nois i Noies del Cor de la Catedral de Salisbury. Cor Monteverdi. Philharmonia Orchestra. Dir.: John Eliot Gardiner. (42m). MENDELSSOHN: Trio amb piano op. 49. Trio Beaux Arts. (29m). HANDEL: Dixit Dominus. Lynne Dawson. Lynda Russell. Charles Brett. Ian Partridge. Michael George. Cori Orquestra The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (33m). ARRIAGA: Obertura op. 1 "Nonetto" Le Concert des Nations. Dir.: Jordi Savall. (8m). XOSTAKOVITX: Scherzo op. 1 i Scherzo op. 7. Orquestra Simfònica del Ministeri de Cultura de la Unió Soviètica. Dir.: Gennadi Rozhdestvenski. (9m). MYSLIVECEK: Concert per a violoncel i orquestra en Do M. Ofra Harnoy. I Solisti Veneti. Dir.: Clau-

dio Scimone. (19m). RESPIGHI: Els ocells. Suite per a petita orquestra. Academy of St. Martin-in-the-fields. Dir.: Neville Marriner. (20m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Trio amb piano op. 1, n. 3. Trio Zingara. (29m). Sonatina per a piano i mandolina, WoO 43a. Imre Rohmann, piano. Lajos Mayer, mandolina. (5m). Adagio per a piano i mandolina, WoO 43b. Imre Rohmann, piano. Lajos Mayer, mandolina. (6m). Sonatina per a piano i mandolina, WoO 44a. Imre Rohmann, piano. Lajos Mayer, mandolina. (3m). Andante i variacions per a piano i mandolina, WoO 44b. Imre Rohmann, piano. Lajos Mayer, mandolina. (10m).

14.00 MÚSICA ANTIGA

MONTEVERDI: Hor Ch'el ciel e la terra. Ensemble vocal i instrumental Les Arts Florissants. (8m). LLIBRE DE LLAUT DE ROWALLEN (Manuscrits de William Mure). Jakob Lindberg, flaut. (6m). MÚSICA DEL CÒDEX DE LAS HUEL GAS. Sequentia. Dir.: Barbara Thornton i Benjamin Bagby. (17m). BRADE: Nou danses. Accademia del Ricercare. Dir.: Pietro Busca. (23m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

MILHAUD: La creació del món. Ballet. Orquestra Nacional de França. Dir.: L. Bernstein. (17m). BOCCHERINI: Concert per a violoncel n. 9 en Si b. G 482. Jacqueline Du Pré. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Daniel Barenboim. (23m). D.PURCELL: Trio sonata per a flauta travessera, flauta de bec i continu, en re m. Les Trésors d'Orphée. (6m). MAHLER: Des Knaben Wunderhorn, quatre cançons. Yvonne Minton, mezzosoprano. Orquestra Simfònica de Xicago. Dir.: Georg Solti. (15m). SCHUBERT: Simfonia n. 10, D 936 A / 708 A. Orquestra Filharmònica de Lieja. Dir.: Pierre Bartholomee. (42m). ARNOLD: Quatre danses escoceses, op. 59. The Philharmonia. Dir.: Bryden Thomson. (8m). DUNI: Àries per a Fari-nelli. Aris Christofellis, soprani-sta. Ensemble d'instruments antics. Laure Morabito, clavicèmbal. (13m). KOECHLIN: La cursa de la primavera, poema simfònic op. 95 (Cicle "El llibre de la selva"). Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: David Zinman. (32m).

18.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

PAGANINI: Quartet op. 4 n. 3.

Rainer Kussmaul, violí. Ulrich Koch, viola. Sonja Prunnbauer, guitarra. Marçal Cervera, violoncel. (22m). STRAVINSKI: Petruixka, ballet. Orquestra Simfònica de Detroit. Dir.: Antal Dorati. (34m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 15 de novembre de 1997 a la Sala Hall del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. INTEGRAL DELS QUARTETS DE CORDA DE BELA BARTOK dins el IV FESTIVAL DE MÚSIQUES CONTEMPORANIES DE BARCELONA. BARTOK: Quartet de corda n. 2, Sz 67. REIMANN: Trio per a violí, viola i violoncel. BARTOK: Quartet de corda n. 6, Sz 114. Auryn Quartet. (90m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 20 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

SCHUMANN: Simfonia n. 1, op. 38 "Simfonia Primavera". Orquestra Simfònica de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Neville Marriner. (31m). KABALEVSKY: Improvisació op. 21 n. 1. Natalia Likhopoi, violí. Ludmila Kuritskaya, piano. (4m). HONEGGER: Pacific 231, moviment simfònic. Orquestra de París. Dir.: Semyon Bychkov. (7m). MOZART: "Batti, batti, o bel Masetto", de Don Giovanni. Maria Bayo, soprano. Orquestra Simfònica de Galícia. Dir.: Víctor Pablo Pérez. (4m). GERSHWIN: Concert per a piano en Fa M. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: solista:

André Previn. (32m). RAMEAU: El naixement d'Osiris, suite. Capella Savaria. Dir.: Mary Térey-Smith. (29m). SIBELIUS: Tulen synti (L'origen del foc), op. 32. Sauli Tiihikainen, baríton. Cor d'homes Laulun Ystävät. Orquestra Simfònica de Gothenburg. Dir.: Neeme Järvi. (10m). BRAHMS: Sonata per a viola i piano, op. 120 n. 1. Peter Hatch. Michel Wagemans. (24m). C.STAMITZ: Concert per a flauta, oboè i orquestra en Sol M. A. Nicolet. H. Holliger. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: K. Sillito. (19m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Sis dances alemanyes, WoO 42. Bela Banfalvi, violí. Sandor Falvai, piano. (5m). Sonata per a violoncel i piano op. 5 n. 1. Mischa Maisky. Martha Argerich. (23m). Sonata per a violoncel i piano n. 2, op. 5. Lynn Harrell, violoncel. Vladimir Ashkenazy, piano. (25m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

GRANADOS: Goyescas, tercer quadre. Maria Bayo. Ramón Vargas. Enrique Baquerizo. Lola Casariego. Milagros Martín. Orfeón Donostiarra. Orquestra Simfònica de Madrid. Dir.: Antoni Ros Marbà. (29m). GUINJOAN: Concert per a guitarra i orquestra. Ignacio Rodes. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Edmon Colomer. (28m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 20 d'agost de 1997 a l'Acadèmia de música de Torroella de Montgrí. XVII FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA DE TORROELLA DE MONTGRÍ. CICLE DE JOVES INTERPRETS. Obres de BACH, BEETHOVEN, XOSTAKOVITX. NINIBROCK. Miguel Angel Clares, violoncel. Alessandro Tomicasa, piano. (86m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 21 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

CATALÀ: Primavera gentil. Cobla Montgrins. (4m). HAVART: Divertiment, per a tenora i orgue. Josep Gispert. Lydie Rifa. (12m). BRETON: Botella al Mar, poema simfònic per a instruments de cobla, corda, saxo i percussions. Solistes instrumentals. (26m). GARRETA: "Primavera", sardana. Cobla Barcelona. (4m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT

Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'AUDIOVISUAL

Un programa d'Alex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.15 GRANS OBRES

HAYDN: Les Estacions. Barbara Bonney. Anthony Rolfe Johnson. Andreas Schmidt. Cor Monteverdi. Solistes Barrocs Anglesos. Dir.: John Eliot Gardiner. (138m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 22 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

TELEMANN: Magnificat llatí. TVWV 9:17. Mieke van der S. Luis. Graham Pushee. Wilfried Jochens. Phillipp Langshaw. Harry van der Kamp. Alsfelder Vokalensemble. Orquestra Barroca de Bremen. Dir.: Wolfgang

Hellich. (19m). STRAVINSKI: El Rei de les estrelles. Festival Singers de Toronto. CBC Symphony Orchestra. Dir.: Igor Stravinski. (4m). MOZART: Vesperae solennes de confessore, KV 339. Kiri Te Kanawa. Elizabeth Bainbridge. Ryland Davies. Gwynne Howell. Cor i Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (29m). TYE: Missa "Euge bone" a sis. Cor del King's College de Cambridge. Dir.: Philip Ledger. (26m). DONIZETTI: Dominus a dextris, A 642. Solistes vocals. Cor i Orquestra de l'Òpera Eslovaca. Orquestra de la Ràdio Televisió Eslovaca. Dir.: Edoardo Brizio. (8m). FERRER: Lamentació I^a. Solistes vocals. Cor i Orquestra Simfònica de la RTV Espanyola. Dir.: Igor Markevitch. (15m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

MOZART: Don Giovanni, drama giocoso en dos actes, KV 527. Bryn Terfel. Renée Fleming. Ann Murray. Michele Pertusi. Herbert Lippert. Monica Groop. Cor i Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Georg Solti. (163).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 23 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

LALO: Namouna, música de ballet. Orquestra Filharmònica de Monte-Carlo. Dir.: David Robertson. (56m). MOZART: Concert per a piano n. 21, KV 467. (Elvira Madigan). Murray Perahia, solista i director. Orquestra de Cambra Anglesa. (28m). LOEILLET: Quintet en re m per a flautes de bec. The Dolmetsch Ensemble. (3m). SIBELIUS: Pel·lees i Melisanda, op. 46. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: H. von Karajan. (32m). KOZELUCH: Simfonia Francesa en La. Orquestra de Cambra Suk. Dir.: Josef Vlach. (26m). GERHARD: Sept Haiku. Josep Benet, tenor. Orquestra de Cambra del Teatre Lliure. Dir.: Josep Pons. (11m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN 12 variacions sobre un tema del Judes Macabeu de Händel, WoO 45. Yo-Yo Ma, violoncel. Emmanuel Ax, piano. (13m). 12 variacions sobre el tema "Ein Mädchen oder Weibchen" de "La flauta màgica", op. 66. Pierre Fournier, violoncel. Wilhelm Kempff, piano. (11m). Quintet, op. 16. A. Brendel, piano. H. Holliger, oboè. E. Brunner, clarinet. H. Baumann, trompa. K. Thunemann, fagot. (30m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

VILLA-LOBOS: Duo per a oboè i fagot. Ellen Bardekoff, oboè. Donald Johannessen, fagot. (16m). GROFÉ: Concert per a piano i orquestra en re m. Jesús Sanroma. Orquestra Filharmònica de Rochester. Dir.: Ferde Grofé. (15m). HARTMANN: Simfonia n. 8. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: R. Kubelik. (24m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

CLEMENTI: Simfonia n. 1. Philharmonia Orchestra. Dir.: Claudio Scimone. (26m). SARRO: L'impresario delle Canarie, dos intermezzi. Sara Mingardo. Giorgio Gatti. Orquestra de Cambra In Canto. Dir.: Gabriele Catalucci. (37m). TURINA: Tres danses andaluses, op. 8. Albert Guinovart, piano. (12m). COPLAND: Billy The Kid, extractes. Orquestra de Cambra Saint Paul. Dir.: Hugh Wolff. (11m). LECLAIR: Primera recreació de música, op. 6. Conjunt Barroc de Limoges. Dir.: Jean-Michel Hasler. (26m). NEUKOMM: Quintet per a clarinet, dos violins, viola i violoncel, op. 8. Divertimento Salzburg. (27m). D'INDY: Saugefleurie, op. 21. Orquestra Filharmònica d'Estrasbourg. Dir.: Theodor Guschlbauer. (17m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviuire els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

LEONCAVALLO: Extractes de l'òpera "Pagliaci". Mario del Monaco. Orquestra Simfònica de la Ràdio Japonesa. Dir.: Giuseppe Morelli. (14m). OFFENBACH: Gaîté parisienne, ballet. Orquestra Simfònica de Pittsburgh. Dir.: André Previn. (41m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 LA MÚSICA A DEBAT

Programa a l'entorn de temes musicals d'interès, realitzat amb la col·laboració del Consell Català de la Música.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 TEMPORADA DE L'OBC

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 20 de març de 1998 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. EL MILLOR DE BROADWAY. Obres de GERSHWIN, BERNSTEIN, RODGERS and HAMERS-TEIN, PORTER, entre d'altres. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: David A. Miller.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 24 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendas musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

GADE: Simfonia n. 1, op. 5. Collegium Musicum, Copenhagen. Dir.: Michael Schonwandt. (36m). ABEL: Concert per a flauta op. 6 n. 2. Karl Kaiser. La Stagione Frankfurt. Dir.: Michael Schneider. (16m). BLANCAFORT: Camins. Antoni Beses, piano. (15m). GEMINIANI: Concerto grosso op. 2 n. 5. La Petite Bande. Dir.: S. Kuijken. (10m). MOZART: "Ah, lo previdi", ària de concert KV 272. Maria Bayo, soprano. Orquestra Simfònica de Galícia. Dir.:

Victor Pablo Pérez. (14m). BO-
ELY: Quartet de corda op. 27
n. 1. Trio de corda de París. E-
douard Popa. (19m). RIMSKI-
KORSAKOV: Sadko, op. 5. Or-
questra de la Suisse Romande.
Dir.: Ernest Ansermet. (11m).
J.Ch.BACH: Simfonia op. 3 n.
3. Academy of St. Martin-in-
the-Fields. Dir.: Neville Marri-
ner. (9m). BERNSTEIN: Fancy
Free, ballet. Orquestra Fil-
harmònica d'Israel. Dir.: Leo-
nard Bernstein. (30m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA DE CAMBRA DE
BEETHOVEN Trio per a pia-
no, clarinet i violoncel, op. 11.
Emanuel Ax. Richard Stoltz-
man, Yo-Yo Ma. (22m). Sonata
per a violí i piano n. 1, Op. 12
n. 1. Jaap Schröder, violí. Jos
van Immerseel, pianoforte.
(21m). Sonata per a violí i pia-
no n. 2, op. 12 n. 2. Yehudi Me-
nuhin. Wilhelm Kempff. (17m).

14.00 MOMENTS LÍRICS
VERDI: La Traviata. (Extrac-
tes). Joan Sutherland. Luciano
Pavarotti. Matteo Manuguerra.
National Philharmonic Orches-
tra. Dir.: Richard Bonyngue.
(55m).

**15.00 BUTLLETÍ DE NO-
TÍCIES I AGENDA MUSI-
CAL**

15.13 CAPSA DE MÚSICA
BORODIN: Simfonia n. 2, op.
5. Orquestra Filharmònica Sa-
mara. Dir.: Samuel Friedmann.
(26m). HANDEL: Trio Sonata
per a flauta travessera, violí i
continú HWV 386 b. Frans
Brüggen. Alice Harnoncourt. Ni-
kolaus Harnoncourt. Herbert
Tachezi. (12m). SCHUMANN:
Quatre duets. Edith Mathis, so-
prano. Hidenori Komatsu, ba-
rítón. Cord Garben, piano.
(12m). NEDBAL: El conte de
Honzá, suite de ballet. Orques-
tra de Cambra Dvorak. Dir.: Mi-
roslav Homolka. (38m). ROUS-
SEL: Rustiques, op. 5. Jean Bo-
guet, piano. (14m). VITALI: So-
nata da chiesa op. 2, n. 12. En-
semble Aurora. (6m). LISZT: El
que se sent a la muntanya, po-
ema simfònic. Orquestra Simfò-
nica de Budapest. Dir.: Árpád
Jóó. (30m). BACH: Concert per
a clavecí i corda, BWV 1053. The
English Concert. Solista i di-
rector: Trevor Pinnock. (19m).

**18.00 GRANS
INTERPRETS**
FRANS BRÜGGEN PUR-
CELL: Tres Fantàsies. Orques-
tra del Segle XVIII. Dir.: Frans
Brüggen. (13m). BACH: "Herr,
gib, das ich dein' Ehre", coral
de la cantata BWV 107. Or-
questra del Segle XVIII. Dir.:
Frans Brüggen. (2m). MARCE-
LLO: Concert per a oboè, cor-
da i continu en re m. Bruce Hay-
nes. Membres de l'Orquestra del
Segle XVIII. Dir.: Frans Brüg-
gen. (10m). ROSSINI: L'Italia-
na in Algeri, simfonia. L'Or-
questra del Segle XVIII. Dir.:
Frans Brüggen. (8m). COUPE-

RIN: "El rossinyol enamorat",
de les Peces de clavecí, vol. III.
Frans Brüggen, flauta. Gustav
Leonhardt, clavecí. (8m).
HAYDN: Obertura, recitatiu i
cor "Im Anfang schuf Gott Him-
mel und Erde", de l'oratori La
creació, Hob. XXI:2. John Mark
Ainsley. Eike Wilm Schulte. Cor
Gulbenkian. Orquestra del Se-
gle XVIII. Dir.: Frans Brüggen.
(8m).

19.00 BACH
Concert per a tres pianos i cor-
da, BWV 1063. Leonora Milà.
Alex Arteaga. Pedro Carboné.
Orquestra Àrtica de Cambra
d'Alaska. Dir.: Gordon Wright.
(14m).

**19.15 TRANSMISSIÓ EN
DIRECTE DES DEL TEA-
TRE PRINCIPAL DE BAR-
CELONA**
CIMAROSA: El matrimoni se-
cret, òpera còmica. Versió ca-
talana de Roger Alier. Josep Fe-
rrer. Carles Cosías. Nuria Rial.
Margarida Lledó. Ramon Ga-
né. Anne Feu. Rosa Nonell. Cor
i Orquestra del Conservatori del
Liceu de Barcelona. Dir.: Mi-
guel Ortega.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Pre-
sentació a càrrec d'Alfred Ce-
laya.

01.00 REPERTORI DE NIT
**DIMECRES, 25 DE
MARÇ DE 1998**

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Re-
cull d'obres breus presentades
per Joan Vives. Inclou butlle-
tins informatius i agendes mu-
sicals.

**09.00 BUTLLETÍ DE NO-
TÍCIES**

**09.08 SELECCIÓ DE NO-
VETATS**
Presentació de les últimes no-
vetats discogràfiques aparegu-
des al mercat. Espai patrocinat
per Discos Castelló.

**10.00 BUTLLETÍ DE NO-
TÍCIES**

10.08 CAPSA DE MÚSICA
GLAZUNOV: Rapsòdia orien-
tal, op. 29. Orquestra Simfòni-
ca de Montréal. Dir.: Charles
Dutoit. (21m). GRANADOS:
Goyescas, segon quadre. María
Bayo. Ramón Vargas. Enrique
Baquerizo. Lola Casariego. Mi-
lagros Martín. Orfeón Donos-
tiarra. Orquestra Simfònica de
Madrid. Dir.: Antoni Ros Marbà.
(12m). PLEYEL: Simfonia Pe-
riòdica n. 6. Orquestra de Cam-
bra de Colònia. Dir.: Helmut Mü-
ller-Brühl. (20m). BOTTESINI:
Concert per a contrabaix n. 1,
"Concerto di bravura". Mario
Ricciuti, contrabaix. Luigi Za-
nardi, piano. (14m). SCHEIDT:
Suite per a 10 instruments de
vent. German Brass. Dir.: En-
rique Crespo. (10m). FAURE:
Barcaroles n. 1, 2, 3 i 4. Jean-
Philippe Collard, piano. (22m).

KOSSLOVSKI: Tres obertures.
Gran Orquestra Simfònica de
la RTV de FURSS. Dir.: Vladí-
mir Yesipov. (29m). BRIXI:
Missa íntegra, Nov. 1/46. Ibolya
Verebics. Christel Borchers.
Scot Weir. Joachim Gebhardt.
Cor mixt Kühn. Orquestra de
Cambra de Praga. Dir.: Helmuth
Rilling. (29m). ANÓNIM: Dues
peces per a arpa del renaixement
espanyol: "Fabordón llano",
"Fabordón glosado". Ma-
ría Rosa Calvo Manzano. (3m)

13.00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA DE CAMBRA DE
BEETHOVEN Sonata per a
piano i violí n. 3 op. 12 n. 3. Eu-
gene Istomin, piano. Isaac Stern,
violí. (20m). Sonata per a trom-
pa i piano, op. 17. Lowell Gre-
er, trompa. Steven Lubin, pia-
no. (15m). Sonata per a violí i
piano, op. 23. Gidon Kremer,
violí. Martha Argerich, piano.
(19m).

**14.00 MÚSIQUES DEL
MÓN**
Una finestra oberta a l'expres-
sió musical dels pobles d'arreu.

**15.00 BUTLLETÍ DE NO-
TÍCIES I AGENDA MUSI-
CAL**

15.13 CAPSA DE MÚSICA
KHATXATURIAN: Concert-
Rapsòdia per a violoncel i or-
questra, en re m. Marina Tara-
sova. Orquestra Simfònica de
Rússia. Dir.: Veronika Duda-
rova. (27m). CHOPIN: 12 es-
tudis op. 10. Edith Fischer, pia-
no. (30m). MOLTER: Concert
per a clarinet en re. Thomas
Friedl. Orquestra de Cambra
del Sud-oest d'Alemanya Pforz-
heim. Dir.: Paul Angerer. (12m).
VERDI: Música de ballet de "I
vespri siciliani". Les quatre es-
tacions. Orquestra Nacional de
l'Òpera de Monte-Carlo. Dir.:
Antonio de Almeida. (29m).
SAINT-SAËNS: Faetont, Poe-
ma simfònic op. 39. Orquestra
Simfònica de Londres. Dir.: Yon-
dani Butt. (9m). G.CACCIN: A
quei sospir ardenti. Alme luci
beate (Madrigals). Maurizia Ba-
razzoni, soprano. Sandro Vol-
ta, chitarrone. (8m). HAYDN:
Simfonia n. 104, "Londres". A-
cademy of St. Martin-in-the-
Fields. Dir.: Neville Marriner.
(28m). STANFORD: Rapsòdia
irlandesa n. 5, op. 147. Or-
questra de l'Ulster. Dir.: Ver-
non Handley. (15m).

18.00 NOUS INTERPRETS
MOZART: Quartet de corda KV
387. Isar Cámara. (28m). S-
CHUBERT: Introducció i va-
riacions sobre el tema "Trocken
Blume" de la Bella Molinera, per
a flauta i piano, op. post. 160,
D 802. Enregistrament fet per
Catalunya Música. Alfonso Gó-
mez, flauta. Nicoleta-Cristina To-
mescu, piano. (18m). VERDI /
BIZET: Dues àries d'òpera. Fe-
lipe Bou, baix. Osias Wilenski,
piano. (8m).

**19.00 REPERTORI DE
CONCERT**

HINDEMITH: Simfonia Mathi-
der Maler. Orquestra Simfòni-
ca de Sydney. Dir.: Werner An-
dreas Albert. (27m). BACH:
Magnificat, BWV 243. Christiane
Schäfer. Ibolya Verebics. Inge-
borg Danz. James Taylor. Tho-
mas Quasthoff. Gächinger Kan-
torei Stuttgart. Bach-Collegium
Stuttgart. Dir.: Helmuth Rilling.
(28m).

**20.00 BUTLLETÍ DE NO-
TÍCIES I AGENDA MUSI-
CAL**

**20.13 RAKHMANINOV:
125 ANYS**
Francesca da Rimini, òpera en
dos quadres. Nikolai Rechet-
niak. Nikolai Vassiliev. Vladí-
mir Matorin. Marina Lapina. Vi-
taly Tarastchenko. Cor Estatal
de Rússia. Orquestra dirigida
per Andrey Chistiakov. (65m).
Sonata per a piano n. 1, Op. 28.
Alexis Weissenberg. (29m). Ma-
re de Déu eternament vivent.
Cor de l'Ural. Dir.: Dir.: Vla-
dislav Novik. (8m).

22.00 AGENDA MUSICAL

**22.05 ELS NOSTRES CON-
CERTS**

CONCERT enregistrat per Ca-
talunya Música el dia 16 de no-
vembre de 1995 a la Catedral
de Barcelona. CONCERT HO-
MENATGE A PAUL HINDE-
MITH EN EL CENTENARI
DEL SEU NAIXEMENT. Obres
de Cambra de COLS, J. SOLER
I HINDEMITH. Diversos inter-
prets. (79m).

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Pre-
sentació a càrrec d'Alfred Ce-
laya.

01.00 REPERTORI DE NIT

**DIJOUS, 26 DE MARÇ
DE 1998**

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Re-
cull d'obres breus presentades
per Joan Vives. Inclou butlle-
tins informatius i agendes mu-
sicals.

**09.00 BUTLLETÍ DE NO-
TÍCIES**

**09.08 SELECCIÓ DE NO-
VETATS**
Presentació de les últimes no-
vetats discogràfiques aparegu-
des al mercat. Espai patrocinat
per Discos Castelló.

**10.00 BUTLLETÍ DE NO-
TÍCIES**

10.08 CAPSA DE MÚSICA
NIELSEN: Simfonia n. 4, op.
29 "La Inextinguible". Orques-
tra Filharmònica de Berlín.
Dir.: Herbert von Karajan.
(38m). BIZET: La caceria fantàs-
tica. Setrak, piano. (6m). AL-
BINONI: Concerto a cinque op.
9 n. 7. Felix Ayo, violí. I Musi-
ci. (11m). HASSE: "All'onor mio
rifletti", ària de "Lucio Papi-
rio, dittatore". Jochen Kowals-

ki, contratenor. Orquestra de Cambra de Berlín. Dir.: Max Pommer. (6m). BARTOK: Sonata per a dos pianos i percussió. Vladimir Ashkenazy, Vovka Ashkenazy, pianos. David Corkhill, Andrew Smith, percussió. (25m) TRADICIONAL: La filadora. La Capella Reial de Catalunya. Dir.: Jordi Savall. (3m). GLIERE: Els cosacs saporoses, op. 64. Ural Philharmonic Orchestra. Dir.: Dmitry Liss. (16m). TELEMANN: Concert per a violí, dues trompes de caça, timbales, dues flautes, dos oboès, corda i continu, en Fa M. Virtuosi Saxoniae. Dir.: Ludwig Güttler. (25m). LLOYD: Simfonia n. 10. "November Journeys". Conjunt de metall London Collegiate. Dir.: James Stobart. (30m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Sonata per a piano i violí, op. 24. "La primavera". Martha Argerich. Gidon Kremer. (24m). Set variacions sobre un duet de "La flauta màgica", WoO 46. Mischa Maisky, violoncel. Martha Argerich, piano. (10m). Sonata per a violí i piano n. 6, Op. 30 n. 1. Jaap Schröder, violí. Jos van Immerseel, pianoforte. (24m).

14.00 MÚSICA ANTIGA
BRUMEL: Missa "A l'ombre d'ung buissonnet". Conjunt Vocal Daltrocanto. Dir.: Dario Tabbia. (15m) GERVAISE: Dances, suite n. 3. Ensemble Musica Antiqua. Novus Brass Quartet. Dir.: Christian Mendoze. (16m). POSSENTI: E' questo il mio guidar l'onde. Vincenzo Manno, tenor. Ensemble Concerto. Dir.: Roberto Gini. (11m). G.P.CIMA: Sonata a 2. Ensemble Sonnerie. (4m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL
MILHAUD: Concert per a arpa i orquestra, op. 323. Milena Sperlova. Orquestra Filharmònica Estatal de Brno. Dir.: Frantisek Jilek. (22m). GIORDANO: "La mamma morta", d'Andrea Chénier. Kiri Te Kanawa. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Myung-Whun Chung. (6m). MOZART: Simfonia n. 33, KV 319. The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (23m). GROFÉ: Suite Gran Cañon. Orquestra Filharmònica de Rochester. Dir.: Ferde Grofé. (32m). CASTELLÓ: Sonata a 2, llibre 2 n. 3. Barcelona Consort. (6m). MARTINU: Cançons de bressol txequès. Solistes vocals. Cor Mixt Kühn. Dir.: Pavel Kühn. (15m). E.SAINZ DE LA MAZA: Camino de Colorado. Alex Garrobé, guitarra. (4m). HANDEL: Concert per a orgue i orquestra op. 7 n. 4. Ton Koopman. The Amsterdam Baroque Orchestra. (16m). TXAIKOVSKI: Suite per a orquestra n. 2, op. 53. Orquestra Simfònica de l'URSS. Dir.: E. Svetlanov. (32m).

18.00 PENTAGRAMA
Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT
KODALY: Danses de Galanta. Orquestra del Concertgebouw. Dir.: David Zinman. (16m). DONIZETTI: "Una furtiva lagrima" de "L'Elisir d'amore". Alfredo Kraus, tenor. Orquestra del Teatre Nacional de l'Opera de París. Dir.: Michelangelo Veltri. (5m). GERSHWIN: Segona rapsòdia per a piano i orquestra. Cristina Ortiz. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: André Previn. (15m). VAUGHAN WILLIAMS: Fantasia sobre un tema de Thomas Tallis. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Adrian Boult. (17m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 STRAUSS
Suite de danses sobre peces de Couperin. Sinfonietta de Montreal. Dir.: Charles Dutoit. (26m).

20.45 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DES DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA DE BARCELONA
DONIZETTI: La Favorita, òpera en quatre actes. Dolora Zajick. Josep Bros. Carlos Alvarez. Stefano Palatchi. Milagros Poblador. Cor i Orquestra del Gran Teatre del Liceu de Barcelona. Dir.: Richard Bonyngue.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 27 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS
Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA
BRAHMS: Concert per a violí, violoncel i orquestra, op. 102. Itzhak Perlman. Yo-Yo Ma. Orquestra Simfònica de Xicago. Dir.: Daniel Barenboim. (32m). SMETANA: Réves, William Howard, piano. (28m). HAYDN: La tria d'un director d'orquestra, Cantata Hob. XXIVa: 11. Katalin Szókefalvi-Nagy, soprano. Klara Takács, mezzo-soprano. Atilla Fülöp, tenor. Já-

nos Sebestyén, clavecí. Cor Madrigal de Budapest. Orquestra del Estat Hongarès. Dir.: Ferenc Szekeres. (28m). CAPLET: Conte Fantastique (Le Masque de la mort rouge). Frédérique Camberling, arpa. Orquestra Filharmònica de Monte-Carlo. Dir.: Georges Prêtre. (17m). BACH: Trio sonata per a dues flautes i b.c., BWV 1039. Bart Kuijken i Marc Hantai, flautes. Gustav Leonhardt, clavecí. Wieland Kuijken, violoncel. (14m). VILLA-LOBOS: Bachianes brasi-leres n. 4. Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Enrique Bátiz. (19m). GALUPPI: Concerto a Quattro en dom. Quartet Aglài. (10m). WALTON: Suite de la Batalla d'Anglaterra. Orquestra Filharmònica de Londres. Dir.: Colin Davis. (12m).

13.00 GRANS INTEGRALS
LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Sonata per a piano i violí n. 7, op. 30 n. 2. Yehudi Menuhin. Wilhelm Kempff. (29m). Sonata per a violí i piano op. 30, n. 3. Fritz Kreisler. Sergei Rakhmaninov. (15m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA
BURRULL: "Blues en Sol", "El viatger" i "Secret". Francesc Burrull, piano. (12m). PUCCINI: La Bohème, extractes. Montserrat Caballé. Luciano Pavarotti. Nancy Stokes. Vicente Sardinero. Carlo del Bosco. Orquestra dirigida per Carlo Felice Cillario. (37m). ALBÉNIZ: Tres improvisacions. Isaac Albéniz, piano. (6m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT
Continuació del programa.

20.45 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DES DEL PALAU DE LA MÚSICA CATALANA DE BARCELONA
CONCERT amb obres de HANDEL, MOZART, entre d'altres. Ann Murray, mezzosoprano. Luba Orgonasova, soprano. Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu de Barcelona. Dir.: Frédéric Chaslin.

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 28 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Re-

cull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

SEGURA: El casal d'Olesa, sardana cantada. Cobla Vila d'Olesa. Dir.: Jaume Puig i Llongueras. (5m). CORDERAS: Codinencques, tres petits poemes per a cobla i percussió. Bernat Sallent, percussió. Cobla Selvatana. Dir.: Antoni Mas. (10m). DANSES DE LA GARROTXA: Ball de Sant Isidre, Ball del burro, Ball de gegants. Cobla la Principal de la Bisbal. (11m). GERSHWIN: Rhapsody in blue (arranjament de Bernat Castillejo). Albert Guinovart, piano. Cobla Mediterrània. Dir.: Jesús Ventura. (18m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA
Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT
Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT
Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'AUDIOVISUAL
Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.15 GRANS OBRES
BUSONI: Concert per a piano, cord d'homes i orquestra, op. 39. Volker Banfield. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: Lutz Herbig. (73m).

23.30 NOCTURN
Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 29 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA
Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA
KODALY: Missa brevis per a solistes, cor i orgue. Jason James. Stephen Layton, orgue. Cor del King's College, Cambridge. Dir.: Stephen Cleobury. (28m). DURANTE: Magnificat en Si b M (atribuït a Pergolesi). Dorothea Röschmann. Claudia Schubert.

Alexander Judenkov, Rudolf Rosen, Cor de Cambra de Praga. Orquestra de Cambra de Stuttgart. Dir.: Martin Sieghart. (11m). BRUNEAU: Lazare, poema líric d'Emile Zola. François Pollet, Mary Saint-Palais, Sylvie Sullé, Jean-Luc Viala, Laurent Naouri. Cor Regional Victoria d'Ile de France. Maîtrise de París. Orquestra Nacional d'Ile de France. Dir.: Jacques Mercier. (34m). BACH: "Meine Seelerhebt den Herren" (Lameva à l'âme magnifica el Senyor), cantata BWV 10. Aeleen Auger, Margit Neubauer, Aldo Baldin, Wolfgang Schöne, Gächinger Kantorei Stuttgart. Bach-Collegium Stuttgart. Dir.: Helmut Rilling. (22m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."
Repeticó del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'ÒPERA DE CATALUNYA MÚSICA

DONIZETTI: Gemma di Vergy. Montserrat Caballé, Giorgio Casellato Lamberti, Renato Bruson, Bianca Maria Casoni. Cor i l'Orquestra del Teatre San Carlo de Nàpols. Dir.: Armando Gatto. (152m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ
Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI
Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DILLUNS, 30 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

BRAHMS: Simfonia n. 3, op. 90. Orquestra Filharmónica de Viena. Dir.: James Levine. (39m). FOMIN: Els cotxers a la posta (òpera còmica en un acte). Solistes vocals. Cor Glinka de Leningrad. Orquestra de l'Opera Studio del Conservatori de Leningrad. Dir.: V. Txernuixenko. (27m). CARULLI: Concert per a guitarra i orquestra op. 8 a. Pepe Romero. Academy of St. Martin-in-the-Fields. Dir.: Iona Brown. (16m). SCHUBERT: Trio amb piano op. 100, D 929. Trio Borodin. (48m). VAUGHAN WILLIAMS: The Lark Ascending (L'ascensió de l'aloia). Michael Davis, violí. Orquestra Simfònica de Londres. Dir.: Bryden Thomson. (16m). RAVEL: Cants populars, Victòria dels Angels, soprano, Gonzalo Soriano, piano. (11m). HINDEMITH: Rag Time. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Berlín. Dir.: Gerd Albrecht. (3m).

13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Variacions per a piano, viola i violoncel, op. 44. Trio Zingara. (15m). Sonata per a violí i piano n. 9, op. 47, "Kreutzer". Pinchas Zukerman, Marc Neikrug. (38m).

14.00 MÚSICA DEL SEGLE XX

GUBAIDULINA: Et exspecto, sonata per a acordió sol. Geir Draugsvoll. (18m). GINASTERA: Pampeana n. 3. Orquestra Simfònica Simon Bolívar de Venèçuela. Dir.: Eduardo Mata. (19m). ROUSSEL: Música per Elpénor, poema radiofònic per a flauta i quartet de corda, op. 59. Paul Verhey, Janneke van der Meer, Wim de Jong, Henk Guittart, Viola de Hoog. (8m). ARNOLD: Sinfonietta n. 2, Op. 65. Orquestra del Festival de Londres. Dir.: Ross Pople. (12m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

MENDELSSOHN: Simfonia per a corda n. 9. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: William Boughton. (23m). SATIE: Cinéma. Jean-Pierre Armengaud, piano. (16m). HAYDN: Quartet de corda op. 0. Quartet de corda anglès. (19m). BRITTEN: Five Flower Songs. The Sixteen. Dir.: Harry Christophers. (10m). GRIEG: Suite lírica, op. 54. Orquestra Simfònica de Göteborg. Dir.: Neeme Järvi. (19m). HUMMEL: Sonata per a violí i piano, Op. 50. Ralph Holmes, Richard Burnett. (18m). WALTHER: Sonata en Sol M. "Imitació del Cucut". Música Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (8m). SCHUMANN: Frauenliebe und leben, op. 42. Barbara Bonney,

soprano. Vladimir Ashkenazy, piano. (22m). STRAVINSKI: Joc de cartes. Philharmonia Orchestra. Dir.: Esa-Pekka Salonen. (22m).

18.00 ALMANAC

Un espai destinat a evocar i reviu els fets més representatius del passat musical. Guió i selecció d'Àlex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

BOCCHERINI: Simfonia en re m, op. 12 n. 4, G. 506 "Nella casa del diavolo". Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (22m). SCHUBERT: Quintet amb piano op. 114, D 667 "La Truita". Trio Arion. Claudio Veress, viola. Andrea Cincera, contrabaix. (34m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 28 de març de 1998 al Palau de la Música Catalana de Barcelona. DVOŘAK: Concert per a violoncel i orquestra op. 104. LISZT: Mazzeppa, poema simfònic n. 6. Orpheus, poema simfònic n. 4. Els preludis, poema simfònic n. 3. Alyssa Weilerstein, violoncel. Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Dir.: Lawrence Foster. (86m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMARTS, 31 DE MARÇ DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

STENHAMMAR: Simfonia n. 2, op. 34. Reial Orquestra Nacional Escocesa. Dir.: Petter Sundkvist. (45m). LISZT: Sis grans estudis de Paganini. Nikolai Petrov, piano. (29m). MOZART:

Concert per a oboè i orquestra KV 314. Neil Black, oboè. Academy of St. Martin in the Fields. Dir.: Neville Marriner. (22m). PURCELL: A Divine Hymn. An Evening Hymn. Concerto Vocale. (10m). VARESE: Densité 21.5. Philippe Pierlot, flauta. (4m). SCHUMANN: Quartet de corda n. 2, op. 41. Quartet Via Nova. (21m). SAINT-SAËNS: Carnaval des animaux. Itzhak Perlman, narrador. Orquestra Simfònica d'Atlanta. Dir.: Yoel Levi. (29m).

13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Trio en Mib M, op. 38 (a partir del septet op. 20). Trio Beaux Arts. (43m).

14.00 MOMENTS LÍRICS

SOUTULLO Y VERT: La leyenda del beso, sarsuela. Dolores Pérez, Alberto Aguila, Luisa de Córdoba, José Picaso, Santiago Ramalle. Cor de Ràdio Nacional d'Espanya. Orquestra de Cambra de Madrid. Dir.: Enrique Estela. (58m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

CHAVEZ: Simfonia n. 4 "Romàntica". Royal Philharmonic Orchestra. Dir.: Enrique Bátiz. (23m). DELIBES: Duettino "Viens Malika..." de l'Òpera Lakmé. Mady Mesplé, Danielle Millet. Orquestra del Teatre Nacional de l'Òpera Còmica. Dir.: Alain Lombard. (6m). BOYCE: Concerto grosso en si m. Cantilena. Dir.: Adrian Shepherd. (10m). SORS: Introducció i variacions sobre un tema de La flauta màgica, de Mozart, op. 9. Tania Chagnot, guitarra. (9m). KODALY: Kádár Kata. (balada per a veu i orquestra). Márta Szirmay, contralt. Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: György Lehel. (11m). F. COUPERIN: Apoteosi de Lully. Hespèrion XX. (34m). LACHNER: Nonet en Fa M. Consortium Classicum. (40m). SALIERI: Simfonia en Si b M "La tempesta di mare". I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (11m). HOLST: 5 partsongs (5 cançons a varies veus), op. 12. Cor CBSO. Dir.: Simon Halsey. (12m).

18.00 GRANS INTERPRETS

FRANS BRÜGGEN SCHUBERT: Simfonia n. 9, D 944 "La Gran". Orquestra del Segle XVIII. Dir.: Frans Brüggen. (56m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

SARASATE: Fantasia sobre Carmen, op. 25. Tedi Papavrami, violí. Christophe Larrivet, piano. (7m). GIULIANI: Concert per a guitarra i orquestra n. 3, op. 70. Angel Romero. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: Raymond Leppard. (28m). RA-

VEL: Le Tombeau de Couperin. Orquestra Simfònica SDR. Dir.: Sergiu Celibidache. (19m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 PERFILS

Raimon Colomer conversa amb un compositor al voltant de la seva obra. XAVIER BENGUE-REL

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 24 d'agost de 1995 a l'Auditori Pau Casals d'El Vendrell. XV FESTIVAL INTERNACIONAL DE MÚSICA PAU CASALS. CIMAROSA: Concert per a dues flautes i orquestra en Sol M. MOZART: Concert per a flauta, KV 313. Andante rondo, KV 315. Simfonia n. 29, KV 201. Claudi Arimany, flauta. Hungarian Virtuosi. Jean-Pierre Rampal, flauta i direcció. (80m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIMECRES, 1 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MAHLER: Simfonia n. 4. Edita Gruberova, soprano. Orquestra Philharmonia. Dir.: Giuseppe Sinopoli. (58m). SCHUMANN: Variacions sobre el nom Abegg, op. 1. Evgeny Kissin, piano. (8m). BOCCHERINI: Quintet amb guitarra n. 4 "Fandango". Pepe Romero. Conjunt de Cambra de l'Academy of St. Martin-in-the-Fields. (17m). TELEMAN: Concerto a 6 en Fa M. Concentus Musicus de Viena. Dir.: N. Harnoncourt. (20m). ARNOLD: Sinfonietta n. 3, Op. 81. Orquestra del Festival de Londres. Dir.: Ross Pople. (11m). BERLIOZ: L'Impériale, cantata per a dos cors op. 26. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio Holandesa. Dir.: Jean Fournet. (11m). TXAIKOVSKI: Meditació op. 42 n. 1 (de Record d'un lloc estimat). Itzhak Perlman. Orquestra Filharmònica d'Israel. Dir.: L.A. García-Navarro. (4m).

18.00 NOUS INTÈRPRETS

BRAHMS: Simfonia n. 1, op. 68 (fragments). Jove Orquestra Simfònica de Catalunya. Dir.: Josep Pons. (37m). MARTINU: Sonata per a flauta i piano. Cecilia Reguero, flauta. Inés Reguero, piano. (19m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

MENDELSSOHN: Simfonia per a corda n. 8. Collegium Instrumentale Brugense. Dir.: Patrick Peire. (27m). JANACEK: Taras Bulba, rapsòdia per a orquestra. Orquestra Filharmònica de Brno. Dir.: Frantisek Jilek. (22m). VIVES: "Por el humo", ària de "Doña Francisquita". P. Domingo. Orquestra Simfònica de Barcelona. Dir.: L.A. García-Navarro. (4m).

Zubin Mehta. (10m). FALLA: El sombrero de tres picos, segona suite. Orquestra Ciutat de Granada. Dir.: Josep Pons. (25m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Trio amb piano n. 11, op. 121a. (10 variacions sobre "Ich bin der Schneider Kadu"). Trio Beaux Arts. (19m). Serenata per a flauta i piano, op. 41. Emmanuel Pahud. Eric Lesage. (24m).

14.00 MÚSIQUES DEL MON

Una finestra oberta a l'expressió musical dels pobles d'arreu.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

MILHAUD: Le boeuf sur le toit, ballet. Orquestra Nacional de França. Dir.: Leonard Bernstein. (20m). ABEL: Trio en Sol M per a dues flautes traverseres i baix continu La Stagione. (9m). XOSTAKOVITX: Simfonia n. 13, op. 113 "Babi Yar". Sergei Leiferkus, baix. Homes del New York Choral Artists. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Kurt Masur. (58m). DOWLAND: Quatre cançons per a laüt. Robert Spencer. (6m). SATIE: Mercure, ballet. Nova Orquestra de Londres. Dir.: Ronald Corp. (12m). J.Ch. BACH: Concert per a piano op. 13 n. 6. Ingrid Haebler. Cappella Academica Wien. Dir.: Eduard Melkus. (15m). GLUCK: "Che farò senza Euridice", d'Orfeo ed Euridice. Jennifer Larmore. Orquestra Nacional Gal·lesa. Dir.: Carlo Rizzi. (5m). ELGAR: Sonata per a violí i piano, op. 82. Nigel Kennedy. Peter Pettinger. (27m). DONIZETTI: Betty, obertura. Orquestra de la Ràdio TV Belga de Brussel·les. Dir.: Silvano Frontalini. (4m).

15.13 CAPSA DE MÚSICA

MILHAUD: Le boeuf sur le toit, ballet. Orquestra Nacional de França. Dir.: Leonard Bernstein. (20m). ABEL: Trio en Sol M per a dues flautes traverseres i baix continu La Stagione. (9m). XOSTAKOVITX: Simfonia n. 13, op. 113 "Babi Yar". Sergei Leiferkus, baix. Homes del New York Choral Artists. Orquestra Filharmònica de Nova York. Dir.: Kurt Masur. (58m). DOWLAND: Quatre cançons per a laüt. Robert Spencer. (6m). SATIE: Mercure, ballet. Nova Orquestra de Londres. Dir.: Ronald Corp. (12m). J.Ch. BACH: Concert per a piano op. 13 n. 6. Ingrid Haebler. Cappella Academica Wien. Dir.: Eduard Melkus. (15m). GLUCK: "Che farò senza Euridice", d'Orfeo ed Euridice. Jennifer Larmore. Orquestra Nacional Gal·lesa. Dir.: Carlo Rizzi. (5m). ELGAR: Sonata per a violí i piano, op. 82. Nigel Kennedy. Peter Pettinger. (27m). DONIZETTI: Betty, obertura. Orquestra de la Ràdio TV Belga de Brussel·les. Dir.: Silvano Frontalini. (4m).

18.00 NOUS INTÈRPRETS

BRAHMS: Simfonia n. 1, op. 68 (fragments). Jove Orquestra Simfònica de Catalunya. Dir.: Josep Pons. (37m). MARTINU: Sonata per a flauta i piano. Cecilia Reguero, flauta. Inés Reguero, piano. (19m).

19.00 REPERTORI DE CONCERT

MENDELSSOHN: Simfonia per a corda n. 8. Collegium Instrumentale Brugense. Dir.: Patrick Peire. (27m). JANACEK: Taras Bulba, rapsòdia per a orquestra. Orquestra Filharmònica de Brno. Dir.: Frantisek Jilek. (22m). VIVES: "Por el humo", ària de "Doña Francisquita". P. Domingo. Orquestra Simfònica de Barcelona. Dir.: L.A. García-Navarro. (4m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 RAKHMANINOV: 125 ANIVERSARI

Concert per a piano n. 1, op. 1. Serguei Rakhmaninov. Orquestra de Philadelphia. Dir.: Leopold Stokowski. (25m). Dotze cançons op. 21. Elisabeth Söderström, soprano. Vladimir Ashkenazy, piano. (31m). Simfonia n. 3, op. 44. Orquestra del Concertgebouw, Amsterdam. Dir.: Vladimir Ashkenazy. (42m).

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 29 de setembre de 1995 a l'Oratori de Sant Felip Neri de Barcelona. PER L'ALTRE COR CREMAT DE BARCELONA. CONCERT DE MÚSICA ANTIGA. Obres de MONTEVERDI, CACCINI, GRAZIANI, D'INDIA i F. COUPERIN. Kym Amps, soprano. Clara Sanabras, soprano. Albert Romaní, clavicèmbal. Clara Hernández, viola de gamba. (63m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIJOUS, 2 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NO-VETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

MUSSORGSKI: Quadres d'un exposició, orquestració de Ravel. Orquestra Simfònica Estatal Russa. Dir.: Valéry Polyansky. (36m). MOZART: Tres cants maçònics, KV. 468. KV. 623, KV. 148. Schuyler Hamilton, tenor. René Terrasson, baix. Jean Ver Hasselt, piano-forte. (7m). FRANCK: Sonata per a violí i piano en La M. Augustin Dumay. Maria Joao Pires. (27m). ALBENIZ: Sis balades íntimes (Marquesa de Boloños). Antoni Comas, tenor. Mac McClure, piano. (13m). R. STRAUSS: Concertino per a clarinet, fagot i orquestra de corda. Thomas Friedli. Klaus Thunemann. Orquestra de Cambra de Lausanne. Dir.: Matthias Aeschbacher. (19m). STRA-

VINSKI: Història del soldat. Carole Bouquet. Gérard Depardieu. Guillaume Depardieu. Solistes instrumentals. Dir.: Shlomo Mint. (53m). VIVALDI: Concert per a corda, RV 129 "Madrigalesco". L'Europa Galante. Dir.: Fabio Biondi. (5m).

13.00 GRANS INTEGRALS

LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Nocturn, op. 42 (transcripció de Franz Xaver Kleinheinz, de la serenata per a trio de corda, op. 8). Paul Colletti, viola. Leslie Howard, piano. (28m). Trio en Re M, op. 36 (transcripció de la simfonia n. 2) Eckart Besch, piano. Thomas Brandis, violí. Wolfgang Bottecher, violoncel. (32m).

14.00 MÚSICA ANTIGA

LLIBRE VERMELL DE MONTSERRAT: "Laudemus virginem" i "Los set goyts". Conjunt vocal i instrumental Hespèrion XX. Dir.: Jordi Savall. (10m). VECCHI: Pange lingua. Cor Bach de Salzburg. Innsbrucker Bläserkreis. Dir.: Howard Arman. (6m). CANÇONER DEL DUC DE CALÀBRIA. Villancets amadors (Desamors). Capella de Ministrers. (17m). MOUTON: Peeces per a laüt, segon llibre. Hopkinson Smith. (17m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 CAPSA DE MÚSICA

VAUGHAN WILLIAMS: Five Tudor Portraits. Elisabeth Bainbridge, contralt. John Carol Case, bariton. Bach Choir. New Philharmonia Orchestra. Dir.: David Wilcocks. (46m). ROSSINI: Obertura de "Guillem Tell". Orquestra Simfònica de Budapest. Dir.: Adam Fischer. (12m). PIAZZOLLA: 6 Tango Etudes. Patrick Gallois, flauta. Göran Söllscher, guitarra. (21m). ROLLA: Divertimento per a violí i orquestra BI 482. Bettina Mussumeli, violí. I Solisti Veneti. Dir.: Claudio Scimone. (12m). RAVEL: Balada de la Reina morta. Mady Mesplé. Dalton Baldwin. (5m). ANÓNIM: Concert per a clavicèmbal i corda. János Sebestyén. Orquestra de Cambra Franz Liszt. Dir.: János Rolla. (17m). WEBER: Simfonia n. 2. Orquestra Simfònica de la Ràdio de Baviera. Dir.: W. Sawallisch. (18m). W.F. BACH: Duet per a flautes n. 5 en Mi b M. A. Nicolet i Ch. Nicolet. (13m). ALBENIZ: A Nellie. Antoni Comas, tenor. Mac McClure, piano. (14m).

18.00 PENTAGRAMA

Programa de divulgació musical. Guió i realització: Pere Burés i Alex Robles.

19.00 REPERTORI DE CONCERT

C. STAMITZ: Simfonia concertant per a dos violins en Do M. Richard Friedman. Steven Smith. London Festival Orchest-

tra. Dir.: Ross Pople. (20m). BRAHMS: Quintet per a clarinet i corda, op. 115. Ralph Manno. Michaela Paetsch Neftel. Rachel Cunz. Hartmut Rohde. Guido Schiefen. (38m).

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 "A LA MANERA DE..."

Un convidat ens proposa i comenta la música que li agrada. Guió i presentació de Joan Vives. Producció de Dolors Busquets.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 20 de novembre de 1997 al Saló de Cent de l'Ajuntament de Barcelona. CICLE SOLISTES DE L'OCB. BUYANOVSKI: Espanya, per a trompa sola. NICOLAI: Sonatina n. 4 per a dues trompes. REICHA: Trio op. 84. HINDEMITH: Sonata per a quatre trompes. APPLEHORN: Patterns, per a cinc trompes. David Bonet. Dietrich Hermann. David Rosell. Judith Ch. Thompson. David B. Thompson, trompes. (47m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIVENDRES, 3 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Joan Vives. Inclou butlletins informatius i agendes musicals.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

09.08 SELECCIÓ DE NOVETATS

Presentació de les últimes novetats discogràfiques aparegudes al mercat. Espai patrocinat per Discos Castelló.

10.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

10.08 CAPSA DE MÚSICA

GRIEG: Peer Gynt, suite n. 1 i n. 2. Orquestra de Cambra Anglesa. Dir.: R. Leppard. (31m). MONTEVERDI: Quatre madrigals del Cinquè llibre. Concerto Italiano. Dir.: Ronaldo Alessandrini. (15m). DEVIENNE: Concert per a flauta i orquestra n. 4. János Szabenyi. Orquestra Filharmònica Győr.

Dir.: János Sándor. (20m). XOSTAKOVITX: Quartet de corda n. 4, op. 83. Quartet Borodin. (25m). BRAHMS: Simfonia n. 4, op. 98. Orquestra Filharmònica de Berlín. Dir.: Herbert von Karajan. (42m). BIBER: Sonata a 6 en Re M. "Jucunda". Música Antiqua de Colònia. Dir.: Reinhard Goebel. (6m). WERNER: Concert per a acordió i orquestra. Gilbert Roussel. Orquestra dirigida per André Girard. (15m). WALDTEUFEL: Espanya, vals op. 236. Orquestra Filharmònica Eslovaca de Kosice. Dir.: Alfred Walter. (6m).

13.00 GRANS INTEGRALS LA MÚSICA DE CAMBRA DE BEETHOVEN Sonata per a violoncel i piano n. 3, op. 69. Yo-Yo Ma, violoncel. Emanuel Ax, piano. (28m). Trio amb piano, op. 70 n. 1 "Fantasma". W. Kempff, H. Szeryng, P. Fournier. (25m).

14.00 MÚSICS DE CATALUNYA

LLANAS: Concert per a guitarra i corda. Carles Trepal. Orquestra de Cambra Anton Webern. Dir.: José Luis Temes. (10m). DEBUSSY: El fill pròdig. Jessye Norman. Josep Carreras. Dietrich Fischer-Dieskau. Cor i Orquestra de la Ràdio de Stuttgart. Dir.: Gary Bertini. (35m).

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.13 EL DIA DE L'OIENT Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.10 EL DIA DE L'OIENT Continuació del programa.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.05 ELS NOSTRES CONCERTS

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 10 de novembre de 1997 a la Sala Hall del Centre de Cultura Contemporània de Barcelona. AVUI MÚSICA (I TEMPORADA). MOMPOU: Escenes d'infants. NUIX: Escac i mat. MONTSALVATGE: Sonatine pour I-vette. SOLER: Sonata n. 3 (El cant de Déu). BROTONS: Interludi per a la mà esquerra. Toccata. Jordi Masó, piano. (62m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec d'Alfred Celaya.

01.00 REPERTORI DE NIT

DISSABTE, 4 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA PER A COBLA

CONCERT enregistrat per Catalunya Música el dia 26 d'octubre de 1992 al Cinema Mercantil de Banyoles. FESTA DE LA MÚSICA PER A COBLA (1ª part). Obres de BLANCAFORT, MOLINA, BORGUNYÓ, SADERRA, BERNAT i COMIN. Cobla Selvatana. Cobla Montgrins. Dir.: Jesús Ventura. (49m).

10.00 AGENDA MUSICAL

10.05 PENTAGRAMA

Repetició del programa emès el dijous.

11.00 EL DIA DE L'OIENT

Programació realitzada a partir de les peticions que els nostres oients han fet al contestador de Catalunya Música, tel. 202 35 35.

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

15.10 EL DIA DE L'OIENT Continuació del programa.

20.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

20.13 L'ÀUDIOVISUAL

Un programa d'Àlex Gorina.

22.00 AGENDA MUSICAL

22.15 GRANS OBRES

MAHLER: Simfonia n. 5. Orquestra Simfònica de Rússia. Dir.: Evgeny Svetlanov. (73m).

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

DIUMENGE, 5 D'ABRIL DE 1998

07.00 L'OBERTURA

Música per començar el dia. Recull d'obres breus presentades per Pilar Subirà.

09.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES I AGENDA MUSICAL

09.13 MÚSICA RELIGIOSA

HAMERIK: Simfonia espiritual, op. 38. Cor i Orquestra Simfònica de la Ràdio Nacional Danesa. Dir.: Ole Schmidt. (34m). VIVALDI: Glòria, RV 589. Jennifer Smith, soprano. Nancy Argenta, soprano. Catherine Wyn Rogers, contralt. Solistes instrumentals. Cor i Orquestra The English Concert. Dir.: Trevor Pinnock. (30m). FAURE: Messe Basse, per a soprano, cor de dones i orgue. Yolande Parent. La Chapelle de Québec. Richard Paré. Dir.: Bernard Labadie. (9m). DENAVAS: Tono de Miserere. Al Ayre Español. (8m). SPOHR: Tres Salmos op. 85. Ricardo Vullprecht. Doris Zucker. Georg Taube. Konrad Urban. Cor de la Ràdio de Berlín. Dir.: Dietrich Knothe. (18m).

11.00 TRANSMISSIÓ EN DIRECTE DE LA MISSA CONVENTUAL DES DEL MONESTIR DE MONTSERRAT

12.30 AGENDA MUSICAL

12.35 APERITIU MUSICAL

15.00 BUTLLETÍ DE NOTÍCIES

15.08 "A LA MANERA DE..."

Repetició del programa emès el dijous al vespre.

17.10 TEMPORADA D'OPERA DE CATALUNYA MÚSICA

PROKOFIEV: L'àngel de foc, òpera en cinc actes i set escenes, op. 37. Galina Gorchakova. Sergei Leiferkus. Evgenia Perlasova-Verkhovich. Mikhail Kit. Cors i Orquestra Kirov. Dir.: Valery Gergiev. (119m).

20.10 SELECCIÓ DE JAZZ

Programa dedicat a la música de jazz amb guió d'Albert Mallofré.

22.10 AGENDA MUSICAL

22.15 CONCERT IMAGINARI

Guió i selecció: Àlex Robles.

23.30 NOCTURN

Música per acabar el dia. Presentació a càrrec de Maró Jané.

01.00 REPERTORI DE NIT

Freqüències de Catalunya Música per comarques (FM). Baix Ebre, Montsià i Ribera d'Ebre: 102.5. Terra Alta: 97.3. Priorat: 92.2. Alt Camp, Baix Camp, Baix Penedès, Conca de Barberà i Tarragonès: 105.4. Baix Penedès: 105.9. Garrigues, Noguera, Pla d'Urgell, Segarra, Segrià i Urgell: 91.9. Garraf: 91.9. Alt Penedès, Anoia, Bages i Berguedà: 102.4. Baix Llobregat, Barcelonès, Vallès Occidental i Vallès Oriental: 101.5. Maresme: 96.4/101.5. Osona: 100.5. Solsonès: 89.7. Gironès i Pla de l'Estany: 96.7. La Selva: 96.7/88.7. Baix Empordà: 87.8/96.7. Alt Empordà i Rosselló: 90.8/87.6/93.7/96.7. Garrotxa: 97.1. Ripollès: 100.5/105.8. Cerdanya: 88.4. Alt Urgell: 88.6. Pallars Jussà i Pallars Sobirà: 88.6. Val d'Aran: 92.3/101.2.

BARCELONA (BARCELONÈS)

1 MARÇ	11,30 h	L'Aliança del Poblenou	Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Josep Mut. Beethoven, J. Lamote, R. Lamote.
	17 h	Palau	<i>La damnation de Faust</i> (en versió de concert), de Berlioz. Dir.: Marc Piollet. (Gran Teatre del Liceu).
2 MARÇ	21 h	Palau	Natàlia Gutman, violoncel. Bach. (Ibercamera).
3 MARÇ	21 h	Palau	Natàlia Gutman, violoncel. Bach. (Ibercamera).
5 MARÇ	20 h	Saló de Cent	Jozef Toporcer, violí. Ana Galán, violí. Joan Miró, viola. Miquel Serrahima, viola. Gheorghe Motatu, violoncel. Lluís Sedó, violoncel. Strauss, Txaikovski. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
	21 h	Palau	Europa Galante. Fabio Biondi, concertino-director. <i>Quintets</i> , de Boccherini. (Palau 100).
6 MARÇ	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Daniel Ligorio, piano. Dir.: Marcello Viotti. Schubert, Schubert/Liszt, Respighi.
7 MARÇ	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona aud.).
	22 h	Palau	Ruth Ziesak, soprano. Helmut Deutsch, piano. Schubert, Wolf. (Lied al Palau).
8 MARÇ	11 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Tercera aud.).
	11,30 h	L'Aliança del Poblenou	Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Josep A. Roda. Sorozábal, Luna, Caballero, Martínez Valls, Sparke, González-Grau.
	18 h	Palau	Orquestra Nacional de Cambra d'Andorra. Chantal Mathieu, arpa. Xavier Relats, flauta. Gerard Claret, concertino-director. Mozart, Shostakòvitx. (Els Diumenges al Palau).
11 MARÇ	19,30 h	Casa Elizalde	Mariona Vicens, piano. Schumann, Blancafort. (Escola de Música de Barcelona).
	20 h	Catedral	Dorothy de Rooij, orgue. Arauxo, Sweelinck, Chaumont, Bull, Kerckhoven, Gheyn, Cornet. (L'orgue de la Catedral de Barcelona. Euroconcert).
	21 h	Palau	Anne-Sophie Mutter, violí. Lambert Orkis, piano. Beethoven. (Ibercamera).
12 MARÇ	20 h	Saló de Cent	Pere Serra, violí. Lluís Sedó, violoncel. M. Rosa Llorens, piano. Balada, Dvorák. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
	21 h	Palau	Francisco (presentació del seu darrer disc).
	21 h	CCCB	Barcelona Sax Ensemble. Dir.: Miquel Bofill. Blay, Ventas, Humet, Paulenko, Fusté Lambezt. (ACC).
13 MARÇ	20,30 h	Palau Güell	Quartet Gala. Gounod, Grieg.
	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Misha Dichter, piano. Dir.: Franz-Paul Decker. I.D. Martínez, Rachmaninov, Berlioz.
14 MARÇ	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona aud.).
	22 h	Palau	Festival commemoratiu del 75è aniversari de l'Agrupació Cultural Folklorica de Barcelona. Sardanes i música per a cobla.
15 MARÇ	11 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Tercera audició).
	11,30 h	L'Aliança del Poblenou	Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Josep Mut. Mut, Llorens, Puntí, Cohí, García, Ventas, Sardà, Sarraute, Solà.
	18,30 h	Ateneu Barcelonès	Pere Bartolomé, violí. David Casanoves, piano. Händel, Mozart, Brahms, Saint-Saëns. (Associació Massià-Carbonell).
16 MARÇ	21 h	Palau	Frank Peter Zimmermann, violí. Bach, Paganini. (Palau 100).
18 MARÇ	21 h	Palau	II Gala del Conservatori del Liceu. Eulàlia Solé, Lourdes i Lluís Pérez Molina, piano. José de Udaeta. Cor Jove de l'Orfeó Català (patrocinat per Fundació Coca-Cola España). Cor de Cambra del Conservatori. Dir.: G. Voronkov. <i>Carmina Burana</i> , d'Orff.
	21 h	Església del Pi	Margaret Kelly Cook, soprano. Ricard Bordas, contratenor. Jordi Reguant, clavicèmbal. Jordi Comellas, viola de gamba. Purcell, Händel, Bach, Rossi, Hume.
20 MARÇ	21 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Solistes a determinar. Dir.: David A. Miller. <i>El millor Broadway</i> . Gershwin, Bernstein, Porter, Rodgers, Hammerstein.
21 MARÇ	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. <i>El millor Broadway</i> . (Segona audició).
22 MARÇ	11,30 h	L'Aliança del Poblenou	Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Rafael Grimal. Cesarini, Jaeggi, Lancen, Bizet.
23 MARÇ	21 h	Palau	<i>La Favorita</i> (en versió de concert), de Donizetti. Dir.: Richard Bonynge. (Gran Teatre del Liceu).
24 MARÇ	21 h	Palau	London Baroque. Emma Kirby, soprano. Michael Chance, contratenor. Dir.: Charles Medlam. Händel. (Euroconcert).
25 MARÇ	19,30 h	Casa Elizalde	David Alegret, tenor. Olga Claret, piano. Morera, Mompou, Toldrà. (Escola de Música de Barcelona).
	21 h	Palau	Kathleen Battle, soprano. Roger Vignoles, piano. Händel, Wolf, Liszt, Donizetti, Strauss, espirituals negres. (Palau 100).
26 MARÇ	20 h	Saló de Cent	Quartet de corda Artemis. Rosario Hernández, violí. Ana Galán, violí. Susanne Magnusson, viola. Núria Calvo, violoncel. Mozart, Benjamin, Shostakòvitx. (Solistes de l'OBC al Saló de Cent).
	21 h	Palau	<i>La Favorita</i> (en versió de concert), de Donizetti. Dir.: Richard Bonynge. (Gran Teatre del Liceu).
	21 h	CCCB	Agustí Fernández, piano. Cristof Jomer, violí. Fernández, Jomer. (ACC).
27 MARÇ	21 h	Palau	Concert Ann Murray, mezzosoprano, i Luba Organasova, soprano. Dir.: Frédéric Chaslin. Händel, Mozart. (Gran Teatre del Liceu).
28 MARÇ	19 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Alyssa Weilerstein, violoncel. Dir.: Lawrence Foster. Dvorák, Liszt.
29 MARÇ	11 h	Palau	Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. (Segona aud.).
	11,30 h	L'Aliança del Poblenou	Banda Municipal de Barcelona. Dir.: Josep Mut. Rossini, Wagner, Verdi, Puccini.

	18 h	Palau	Orquestra Il Fondamento. Dir.: Paul Dombrecht. Cor de Cambra del Palau de la Música Catalana (patrocinat per Fundació Caixa de Catalunya). Marta Almajano, soprano. Mireia Pintó, mezzosoprano. Joan Cabero, tenor. Pau Bordas, baix. Dir.: Jordi Casas Bayer. Haydn. (Els Diumenges al Palau).
--	------	-------	---

30 MARÇ	19 h	Palau	Orquestra de Cambra Gonçal Comellas. Dir.: Gonçal Comellas. Toldrà, Janáček, Txaikovski. (Concert de Tarda al Palau).
---------	------	-------	---

CAPELLADES (ANOIA)

14 MARÇ	21 h	Paper de Música	Orquestra de cambra Musica Bohemica de Praga. Jarmila Miháliková, soprano. Lubomír Vráspír, tenor. Jaroslav Krček, baríton. Dir.: Jaroslav Krček. Hammerschmidt, Arthaspo, Telemann, Plánický, Krček, danses barroques txeques.
---------	------	-----------------	---

15 MARÇ	18 h	Paper de Música	Orquestra de cambra Musica Bohemica de Praga. (Segona audició).
---------	------	-----------------	---

GIRONA (GIRONÈS)

12 MARÇ	21,30 h	Teatre Municipal	<i>Tosca</i> , de Puccini. Dir.: Miquel Ortega. (Òpera a Catalunya).
---------	---------	------------------	--

REUS (BAIX CAMP)

10 MARÇ	21 h	Teatre Fortuny	<i>Tosca</i> , de Puccini. Dir.: Miquel Ortega. (Òpera a Catalunya).
---------	------	----------------	--

RIPOLLET (VALLÈS OCCIDENTAL)

27 MARÇ	22 h	Teatre Auditori	Coral de Cerdanyola. Orquestra de Cambra Amics dels Clàssics. Dir.: Joan Palet. <i>Vesperae solennes de confessore</i> , de Mozart.
---------	------	-----------------	---

SABADELL (VALLÈS OCCIDENTAL)

4 MARÇ	21 h	La Faràndula	<i>Tosca</i> , de Puccini. Dir.: Miquel Ortega. (XVI Festival d'Òpera de Sabadell).
--------	------	--------------	---

6 MARÇ	21 h	La Faràndula	<i>Tosca</i> , de Puccini. Dir.: Miquel Ortega. (XVI Festival d'Òpera de Sabadell).
--------	------	--------------	---

8 MARÇ	18 h	La Faràndula	<i>Tosca</i> , de Puccini. Dir.: Miquel Ortega. (XVI Festival d'Òpera de Sabadell).
--------	------	--------------	---

20 MARÇ	21,30 h	La Faràndula	Orquestra Simfònica del Vallès. Antonio Galán, clarinet. Dir.: Andre Bernard. Beethoven, Mozart.
---------	---------	--------------	--

SANT CUGAT DEL VALLÈS (VALLÈS OCCIDENTAL)

14 MARÇ	22 h	Centre Cultural	<i>Tosca</i> , de Puccini. Dir.: Miquel Ortega. (Òpera a Catalunya).
---------	------	-----------------	--

SANTA COLOMA DE GRAMENET (BARCELONÈS)

13 MARÇ	21,45 h	Can Roig i Torres	Begoña Pérez Armentia, violí. Montserrat Olivés, piano. Schumann, Satie.
---------	---------	-------------------	--

20 MARÇ	21,45 h	Can Roig i Torres	Jordi Camell, piano. Mozart, Brahms, Mendelssohn, Schubert.
---------	---------	-------------------	---

27 MARÇ	21,45 h	Can Roig i Torres	Josep Fuster, clarinet. Àngel Puig, piano. Rossini, Gabaye, Brotons.
---------	---------	-------------------	--

TERRASSA (VALLÈS OCCIDENTAL)

1 MARÇ	18,30 h	Centre Cultural	Marta Clariana, soprano. Llorenç Valero, tenor. Jesús Silvestre, piano. Verdi, Puccini. (Conservatori).
--------	---------	-----------------	---

6 MARÇ	22 h	Nova Jazz Cava	Milt Jackson, Hank Jones. (XVII Festival Int. de Jazz).
--------	------	----------------	---

7 MARÇ	22 h	Nova Jazz Cava	Michael Hill's Blues Mob. (XVII Festival Int. de Jazz).
--------	------	----------------	---

8 MARÇ	18,30 h	Centre Cultural	Quartet de Clarinets de Barcelona. Gershwin, Bartók, Weill, Ellington, Warren. (Xarxa de Música Clàssica a Catalunya).
--------	---------	-----------------	--

11 MARÇ	22 h	Nova Jazz Cava	Ramon Valle Trio. (XVII Festival Int. de Jazz).
---------	------	----------------	---

12 MARÇ	22 h	Centre Cultural	Monk Tentet All Stars. (XVII Festival Int. de Jazz).
---------	------	-----------------	--

13 MARÇ	22 h	Nova Jazz Cava	Josep M ^a Farràs: Els meus trompetes preferits. (XVII Festival Int. de Jazz).
---------	------	----------------	--

14 MARÇ	22 h	Nova Jazz Cava	Judy Niernack Trio. (XVII Festival Int. de Jazz).
---------	------	----------------	---

15 MARÇ	18,30 h	Centre Cultural	Carmen M. Ros, guitarra. Miguel García, guitarra. Bach, Sor, Castelnuovo-Tedesco, Piazzolla. (Conservatori).
---------	---------	-----------------	--

16 MARÇ	22 h	Nova Jazz Cava	Roy Haynen Group. (XVII Festival Int. de Jazz).
---------	------	----------------	---

17 MARÇ	22 h	Nova Jazz Cava	James Moody Quartet. (XVII Festival Int. de Jazz).
---------	------	----------------	--

18 MARÇ	22 h	Nova Jazz Cava	Latcho Drom. (XVII Festival Int. de Jazz).
---------	------	----------------	--

19 MARÇ	22 h	Nova Jazz Cava	Bill Evans & Push. (XVII Festival Int. de Jazz).
---------	------	----------------	--

20 MARÇ	22 h	Nova Jazz Cava	Ray Barretto & New World Spirit. (XVII Festival Int. de Jazz).
---------	------	----------------	--

21 MARÇ	21 h	Centre Cultural	Ballet Flamenco Carmen Cortés. (Fundació Caixa de Terrassa).
---------	------	-----------------	--

	22 h	Nova Jazz Cava	Donald Harrison Quartet. (XVII Festival Int. de Jazz).
--	------	----------------	--

22 MARÇ	18 h	Centre Cultural	Ballet Flamenco Carmen Cortés. (Fundació Caixa de Terrassa).
---------	------	-----------------	--

25 MARÇ	22 h	Nova Jazz Cava	Jesé Luis Gámez Quartet & Perico Sambeat. (XVII Festival Int. de Jazz).
---------	------	----------------	---

26 MARÇ	22 h	Nova Jazz Cava	Charles Lloyd Quartet. (XVII Festival Int. de Jazz).
---------	------	----------------	--

27 MARÇ	22 h	Nova Jazz Cava	Bebo Valdés & Eladio Reinón Latin-Jazz Octet. (XVII Festival Int. de Jazz).
---------	------	----------------	---

28 MARÇ	22 h	Nova Jazz Cava	Red Richards All Stars. (XVII Festival Int. de Jazz).
---------	------	----------------	---

29 MARÇ	18,30 h	Centre Cultural	Quintet de vent Solistes de Barcelona. Mozart, Hindemith, Milhaud, Klughardt. (Conservatori).
---------	---------	-----------------	---

	19,30 h	Nova Jazz Cava	Woods-Miller-Nhóp. (XVII Festival Int. de Jazz).
--	---------	----------------	--

2 ABRIL	21 h	Centre Cultural	Cor de Cambra de Moscou. (Fundació Caixa de Terrassa).
---------	------	-----------------	--

TORROELLA DE MONTGRÍ (BAIX EMPORDÀ)

8 MARÇ	19 h	Cine Petit	Òpera de Cambra de Catalunya. <i>Don Pasquale</i> , de Donizetti. (Xarxa de Música Clàssica a Catalunya).
--------	------	------------	---

La Pietat, de Miquel Àngel, de la Basilica de Sant Pere, al Vaticà

Jesu nostri, sobre un poema del gran monjo cistercenc Bernat de Claravall (Bernard de Clairvaux).

Com és lògic, el capítol més variat, més individualitzat, d'aquest repàs de textos per a música "fúnebre" és el de la poesia no relacionada amb la litúrgia ni amb la religió. D'entrada, podríem pensar que es tracta d'una elecció de text més moderna, però la veritat és que ja en trobem exemples des del començament de la història musical europea: a la mort del gran poeta i compositor Guillaume de Machaut, l'any 1377, el poeta Eustache Deschamps va escriure una *double ballade* en memòria seva, que el mestre Andrieu va musicar immediatament. D'aquest tipus de doble homenatge fúnebre (poètic i musical), en trobem d'altres de no menys memorables: a la mort d'Ockeghem (l'autor del primer *Requiem* conservat), el seu deixeble Josquin va escriure un plany basat en un text *ad hoc* del poeta Jean Molinet; igualment, a la dramàtica mort de Purcell, el poeta John Dryden, amic i col·laborador seu, escriví una oda fúnebre que el seu també amic i antic mestre John Blow posà bellament en música. La magnífica *Trauerode* de Bach, composta a la mort de l'electoressa Christiane Eberhardine de Saxònia, recolza sobre un text a propòsit de l'il·lustrat Johann Christoph Gottsched.

En l'àmbit de la música "fúnebre" més diguem-

ne privada és on podem trobar un espectre literari més extens i variat, que ens portaria a considerar cas per cas l'elecció dels compositors. Mussorgski, per exemple, se servia de textos del classicitzant Arseni Golenisxev-Kutuzov per a les seves *Cançons i danses de mort*. Quasi un segle després, el seu admirador Shostakòvitx —que havia orquestrat les esmentades cançons— se servia de textos prou diferents de Rilke, Lorca, Apollinaire i Küchelbecker per bastir la seva simfonia número 14, composta com un cicle simfònic de cançons entorn del tema de la mort. L'anglès Holst recorria a l'americà Whitman per a la seva *Ode to Death* (Oda a la mort). L'alemany Zimmermann se servia de textos de poetes autoimmolars com Esenin o Maiakovski per al *collage* del seu particularíssim *Requiem für einen jungen Dichter* (Rèquiem per a un jove poeta). Kurt Weill i Bertolt Brecht, al seu torn, van preparar un rèquiem ben profà: *Das Berliner Requiem* (El rèquiem berlinès). La llista podria ser tan llarga com volguéssim.

El nostre segle tempestós ha somogut les consciències de la humanitat amb autèntiques hecatombes sagnants. La resposta de poetes i músics a una tal experiència de mort coral, és clar, no s'ha fet esperar mai. La Primera Guerra Mundial ja va desfermar una resposta literària molt abundosa, i la segona va propiciar una gran resposta poètico-

musical. Ja abans que esclatés el conflicte bèl·lic, per exemple, arran de les lleis racials a Itàlia, Dallapiccola va escriure els seus premonitors *Canti di prigionia* (1938) sobre textos de tres famosos condemnats a mort: Maria Stuart, Boeci i Savonarola. Arran dels pogroms nazis desvetllats per la mort d'un diplomàtic alemany a mans de l'adolescent Herschel Grynszpan, el recentment desaparegut Michael Tippett va començar a projectar *A Child of Our Time* (Un fill del nostre temps), que finalment escriuria entre 1939 i 1941, sobre text propi contrapuntat amb espirituals negres. Durant la contesa mateixa, Ernst Krenek va abocar la seva desolació en unes extenses *Lamentatio Jeremiae Prophetae* (1941). No crec que es pugui desvincular del xoc de la guerra el fet que, la primavera de 1945, Frank Martin decidís d'escriure l'oratori de passió *Golgotha*. Tot just acabat el conflicte, arran d'una visita als camps de concentració alemanys, el pacifista Britten —que durant la guerra ja havia compost la instrumental *Sinfonia da requiem*— escrivia el cicle de cançons *The Holy Sonnets of John Donne* (Els sonets sacres de John Donne), culminant amb el gran sonet *Death be not proud*. Dos anys després de la guerra, Schönberg componia l'estremidor *A Survivor from Warsaw* (Un sobrevivent de Varsòvia), sobre text propi basat en reports de la repressió de la rebel·lió del gueto de la capital polonesa. Entre 1950 i 1951, de nou Tippett tornava al tema amb un substanciós cicle de cançons, *The Heart's Assurance* (La confiança del cor), sobre poemes de dos poetes morts a la guerra, Sidney Keyes i Alun Lewis. Deu anys més tard, per a la consagració de la nova catedral de Coventry, Britten va compondre el seu monumental *War Requiem* (Rèquiem de guerra), sobre nou poemes de Wilfred Owen (un dels millors poetes sacrificats a la primera guerra) intercalats en el text llatí de la missa de difunts. Pocs anys més tard, el 1967, Penderecki escriuria encara el seu *Dies Irae* per a les víctimes d'Auschwitz-Birkenau, sobre textos bíblics (Salms, Corintis, Apocalipsi) i poètics (Èsquil, Valéry, Aragon, Broniewski i Różewicz).

Tot això, és clar, sense comptar la música instrumental provocada pel daltabaix, que en els països de l'òrbita comunista, on els artistes no tenien la llibertat de la paraula (ni pràcticament la de la forma), va ser l'única sortida per a l'emoció dels compositors.

La Mort no és ni més ni menys central a la Vida ara que fa mil, dos mil o tres mil anys. Mentre la humanitat pugui continuar cantant, doncs, hi haurà música i poesia per anar-hi donant concèntriques voltes, com n'hi havia —igualment inconegudes per a nosaltres— fa milers d'anys.

Rainer Maria Rilke

10è Sonet Sagrat

*No t'altivis sentint-te anomenar
poderosa i temible, Mort: no ho ets.
Car aquells que tu creus per tu desfets,
no moren, pobra Mort, ni em pots matar.*

*Del son, només el teu retrat fingit,
molt goig en ve; de tu, encara més segur.
I més prest els millors se'n van amb tu,
descans de l'os i vol de l'esperit.*

*Serva d'atzars, fets, reis, desesperats,
amb malalties vius, guerra i verí.
Herbes i encants ens poden fer dormir
més que els teus cops. Per què, doncs, tals posats?*

*Un son breu, despertem a eterna sort
i la Mort ja no hi és. Moriràs, Mort.*

John Donne
(Versió de Marià Villangómez)
Holy Sonnets, de Benjamin Britten

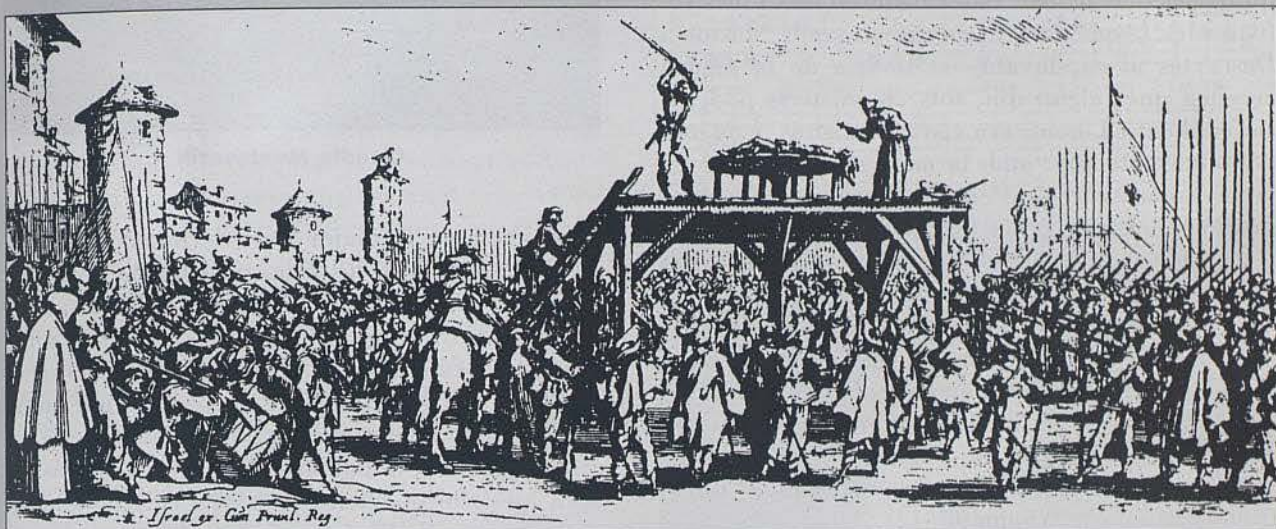
*La mort és immensa.
Nosaltres som d'ella,
boca riallosa.
Quan ens creiem al bell mig de la vida,
ella gosa plorar
al bell mig de nosaltres.*

Rainer Maria Rilke
Sinfonia núm. 14, de Dimitri Shostakòvitx

Bibliografia:

- Josep M. Bellpuig (ed.), *Himnari litúrgic complet*. Barcelona: Claret, 1994.
Marià Villangómez, *Obres completes. Versions de poesia I*. Barcelona: Columna, 1991.

Mort i música a l'època barroca

La Guerra dels Trenta Anys. Execució pública, segons un gravat de l'època

per MARKUS SCHIKORA

Fa uns anys vaig assistir a un concert amb una simfonia de Haydn, a la primera part, i el *Requiem* de Mozart, a la segona. Els músics van tocar i cantar molt bé i, això no obstant, el *Requiem* no em va deixar cap empremta profunda. Com era possible —em vaig preguntar— que aquesta música que moltes vegades m'havia fet plorar, de sobte, ara em semblés tan avorrida? És que jo havia perdut de vista la realitat de la mort i, amb això, la capacitat de copsar aquesta música? He llegit sovint que avui la mort ha perdut la seva realitat, que les experiències de l'home modern la consideren més aviat com un error en el sistema de vida. És que l'home que ingressa en un hospital s'ha convertit només en un objecte, com un automòbil en un taller? Era aquesta la raó del meu problema amb la música per a la mort?

L'article que estic a punt d'escriure es mou a l'entorn d'aquest rerefons. Com tota reflexió històrica, és pensat amb l'esperança de suggerir un nou accés a un problema actual. Vol fer comprensible de quina manera la gent de l'època barroca va experimentar la mort i va expressar aquesta experiència en música, per tal que això pugui aportar una nova "vida" a la nostra estranya relació amb la mort.

La mort a l'època barroca

En primer lloc, cal puntualitzar que només po-

dem parlar sobre aquest tema de manera molt general: l'experiència de la mort a la cort de Lluís XVI era certament diferent de la que tenia un pobre camperol de Polònia o de Grècia. Un dels esdeveniments més importants del començament de l'època barroca fou la Guerra dels Trenta Anys (1618-48). Per bé que va destruir tot l'Imperi Germànic, aquesta guerra tingué una implicació europea molt forta, en el sentit que els diferents poders europeus en tragueren profit per eixamplar i enfortir els seus imperis. Així, tenim la successió de guerres entre França i Espanya, el sollevament dels Països Baixos espanyols, la revolució anglesa, la restauració i ascensió de l'Imperi Anglès; a l'Europa oriental, els turcs només podrien ser deturats a les portes de Viena el 1683.

Oficialment, la Guerra dels Trenta Anys era una guerra religiosa, conseqüència de la Reforma luterana del segle XVI. Però, ja que cap confessió religiosa ni podia atraure tots els cors ni conquerir tots els territoris, la pragmàtica solució final del 1648 fou tan freda com pacificadora: *Cuius regio, eius religio*, és a dir, que aquell qui governi decideixi sobre la confessió dels seus subordinats. Aquesta fórmula va portar cap a cristallitzacions dogmàtiques de tots els sistemes de creences i, com a reacció, cap a una nova floració de misticisme com una via per comunicar-se directament amb Déu i rebutjar les cadenes inflexibles de la religió organit-

zada. En aquesta situació, el sentiment de *vanitas* —que tot és en va— esdevingué una idea poderosa.

Però, què podem dir de les lluminoses esglésies barroques de Baviera, de l'esclatant arquitectura de Versalles i del triomf de l'òpera italiana a tot Europa? La gent dels països de la Contrareforma estimava les festes pomposes, que glorificaven Déu en el seu temple o el rei en el seu castell. Mai no s'estalviaven esforços per sorprendre amb noves tècniques en l'arquitectura o la pintura, les maquinàries dels teatres esdevingueren més i més sofisticades. Aquesta era científica —amb Newton i Descartes al capdavant— es nodria de la segura creença que, algun dia, tots els misteris podrien ser explicats. L'home era vist, per alguns, com una màquina animada, amb la mort com un error en la seva construcció. Però, malgrat els increïbles descobriments de la medicina, la gent encara moria de les malalties més "senzilles". I els exèrcits creixents demanaven més i més homes per portar-los a la mort en les cada vegada més eficaces maquinàries de guerra. Com més gloriosa havia estat la vida, la mort més cruament colpejava la gent i els mostrava que tot havia estat en va. O, com diu un dels salms favorits de l'època: "Senyor, ensenyeu-nos a comptar els nostres dies per adquirir la saviesa del cor" (Salm 90, 12).

Música com a expressió de l'experiència de la mort

En termes generals, podem trobar el tema de la mort en gairebé tots els gèneres musicals. Així, ténim descripcions instrumentals de la guerra —anomenades *battaglia*— en Byrd, Frescobaldi, F. Couperin i altres. H. I. F. Biber va descriure, en les sonates per a violí sol del seu "Rosari", la mort de Jesús en la creu, tal com és expressada en un dels Misteris del Rosari. En la música vocal, aquest tema és present en òperes, cantates, madrigals i cançons —pel que fa a l'esfera profana—, i en rèquiem i músiques exequials, cantates, passions i oratoris —pel que fa a l'esfera sacra. Dintre d'aquest extens camp, m'agradaria proposar algunes peces, amb el suggeriment d'escoltar-les. Delimito l'època barroca —com és usual de fer-ho en el camp de la música— entre els anys 1600 (la primera òpera coneguda, *Euridice* de Peri) i 1750 (mort de J. S. Bach).

Comencem amb la, probablement, "invenció" més important de la música barroca: l'òpera. Totes les primeres òperes de Peri, Caccini i Monteverdi tracten el tema de vèncer la mort mitjançant el poder de la música. Amb una simplicitat que talla l'alè, l'Orfeo de Peri balbujeja en conèixer la mort d'Euridice, i després d'algunes inòides modulacions —com si volguessin copsar la realitat de la seva mort—, ell decideix, cantant sobre la línia caminant del baix, anar al reialme de la mort i alliberar-la per la virtut dels seus poders musicals.

Claudio Monteverdi

Aquí —com en la major part de textos d'òperes i cantates basats en històries mitològiques— la mort ha de ser entesa en el marc del neoplatonisme del Renaixement. Això vol dir que la veritat sobre l'acció a l'escena és al mateix temps encoberta i revelada per les arts i que només aquell que ho entén és capaç de reconèixer plenament aquesta veritat. Per això, la baixada d'Orfeo als inferns i la seva ascensió podrien entendre's com una imatge de la recerca de l'home del seu costat complementari a l'inconscient. L'òpera era considerada, inicialment, com una ajuda per reconciliar els conflictes de l'existència humana.

A mesura que l'òpera es féu més popular, més va deixar de banda aquest aspecte. L'entreteniment esdevingué més important. Però moltes òperes mitològiques d'aquesta època no es poden entendre literalment; és més, veiem diversos sentiments humans, personificats a l'escenari, lluitant dramàticament. Però existien també moltes òperes amb una trama argumental històrica. La terrible història del *Giulio Cesare* de Händel, per exemple, amb la mort de Pompeu al començament, l'odi, la venjança i els marcialis canvis sobtats de l'acció, tenia tota la capacitat per excitar les emocions dels músics i de l'audiència. O, escoltem la cantata de L. N. Clérambault *Pirame et Tisbé*: els dos amants han de fugir per viure el seu amor; Pirame troba el mocador ensangonat de Tisbé i se suïcida en creure que ella és morta. Moments més tard, ella el troba agonitzant i es lleva la vida amb el mateix ganivet. En el moviment final, amb aire de dansa, hom demana amb resignació a Amor qui voldria suportar les seves cadenes, si ell és tan cruel. Només sembla haver-hi una resposta: ningú.

No hi havia gairebé cap òpera sense un *lamento*. Escoltem ara el *Lamento dell'Arianna* de Monteverdi, sobre la mort d'amor; el de Dido —a *Dido & Aeneas* de Purcell—, sobre el seu destí, o *Giasone* de S. d'India, sobre la mort del seu fill a mans de la seva dona Medea. Una música més fortament commovedora, amb uns mitjans tan simples (la

més antiga només per a veu i un instrument), mai no s'escriurà posteriorment. El *Lamento dell'Arianna* de Monteverdi esdevingué un *top hit* a la seva època, i se'n va publicar una versió llatina per tal que pogués ser cantada a l'església com a *Pianto della Madonna*. Aquí —com en tots els malencònics madrigals i les cançons amoroses— la música incitava a plorar —i sabem que sovint la gent plorava en veu alta en escoltar-la— i això els ajudava a sobreposar-se a la tristesa. En encarar-se amb la mort, la música acomplia una de les seves funcions principals: la catarsi, és a dir, la purificació d'una ànima trista i desesperada.

També la música d'església omplia aquesta funció, i donava al creient una anticipació del paradís celestial, al bell mig d'aquest món miserable. Veurem que això es realitzava mitjançant diverses formes musicals. En primer lloc, tenim les formes rituals catòliques que es van organitzar i estandaritzar en els *Rituale Romanum* de 1614. Aquí podem comptar la missa com a commemoració de la mort i la resurrecció de Crist; la missa particular dedicada a la mort, anomenada *rèquiem*, i l'ofici monàstic per a la mort, amb els seus salms i himnes. Totes aquestes modalitats van ser posades en música diverses vegades i els *rèquiems* de F. Cavalli o M.-A. Charpentier ens en donen exemples extraordinaris. Però la fascinació envers l'òpera va portar la música d'església cap a una forma nova i suggerent: l'oratori. En aquest cas, una història bíblica era adoptada literalment de la Bíblia i/o combinada amb textos escrits expressament, en llatí i en llengües vernacles. Amb la qual cosa hi havia la possibilitat —particularment en la quaresma, quan no es podien representar òperes— d'escoltar música dramàtica. Moltes històries de l'Antic Testament eren escollides per preparar els fidels amb exemples persuasius de penediment i de les obres de Déu. Escoltem l'oratori de G. Carissimi *Jephte*, que va prometre a Déu, en cas de victòria, llevar la vida, en un sacrifici de foc, del primer ésser vivent amb qui es trobés després de retornar a casa. I aleshores, després de les danses que celebren la victòria, quin xoc, quan ell es troba amb la seva pròpia filla! La història continua amb l'acceptació del sacrifici per part de la noia, que només demana temps per lamentar-se de no haver tingut cap fill. La Bíblia, com l'oratori, deixa la història oberta (no hi ha cap signe d'una intervenció divina per salvar-la), però, quin increïble pretext per plorar amb ella en el cor final!

Ara, fem atenció a un dels pilars de la cultura europea: la *Passió segons sant Mateu* de J. S. Bach. És que mai ningú ha escrit unes paraules, ha pintat un quadre, ha cisellat una escultura o ha compost música que expressi d'una manera tan intensa les penes que Jesús sofrí en el seu via crucis? La història bíblica de la Passió era cantada a l'edat mitjana en una tonalitat gregoriana; al segle XV trobem Passions en l'estil del motet a tres o quatre

LAMENTO D'ARIANA. Prima parte. T E N O R E

Asciatemi Lasciatemi morire e
chi volete voi che mi conforte in così dura
forte in così gran martire E chi volete voi che mi conforte
in così dura forte in così gran martire Lasciatemi Lasciate

A dalt: fragment del *Lamento d'Arianna* de Monteverdi. A baix: Heinrich Schütz

veus. Al segle XVI, aquestes combinaven les dues modalitats i podem trobar un punt culminant del gènere en les tres Passions de H. Schütz, que alternaven els dos estils: la claredat austera del text amb el dramatisme dels cors. El significat de la Passió —bàsic per a la creença cristiana de la salvació— es revela per ell mateix per mitjà d'aquesta música només en un context litúrgic, és a dir, en una església completament austera, en un servei religiós durant la quaresma. Més tard, al segle XVII, el text bíblic s'expandí lliurement i fou reescrit en forma d'oratori. D'aquesta manera esde-

Església de Sant Tomàs, a Leipzig, amb la tomba de Bach en primer terme

vingué, en obres de J. Theile, R. Keiser o P. Metastasio, i de molts altres, gairebé una "òpera passió". Aquestes obres van perdre el seu rerefons litúrgic i trobaren l'oposició de les autoritats eclesiàstiques, tant catòliques com protestants. Les Passions de Bach tornaren a la pura paraula bíblica, ampliada per corals i àries que meditaven sobre el missatge de les Escripures.

Finalment, hem de considerar la contribució específica del protestantisme alemany en el terreny de la música exequial. A diferència dels rèquiems catòlics —que posaven èmfasi, sobretot, en el temor del judici de Déu ("Dies irae")— la litúrgia i la mú-

sica exequial protestant se centrava en la joia de la vida futura al cel. Així, les *Musikalische Exequien* de Schütz foren escrites per a una ocasió concreta. I es nodrien d'exhortacions bíbliques per recordar la mort, però el sentiment predominant era el de consol i de joia en la vida futura. Els compositors van escriure música exequial per als amics, o els ho van encarregar de fer-ho (Schütz per a Schein, Bernhard per a Schütz). No pas per esdevenir famosos després de la mort o per compensar-se d'ells mateixos, sinó com una expressió de tornar a casa, cap al Pare celestial, i de dir adéu a tot allò estimat que deixem enrere. L'eternitat era el destí de la vida! Moltes cantates d'església escrites per a funerals expressen les mateixes idees. Escoltem *Du aber Daniel geh* de Telemann o l'*Actus tragicus* de J. S. Bach: la càlida llum d'eternitat hi apareix a través de la freda realitat de la mort, i fineixen amb un celestial "Alleluia".

Conclusions

Hem vist que la mort —en la concepció científica del món de l'època barroca— era gairebé vista (com avui?) com un error del sistema de vida, encara que la seva força inigualable era experimentada diàriament, i al marge de les enormes possibilitats de la medicina moderna. La música i les altres arts eren, majoritàriament, al servei de la representació. Així, en les òperes, i en molta música profana, sovint la realitat de la mort era evocada per provocar fortes emocions, al servei de la catarsi. La música exequial composta amb motiu de la mort d'una persona important —com també els oratoris, les passions i altres modalitats de música religiosa— acomplia diverses funcions: il·lustrava el missatge bíblic, donava conhort, contribuïa a purificar la ment (catarsi) i, fins i tot en els seus colors més tristos, proposava un tast anticipat de la glòria del món que havia de venir.

La música també tenia una funció estabilitzadora en el món en què l'única doctrina catòlica s'havia escindit en diverses parts i en el qual la vida quotidiana havia canviat vertiginosament amb la revolució científica.

El fet que la música exequial hagués estat escrita per a ocasions concretes podria donar la clau del problema que hem exposat al principi: potser ni la sala de concerts ni el dia (em sembla que fou a començament de gener) eren adients per al *Requiem* de Mozart; potser podríem trobar-nos amb la mort d'una manera més vertadera en una audició de l'*Actus tragicus* de Bach en una senzilla església i per a una ocasió commemorativa, per exemple dels nens morts en la guerra civil. Així, aquesta música de l'època barroca, adés austera, adés desbordant, però mai sentimental, podria aportar un fort impuls a la cultura moderna.

Mort i dolor en la música sacra romàntica

per JAUME RADIGALES

Un cop més, cal donar la raó a Joan Fuster quan, en el seu *Dietari* de 1959, afirmava que la música era difícilment explicable. Però encara és més complicat parlar de la música vinculada a un sentiment tan abstracte com el religiós. Abstracte i subjectiu, individual de cada oient, ja que la música, en si mateixa, mai no pot titllar-se de religiosa. En tot cas, es pot parlar de música sacra o mitjançant d'uns determinats sentiments que ens evocuen el transcendent i poca cosa més.

Subjectivisme i teisme

Aquest preàmbul, breu i potser precipitat, pot servir per remarcar amb més precisió la dificultat de parlar de la música sacra (o amb finalitats litúrgiques) del romanticisme. Precisament perquè la subjectivitat hi és notòriament arrelada. També en l'àmbit musical, com en el pla literari, pictòric, i fins i tot polític, el romàntic exalta el jo subjectiu. I aquesta subjectivitat farà néixer igualment una vinculació estètica amb els localismes.

Precisament per això, no podem parlar dels *Requiem* i *Stabat Mater* del romanticisme des d'un vessant purament genèric, sinó que cal veure'n els individualismes.

El músic, al segle XIX, ha guanyat en llibertat creativa amb la desvinculació de les cases reials i aristocràtiques, a més del deslligament amb les capelles. A tot això cal afegir posicions properes a l'ateisme (sobretot a partir de la Revolució Francesa) o a un teisme imperant que, subjectivament i individual, ajuda a veure la imatge d'un Déu personal creador, en abstracte i no forçosament encarnat.

Quaresma i Setmana Santa, doncs, seran períodes en què s'entén més aviat el sofriment d'un home espiritualment compromès, no pas el plor per la crucifixió del fill de Déu, finalment ressuscitat. Però també s'entén com la ira de les forces divines, sovint vinculades amb la natura, davant del sofriment dels homes, que han nascut lliures. Així s'entén, per exemple, la mostra que Franz Liszt va escriure sobre temes de Setmana Santa: el grandiloqüent *Via crucis* per a solista, cor i orgue, obra estranya, única en el seu gènere i inclassificable.

Música de Requiem

Els *Requiem*, vinculats estretament amb la litúrgia de difunts, tenen en època romàntica els mateixos

elements provinents de les antigues manifestacions sacres lligades amb el tema de la mort. Això és, "Introitus", "Kyrie", "Sequentia" i "Offertorium", cadascun separat lliurement pels compositors.

Si bé és de 1791, l'inacabat *Requiem* de Mozart obre la línia de la subjectivitat. L'obra sacra del compositor clàssic, interrompuda per la seva mort i acabada pel seu deixeble Süßmayr, és una cèlebre partitura lligada a una maldestra llegenda avui fàcilment desemmascarable. L'esperit francmaçó de Mozart, vinculat a les lògies, s'apropa en aquesta obra, tant en la seva vertebració instrumental i tonal com en una idea de la mort vista com a "millor i veritable amiga de l'home", segons una carta que el mateix Mozart va escriure al seu pare el 1787. Però, a més, el *Requiem* mozartian és un cant esperançat que mira cara a cara una llum intuïda enmig de la tenebra del patiment humà. L'obra traspua una terrenalitat molt ben definida pel teòleg Hans Küng, d'acord amb el veritable rostre de Mozart, rialler però profund, mai superficial i, menys encara, frívol.

A l'altra banda, el *Requiem* de Verdi expressa el terror absolut davant de la mort, vista des de la fatalitat. L'obra, concebuda com a homenatge al novel·lista Manzoni, presenta una teatralitat pròpia del Verdi madur, plenament reconegut a la Itàlia ja unificada gràcies a les seves òperes, esdevingudes ràpidament cèlebres. L'obra sacra, pensada en un primer esbós de 1868 en homenatge a Rossini, va prendre una forta embranzida el 1873, i va ser estrenada un any més tard. Els detractors del compositor sempre hi han sentit "música d'òpera", però el que en realitat conté l'obra és "música de Verdi". I Verdi concep la música des de l'òptica del teatre, no de la religiositat (inexistent en ell), amb tots els recursos possibles per a una introspecció psicològica que incideixi en la por humana ("massa humana") davant de la mort. Com en el cas del *Requiem* de Berlioz, i potser també en el de Cherubini, Verdi se situa en un pla de terrenalitat, però (al contrari de Mozart), d'*ante mortem*. Com bé diu Massimo Mila, el *Requiem* verdian "ens mostra més aviat el drama, realista i cruel, de la mort". I justament aquest "drama" és el que dona i justifica la dimensió teatral que aporta el compositor de Busseto. Una dimensió igualment propera a les seves òperes, en les quals la *preghiera* de les seves heroïnes (*Il lombardi*, *Il trovatore*, *La forza del destino* i posteriorment *Otello*) troba en el "Libera me" final de la missa de difunts el seu màxim exponent.

El *Requiem* de Fauré, acabat el 1888 i començat

Fragment del *Requiem* mozartian

un any abans, en homenatge al pare del compositor, mort el 1885, és una obra concebuda en un primer moment com a intimista, amb acompanyament d'orquestra de cambra. Posteriorment es realitzaren dues versions més, amb la progressiva ampliació de l'orquestra, fins a arribar a la de 1900, amb un gran desplegament orquestral. De fet, el músic francès sempre preferí la segona versió, de 1893, que preservava l'intimisme primigeni, amb una visió trista i elegíaca de la mort sense el fatalisme propi dels fragments escatològics referents al Judici Final. El repòs i la beatitud els dóna precisament la preciosa ària de baríton "Libera me", provinent d'una composició independent de Fauré, originàriament per a veu i orgue.

En el terreny alemany, els *Requiem* de Schumann i Brahms aporten una imatge de la mort racional i distanciada, des d'un punt de vista creient però gens compromès. A això s'afegeix la llibertat propiciada per la litúrgia protestant. En efecte, si els *Requiem* provinents de països llatins tenen textos trentins, el *Deutsches Requiem* de Johannes Brahms vertebrava les seves parts a partir de textos alemanys procedents de la Bíblia en versió luterana, curiosament sense referències a Jesucrist. L'opus 45 de Brahms, estrenat el 1868, concep la mort des del vessant humà, i més exactament des de l'experiència de la mort en vida. Per a Brahms, l'obra reflecteix el sentiment de pena que sent el músic davant de la desaparició de la seva mare, del seu amic Robert Schumann i de les dificultats de relació amb Clara Wieck, esposa del compositor esmentat, de qui Brahms estava secretament enamorat. Així, la música del *Requiem* és vista com la marxa fúnebre que acompanyarà, fins a la mort del músic, la seva vida en solitud. Déu, vivent, s'ho mira sense intervenir-hi, i per això el dia de l'estrena de l'obra Brahms féu incloure enmig de l'execució l'ària "I know that my Redeemer liveth", del *Messies* händelià. La fe i la Bíblia, doncs, que són els dos eixos bàsics de la tradició

protestants, es donen la mà —des d'una mirada també humana— en aquesta partitura emblemàtica del romanticisme alemany.

Dos *Stabat Mater*

L'*Stabat Mater*, peça pròpia del Divendres de Dolors amb text que el franciscà Jacopone da Todi escrigué cap al 1300, recorda el moment en què, un cop el cos de Jesucrist ha estat davallat de la creu, reposa mort a la falda de Maria, la seva mare. En la tradició romàntica hi ha dues obres emblemàtiques que recullen aquest moment, i deixem de banda les obres de Schubert i de Verdi (pertanyent a les seves *Quatre peces sacres*), l'una perquè és excessivament de circumstàncies i l'altra per una excessiva i poc aprofundida brevetat. La de Rossini s'estrenà a París el 1842, deu anys després de la retirada del compositor dels escenaris operístics. L'obra suscità agudes i satíriques crítiques, per exemple les de Wagner, publicades a la "Neue Zeitschrift für Musik". El compositor alemany va percebre en la música rossiniana un excés de frivolitat i de dolçor per a un motiu tan punyent com el de l'*Stabat Mater*. La crítica es pot justificar des del luteranisme, sofrent i profundament pietós, propi dels països germànics, però no des del mediterranisme fresc i desenfadat (mai frívol), propi de Rossini. L'optimisme del compositor és palès en una obra que no defuig un esplèndid equilibri coral-instrumental, ni un cromatisme que troba extraordinàries tensions harmòniques en fragments emblemàtics com el quartet solista "Quando corpus morietur", acompanyat pel cor *a cappella*, i d'una reeixida i mística profunditat de sentiments.

Entre 1876 i 1877, Antonín Dvorák concebé el seu *Stabat Mater* a Praga, on exercia d'organista. L'obra coincideix amb un període de ressorgiment de cultes marians a l'actual capital txeca, en aquell moment vinculada a Viena, la capital austrohongaresa igualment devota de la Verge. La composició de Dvorák, no exempta d'un cert cecilianisme sentimentalista propi de l'època, presenta un to optimista, amb força seccions en to major i amb dibuixos ascendants, vinculats amb la creu redemptora per al cristià, mentre que les seccions descendents i en to menor simbolitzen les espases que es claven a l'ànima de Maria. La dicotomia entre cromatismes i sèptimes disminuïdes i la imperant tonalitat de Re major volen ser la síntesi del pas del dolor al plaer; del misticisme teresià del "muero porque no muero"; del pas de mort a vida que és el misteri propi del cristianisme, encarnat en la resurrecció de Crist. En aquest sentit, l'*Stabat Mater* de Dvorák es veu des de la perspectiva de la creu, des d'on Crist contempla la seva mare ("Dona, aquí tens el teu fill"; Jn.19,26), no tant des del plor de la dona que veu el fill fatalment traspasat.

La música de Passió al segle XX

per DAVID PADRÓS

La música litúrgica o basada simplement en textos litúrgics presenta a començament del nostre segle un doble vessant: d'una banda, la continuació d'una tradició de tipus més aviat conservador, representada principalment per un repertori per a cor a *cappella* i orientada sempre segons el decret promulgat per Pius X el 1903, en el qual es diu que la música serà tolerada "sempre que no sigui ni mundana ni teatral", i, d'altra banda, una producció caracteritzada per un sentit evolutiu, que porta el segell del que podríem qualificar com a "música contemporània".

El sentit de música "mundana i teatral", però, no deixa de ser força relatiu i de difícil delimitació. Sortosament, a mesura que va anar avançant el segle, a alguns països europeus hi va haver una inquietud i un esperit de renovació que van portar finalment a animar compositors reconeguts a escriure per a la litúrgia. De totes maneres, podem constatar una tendència cada vegada més accentuada a utilitzar temes litúrgics, sense que per això estiguin pensats per al culte. Això queda palès si passem revista a les obres d'aquest tipus escrites durant aquest segle. Nosaltres, ara, ens limitarem a les partitures basades en temes de la Passió, i n'esmentarem algunes, sense intenció, però, d'exhaustivitat.

El txec Otakar Ostrčil (1879-1935) va escriure el 1927 unes *Variacions per a orquestra*, que porten com a subtítol *El Camí de la Creu*. Consta de 14 parts que coincideixen amb les estacions del Via Crucis, fet que es produeix per primera vegada en la història de la música. Marcel Dupré el va seguir uns anys més tard amb una obra per a orgue (*Le Chemin de la Croix*, 1931-32). Karol Szymanowski: *Stabat Mater* per a cor (1929). Benjamin Britten, amb un llenguatge tonal tardà, però amb prou originalitat d'idees, és autor d'una *Sinfonia de Requiem*, op. 20 per a orquestra (1940), dividida en tres parts ("Lacrymosa", "Dies irae", "Requiem Aeternam"), i d'un *War Requiem*, op. 66 (1962) per a solistes, cor, cor de nens i orquestra, que té com a característica el fet que està basat en textos escrits per un soldat gal·lès durant la Primera Guerra Mundial. Maurice Duruflé: *Requiem* per a solistes, cor, orgue i orquestra (1952).

El compositor japonès traspassat recentment Toru Takemitsu es va preocupar sempre per la consecució d'un equilibri formal i sonor, que va desenvolupar d'una manera molt acurada i personal. En *Requiem for Strings* podem copsar clara-

ment tots aquests trets. L'obra data del 1957, i tot i ser una partitura de joventut, conté ja tots els elements que caracteritzen gairebé tota la producció posterior. Hi trobem una marcada tendència a les sonoritats acòrdiques; en aquest aspecte podem constatar una gran semblança amb alguns gèneres de l'antiga música japonesa, sobretot, però, amb el *Gagaku*, o sigui la música orquestral de la cort imperial, que conté igualment aquest element acòrdic.

El *Requiem canticles* per a dos solistes, cor i orquestra (1965-66) d'Igor Stravinsky ocupa un lloc emblemàtic en la producció, i especialment en la relativament curta etapa dodecafònica d'aquest autor. És també l'última obra important que va escriure i conté tots els trets principals que caracteritzen les composicions d'aquesta última època: disposició formal simètrica, tendència a les sonoritats íntimes i discretes, i un tractament dodecafònic que no deixa de recordar-nos l'ascetisme i l'economia de mitjans de l'últim Webern. També hi trobem les estructures antifòniques i responsorials utilitzades des de la *Sacre*, però el que crida més l'atenció són les contínues referències a obres seves anteriors, que fan que aquesta composició se'ns presenti com una veritable síntesi de tota una trajectòria creativa. Hi apareixen records de *La consagració de la primavera*, de la *Sinfonia dels salms*, d'*Oedipus Rex*, de *Les Noces*, de la *Missa*, de la *Sinfonia per a instruments de vent*... Aquest *Requiem canticles* va ser interpretat en els funerals del seu autor a Venècia. Això va ser el 1971 i hi era present un altre gran compositor del nostre segle: Pierre Boulez, el qual va escriure pocs anys més tard (1975) l'obra per a grups orquestrals titulada *Rituel in memoriam Bruno Maderna*, compositor amic de Boulez, originari precisament de Venècia i traspassat el 1973. Cal precisar que aquesta peça de Boulez utilitza com a punt de partida certs elements continguts en la *Sinfonia per a instruments de vent* de Stravinsky, el títol original de la qual és *Synfonies pour instruments à vent à la mémoire de Claude Debussy*...

Gairebé contemporànies del *Requiem* de Stravinsky són dues obres compostes casualment entre 1963 i 1965 per dos autors dels antics països de l'Est: la *Passio et mors domini nostri Jesu Christi secundum Lucam* del polonès Krzysztof Penderecki i el *Requiem* de l'hongarès György Ligeti; dues composicions que caldrà veure separatament.

Penderecki va causar expectació amb la presen-

Fragment de la *Passió segons sant Lluc* de Penderecki

tació en els Festivals de Donaueschigen de 1960 d'*Anaklasis* per a cordes i grups de percussió, interès que es va repetir un any més tard amb *Trendòdia per les víctimes d'Hiroshima*. Ambdues obres presenten uns plantejaments molt personals i nous i estan escrites amb un llenguatge que es podria denominar "bruitisme energètic". L'element tímbric i l'ús del *cluster* (grup de notes veïnes) —element desenvolupat pel compositor nord-americà Henry Cowell ja cap als anys vint— són portats per Penderecki fins a les últimes conseqüències. Aquests plantejaments van canviar força en la *Passió* (per a solistes, cor de nens, 3 cors i orquestra), en la qual el compositor redueix al mínim les troballes més originals de les obres anteriors. De sobte, ens trobem amb un llenguatge molt més moderat, en què abunden alguns elements provinents de la tradició: melodies que recorden el cant gregorià, contrapunt gairebé imitatiu, ritmes pausats i metrificats. Sovint són emprats motius característics que serveixen d'element estructurador; així, cada vegada que apareix la paraula "Domine", es canta sempre la mateixa fórmula a quatre veus i en forma homofònica (de la mateixa manera com ho fa Stravinsky amb la paraula "Al-leluia"

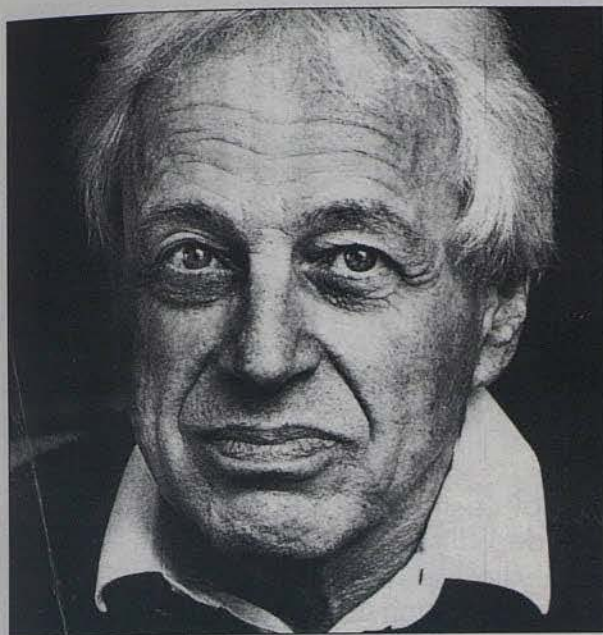
en la *Simfonia dels salms*). També el nom de BACH (en forma de les notes si bemoll, la, do i si, que representen) és utilitzat i desenvolupat tant en el cor com en l'orquestra. Quant a la forma de tractar el contrapunt —principalment en el cor—, no podem deixar de constatar en diversos moments un marcat paral·lelisme amb el Bartók del primer temps de la *Música per a corda, percussió i celesta*. Cap al final de l'obra, Penderecki va intercalar-hi l'*Stabat Mater* per a 3 cors a cappella, que havia escrit el 1962.

Hem de constatar que a partir de mitjan dècada dels setanta Penderecki canvia radicalment el seu estil compositiu, essent precisament el punt de partida molts plantejaments utilitzats en la *Passió* (malauradament els més moderats, assequibles i de més fàcil assimilació). Penderecki s'ha prodigat en peces de la temàtica de què estem tractant: *Dies Irae* per a solistes, cor i orquestra (en memòria de les víctimes d'Auschitz, 1967), *Utrenja* (sepultura i resurrecció de Crist, 1971) i *Requiem* (1990).

Aparentment, podria semblar que existeixen punts de contacte en les tècniques de composició de Penderecki i de Ligeti; però malgrat la utilització d'ambdós d'alguns elements semblants, la manera de fer-ho és ben diferent. Així succeeix, per exemple, amb el *cluster* i amb la polifonia.

Ligeti va utilitzar exhaustivament el *cluster* en dues obres concretes: en *Apparitions* per a orquestra (1961) i en *Volumina* per a orgue (1962). Aquí desapareix l'aspecte harmònic per donar pas a la tímbrica, que adquireix un paper preponderant. En el seu *Requiem* per a solistes, cor i orquestra, però, això canvia, atès que, malgrat les aparences, torna a aparèixer l'aspecte harmònic (això sí, d'una complexitat força notable), que es produeix per la superposició d'una gran quantitat de veus fent moviments molt petits, formant el que s'anomena la "micropolifonia". L'aspecte vertical, doncs, va canviant progressivament, i dona lloc a una harmonia (que naturalment no té res a veure amb l'harmonia clàssica!), que en algun moment queda polaritzada en solament dos sons, o en un sol so repetit en tres octaves, tot mantenint-se durant una bona estona, o en una polifonia interpretada excepcionalment només per 4 veus; això és el cas quan s'utilitzen les paraules "Domine" o "Deus" (de manera semblant com en la *Passió* de Penderecki).

En el tercer fragment ("De Die Judici Sequentia"), l'ambient plàcid i contemplatiu del començament es veu torbat per un *subito, molto agitato*, que conté elements totalment contrastants: passatges formats per moviments ràpids d'una

György Ligeti

gran intensitat i una intervàl·lica molt saltant, que es veuen sobtadament interromputs, amb la qual cosa queda només com una espècie de ressonància, amb sonoritats vagues i gairebé inexpressives. Aquests plantejaments estan ja continguts en l'obra immediatament anterior al *Requiem*, concretament en *Aventures* per a veus solistes i instruments (1962-63).

Només un any després del *Requiem*, Ligeti torna a emprar un text pertanyent a la Missa de Difunts, aquesta vegada, però, en una peça relativament curta i d'una bellesa enigmàtica: *Lux Aeterna* per a cor mixt *a cappella*, en la qual apareix novament el tractament compositiu en forma de "micropolifonia" amb la resultant harmonia canviant, però també la polarització que indicàvem abans, per exemple quan apareix la paraula "Domine".

Bernd Alois Zimmermann va compondre el 1969 el *Requiem für einen jungen Dichter* (Requiem per a un jove poeta) per a recitant, soprano, baríton, 3 cors, sons electrònics, orquestra, combo de jazz i orgue, sens dubte una de les seves obres més ambicioses i en què utilitza l'element pluralista d'una manera més conseqüent. Llenguatge i espai estan tractats amb la mateixa importància dins del concepte de l'obra —especialment significatiu és el subtítol: "Lingual". Amb una construcció rítmica rigorosa són emprats textos en diverses llengües, les fonts dels quals van des de la Bíblia, passant per textos legislatius, fins a Wittgenstein i Mao, que formen la base principal del material que desenvolupa aquesta obra. El contingut predominant és la problemàtica dels joves poetes en el nostre temps i també la reivindicació de la pau al món. Aquesta tendència moralitzant és un element significatiu que apareix de manera freqüent en composicions d'aquesta època, així com també la combinació de textos diversos (un exemple típic d'això

Carles Guinovart

últim és una obra considerada ja clàssica: la *Sinfonia* de Luciano Berio, escrita el 1968).

Per finalitzar aquest recorregut, esmentarem tres obres escrites en els últims decennis, cada una de les quals posseeix un plantejament totalment diferent. La primera és d'un altre conegut compositor alemany, Hans Werner Henze, que a final de la dècada dels vuitanta va compondre un *Requiem* en el qual la característica principal és la formació per a la qual està escrita: piano, trompeta i orquestra de cambra. L'altra correspon a una data anterior (1977) i és d'un autor català; es tracta del *Plant de Nostra Dona Sancta Maria* per a mezzosoprano i quintet instrumental de Carles Guinovart, amb la particularitat que està basat en un text de Ramon Llull. L'última és també d'un compositor del país i de data més recent: *Requiem a la memòria de Salvador Espriu* (1989) per a solistes, cor i orquestra, de Xavier Benguerel. El que caracteritza aquesta obra és la combinació de textos litúrgics amb poesia d'Espriu; els primers són executats pels solistes, el cor i l'orquestra, mentre que els textos poètics van a càrrec d'un baríton amb acompanyament de guitarra.

La conclusió a la qual hem d'arribar, doncs, després d'haver pogut veure el que durant el nostre segle s'ha escrit de música de Passió, és que les obres més importants que s'han creat han estat pensades per a la seva execució en concert i no en l'àmbit de la litúrgia. Significatiu és, en aquest sentit, que un compositor com Olivier Messiaen, "creient" i organista de l'església de La Trinité, a París, des del 1930 fins a la seva mort, arribés a una posició determinant en la música del nostre temps en preocupar-se més en les seves creacions d'assolir una personalitat, basada més en l'aspecte místic de la tradició catòlica, que no pas en la funcionalitat litúrgica.

FRANK PETER ZIMMERMANN

Un virtuós que tem les lleis del mercat

En el transcurs d'aquesta temporada musical 1997-98, Barcelona té el privilegi de poder disposar de dues destacades ocasions per acostar-se al talent excepcional del jove violinista alemany Frank Peter Zimmermann. D'una banda, el passat novembre, interpretant el *Concert per a violí núm. 1* op. 77 de Dimitri Shostakò-

vitx al costat de l'OBC de Lawrence Foster; de l'altra, oferint, aquest març, un recital dins el marc de Palau 100 amb obres de Bach i de Paganini per a violí sol. Sens dubte, dues cites obligades per a qualsevol melòman que vibri especialment amb el domini de l'expressió violinística en estat pur.

per MÒNICA PAGÈS SANTACANA

Vostè ha nascut en una família de músics. Creu que això ha estat clau en el fet d'esdevenir violinista?

—Sí, efectivament. El meu pare és violoncel·lista, la meua mare violinista i el meu avi també. Jo sempre vaig voler tocar el violí, des que tenia quatre, cinc anys. Sempre ho vaig tenir molt clar; llavors sentia que era la millor manera per a mi d'expressar la música. La meua mare va ser la primera persona que em va ensenyar a tocar el violí, quan encara era molt petit. Evidentment, no puc imaginar-me què hauria pogut passar si no hagués tingut aquesta família. És inevitable que t'acostis a aquest tipus d'art si neixes en un ambient on constantment es respira música. El meu pare formava part d'un quartet de corda i cada diumenge assajaven a casa; jo sempre els escoltava i per això de seguida que vaig tenir les primeres nocions de violí vaig començar a fer música de cambra amb els meus pares. El que està clar, però, és que si jo no hagués sen-

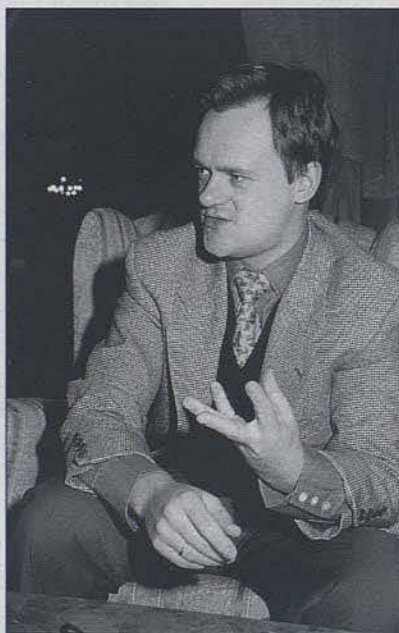

FOTO: EVA GUILLAMET

tit una especial predilecció per la música i per aquest instrument no n'hauria après i no hauria arribat a fer-ne la meua vida.

—A banda del que li va ensenyar la seva mare, la seva formació més bàsica quant al violí ha estat al costat d'un mestre rus...

—Sí, vaig començar amb Valery Gradov als 10 anys. Feia poc que havia emigrat de Rússia, havia estat deixeble de Leonid Kogan. Encara imparteix

classes a Manheim. Amb ell vaig fer el treball més dur, vaig treballar exclusivament la tècnica de l'instrument, molt a fons; va ser realment dur. Vaig estudiar amb ell durant dos anys i mig, després vaig anar amb un violinista que és molt conegut a Europa, sobretot en l'àmbit de la música contemporània, Saschko Gawriloff; toca moltes obres noves. Amb ell vaig aprendre sobretot a estudiar, a fer-ho d'una manera econòmica —cosa que és molt important als 13 anys, quan només es volen tocar peces agradables, que et fan gaudir de l'instrument, en comptes de tirar endavant amb l'autèntica formació.

—Què vol dir “estudiar de manera econòmica”?

—Bé, si tens, per exemple, un passatge d'un concert o de qualsevol tipus d'obra que és especialment difícil, que té una dificultat afegida, tocar-lo no només amb un tipus d'arc, sinó amb diferents arcs, concentrant-te en el moviment de l'arc i deixant que la mà esquerra, que és el més difícil, flueixi amb naturalitat, relaxada. Gawriloff em va ensenyar molts trucs d'aquesta mena. Localitzar les

FOTO: E. GUILLAMET

catàloga musical catalana

161

revista musical catalana

parts més difícils tècnicament i no passar-hi per sobre en pro de la globalitat de la peça; només saber descobrir les dificultats per treballar-les independentment.

—També ha estudiat amb Hermann Krebbers...

—Sí, amb ell vaig estar al voltant dels sis, set anys i vaig fer-hi les qüestions més musicals, vaig treballar-hi repertori i estil. Tenia el costum de dir que jo era com un plat on ell només calia que hi afegís les espècies, la sal i el pebre...

—Tot i ser alemany, veient la seva formació violinística, sobretot el fet d'haver treballat la part tècnica amb Gradov, es podria dir que la seva manera tocar té una clara influència de l'escola russa?

—Sí, és clar, Gradov és rus, però Gawriloff prové de Bulgària i Krebbers és un holandès resident a Alemanya... Evidentment, l'educació tècnica me la

va donar Gradov, però no sento que se'm pugui incloure només en un tipus d'escola violinística. Crec que tinc moltes influències. He après molt veient tocar Grumiaux o Milstein o Oistrakh, per tant, no em considero que formi part de cap tendència concreta.

—Vostè va debutar molt jove i de seguida es va introduir en l'escena musical internacional al costat de grans directors i de grans orquestres. Creu que ens trobem en una època especialment competitiva pel que fa a la carrera de solista?

—La veritat és que vaig tenir molta sort. Evidentment, has de treballar molt, però també hi intervé un factor d'atzar, de sort. Només m'he presentat a un concurs nacional, el Jugend Musiziert, quan tenia deu o onze anys. Després ja no he tingut necessitat de presentar-me a cap altre. He tingut la sort de tenir un gran suport; els meus

pares m'han ajudat molt, m'han posat en contacte amb molta gent. Vaig tenir la gran sort, quan vaig fer el meu debut a Berlín, que un dels mànagers més importants d'aquesta ciutat tingués una cinta amb el meu concert i la fes escoltar a cadascun dels directors reconeguts que venien a dirigir la Filharmònica. El Mur encara no havia caigut, i Berlín Oest era com una espècie d'illa; llavors aquest mànager els recollia a l'aeroport i durant el trajecte que hi havia fins a l'hotel els posava la casset amb la meua gravació i gràcies a això vaig ser convidat a tocar amb ells fins i tot abans que em coneguessin personalment. Em va convidar Maazel, Barenboim, Masur... D'aquí va sortir la gran oportunitat que va representar per a mi el meu debut a Salzburg amb la Filharmònica de Viena i Lorin Maazel, quan encara no tenia 18 anys. Per això em puc conside-

rar molt afortunat.

—Què és el més important que ha après del fet de tocar des de tan jove al costat d'aquests grans directors?

—Diria que potser Maazel ha estat qui m'ha ensenyat més. Ell va ser qui em va obrir els auditoris i les orquestres més importants del món, des de Salzburg fins al Carnegie Hall. Per a mi és el més gran músic de tots els directors que conec. Això potser és molt difícil de dir, perquè també n'hi ha d'altres amb qui tinc una relació molt estreta. Però diria que Maazel és qui sap més com focalitzar el que vol, com destacar el més important, i per a un noi jove com era jo llavors, aquest fet em va ajudar i ensenyar molt. De vegades, els músics, sobretot els directors famosos com ell, pel seu temperament d'artistes, tenen un caràcter inconstant, en canvi Maazel sempre el veies igual, sempre el trobaves donant el millor de si mateix.

—Com creu que ha de ser la comunicació entre el solista i el director?

—Crec en primer lloc que ha de ser molt oberta per a tots dos, molt oberta a les dues interpretacions diferents que suposen la del solista i la del director. Tinc una altra experiència molt interessant de quan tenia disset anys: la meua trobada amb el gran Celibidache, amb qui havia de tocar el concert de Beethoven. Va ser tot el contrari del que acabo de dir que hauria de ser la comunicació entre director i solista. No es podia anar més enllà; vaig sentir que no podia comunicar el que volia. No li agradava res del que feia i jo no entenia què era exactament el que volia de mi. Em feia canviar tres coses diferents en cada nota. Per això ho vaig deixar córrer. No m'hi vaig entendre gens. Ara, potser amb la perspectiva del temps, penso que el fet que fos tan jove també va influir en certa manera, perquè, potser si l'hagués

conegut als 25 anys o més tard qui sap si s'hi hauria pogut trobar alguna solució, alguna via de diàleg més factible. Era molt jove, és una llàstima.

—Abans ha esmentat Oistrakh, Grumiaux... Quins són els violinistes que ha tingut i té com a referència?

El futur de Frank P. Zimmermann és incert com el de qualsevol persona. Tot i l'atapeïda agenda que té programada entre concerts i gravacions, la seva percepció de la música i de la vida intenta no desviar-se gens de la naturalitat i de la normalitat de qualsevol altra persona que estigui fora d'aquest món artístic. Insisteix en el fet que per a ell el més important és la música i renega de totes les estratègies de mercat que el puguin implicar. Amb 33 anys, la perspectiva de la seva carrera ja fa un pendent molt llarg i per això la seva madura joventut s'exagera més en el temps, com si ja hagués entrat en l'equilibri d'una persona molt més gran. Aquest fet es tradueix per a qui l'escolta, tant de paraula com per mitjà del seu violí, en un temperament segur i extremament rigorós, però que encara destil·la el rampell de la primera joventut.

—Sempre he tingut un parell de violinistes entre els meus preferits. Quan era molt més jove tenia Oistrakh com el més gran. Després vaig canviar una mica, Oistrakh encara era el meu preferit, però potser per la seva manera d'acostar-se a la música, la seva estructura, el tipus d'idees que transmet amb la música, per a mi Nathan Milstein és potser una mica més interessant. De vegades esperes que faci quelcom i llavors fa tot

el contrari. I també per la seva manera de tocar tan fàcil. Grumiaux, especialment pel seu repertori. I, evidentment, Heifetz, potser el millor de tots. Si fos possible, diria que el meu somni seria poder veure tocar Ysaÿe, poder fer una classe amb ell. Això seria el màxim.

—De quina manera els joves violinistes s'han d'anar introduint en el gran repertori?

—Crec que no es pot establir una regla general. Cadascú és diferent. De fet, haig d'admetre que ara em peneleixo una mica del fet que quan era un adolescent em negava rotundament a tocar cap peça de les anomenades "virtuoses". Les odiava.

—Per què?

—No ho sé... No volia tocar res de Wieniawski, ni cap peça que fos especialment brillant en aquest sentit. El meu mestre ho va intentar de totes les maneres, però sempre m'hi vaig negar. O sigui que vaig tocar els grans concerts clàssics i romàntics. D'altra banda, ara comprovo que això m'ha donat moltíssima experiència. He tocat el concert de Beethoven moltíssimes vegades, em sembla que més de 117 vegades, i el concert de Brahms al voltant d'un centenar de cops. Però encara no he tocat el Concert núm. 1 de Paganini. Penso que potser ja sóc massa gran per tocar-lo. He començat a tocar el concert de Saint-Saëns fa tres o quatre anys, i la veritat és que m'ho he passat molt bé. És molt natural, com tocava Milstein. Si trobes la manera correcta d'expressar la música, pots passar una estona meravellosa, només deixant que flueixi el so del violí de manera natural, sense pensar en les estructures com faries amb el concert de Beethoven. És un altre món. Potser llavors encara no estava preparat. Però com deia abans, depèn molt de cadascú. Segurament, hi ha joves violinistes que només haurien de tocar peces virtuosístiques fins als vint o als trenta

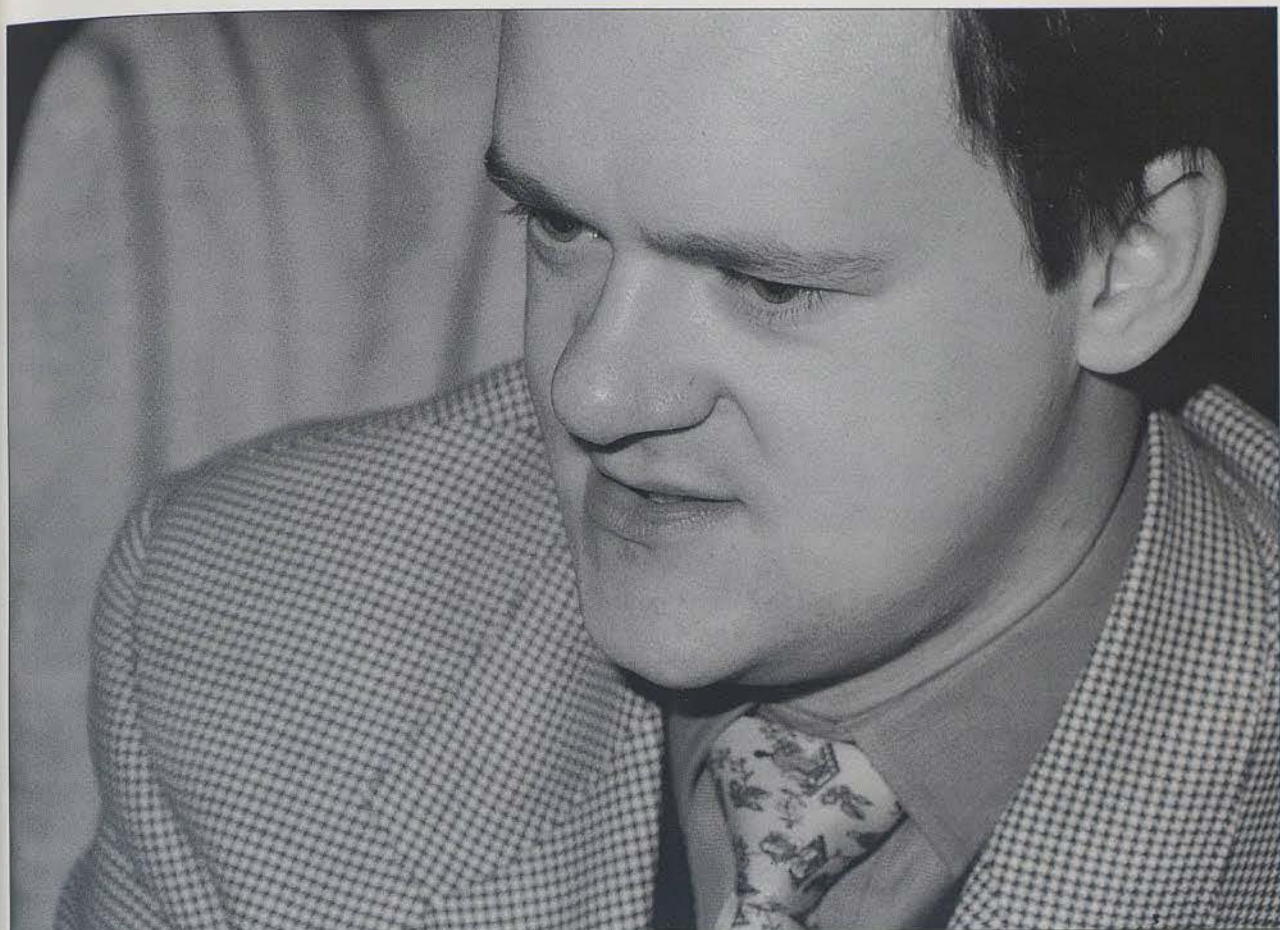

FOTO: L. GUILLAMET

anys i llavors canviar.

—Barcelona tindrà aquest mes de març l'oportunitat d'escollar la seva interpretació de Paganini i de Bach en el recital que oferirà a través de la temporada de Palau 100.

—Vaig començar a tocar Paganini de molt jove i ara he tornat a recomençar amb la seva obra. El més increïble és que quan s'estudia Paganini, encara que només siguin vint minuts al dia, per començar, t'adones que hi és tot. Encara que només toquis un o dos capricis, o alguna part, et fa sentir que ja estàs preparat per tocar qualsevol cosa. És realment sorprenent. També és molt perillós; quan toques Paganini és com si caminessis sobre la corda fluixa. Evidentment, per a mi, Bach, Paganini i Ysaÿe són els meus compositors preferits per a violí sol. Bach és musicalment el més difícil; costa molt trobar el que realment et demana. Hi ha molta gent que es pensa que ha trobat la fórmula de tocar Bach i

Bach, Paganini i Ysaÿe, compositors ideals per interpretar en solitari

això et fa enfrontar-te a moltes maneres diferents d'interpretar-lo.

—Es pot tocar de tot a qualsevol edat quan es té el nivell tècnic, o creu que per a certes obres es necessita obligatòriament una certa maduresa vital?

—Evidentment, sempre cal que hi hagi una certa maduresa a l'hora de tocar. Ha d'haver-hi alguna cosa a dins del músic. L'altre dia m'explicava Lawrence Foster que em va sentir tocar quan tenia onze anys —jo no me'n recordo...— a la meua ciutat natal, Dinsburg; no recordo el que vaig tocar, però es

veu, pel que em va dir, que havia interpretat les quatre peces de Ravel. Llavors tocava la Fantasia de Schubert i realment en gaudia molt. No estava tocant la "Fantasia" de Carmen, i encara no l'he tocada mai. Però com he dit abans, això és molt personal. És clar que també penso, però, que es necessita una certa edat per tocar un concert de Bach. Cadascú té el seu rellotge, en aquest sentit.

—Per la seva incursió en la música contemporània, amb el Concert per a violí de Ligeti, creu que és un deure per a tot intèrpret difondre la música que es fa actualment?

—Bé, evidentment, tota no, penso que alguna obra s'hauria de tocar. Com diu, he tingut l'oportunitat de tocar un parell de vegades el Concert per a violí de Ligeti i ho he trobat molt interessant. És un compositor molt diferent a la resta, no deixa que se'l pugui encasellar. Et fa fer un pas endavant, créixer d'alguna manera en el teu desenvolupament.

FOTO: E. GUILLAMET

lupament musical. Evidentment, per entendre això he hagut de tocar-lo més d'una vegada. És difícil d'explicar, perquè és un acostament diferent del que estem habituats.

—Quina visió té del moment actual en què es troba la música clàssica?

—Diria que estem en una mena de stand by, d'impàs. No sé quina direcció prendrà. Per a mi el més important és que el violí continuï essent utilitzat com un violí. Quan vaig tocar a Viena l'any passat el concert de Ligeti, vaig dir que la música contemporània, incloent-hi la que escriu Ligeti, està feta malbé per un meravellós Stradivarius. I Ligeti em va dir que tenia tota la raó. Admiro molt el fet que sempre agraeixi que siguis molt honest amb ell. Faré una gira per Europa amb aquest concert i després està previst que el toqui als Estats Units i al Japó, però sempre demano dos assajos complets per poder tocar al cent per cent. És imprescindible tenir el temps necessari per preparar-lo bé, si no no ho faig. Maazel també ho diu: "si creus que no ha de funcionar, no toquis".

—Quina percepció té del món del solista?

—No es pot imaginar com utilitzen la nostra imatge només per guanyar diners amb els grans tours mundials. Haig d'anar molt amb compte, perquè

em trobo en aquest mercat terrible. Per a un compositor és diferent. Ligeti, per exemple, és molt conegut, però sempre s'ha protegit; ha fet la seva carrera i mai no ha volgut ser un compositor de la Coca-cola. Per a un artista que toca és més difícil, perquè d'alguna manera et veus obligat a haver-te de mostrar amigable amb el mercat. Per a mi el mercat és pura porqueria... Hi ha tantes coses negatives... A banda d'això, la vida que s'exigeix a un solista és realment dura. Es necessita molta disciplina i t'obliga a renunciar o a descuar moltes parts de la teva vida, com la família, els amics i fins i tot la salut. Jo sempre em sento molt deprimat cada vegada que toco un concert. El nivell d'exigència és molt alt.

—Les discogràfiques són les que manegen el mercat, oi?

—Actualment les discogràfiques estan travessant una certa crisi, un moment no gaire bo. Però, com vostè deia, em nego a rebre pressions per oferir una imatge per poder vendre més els meus compactes. De totes maneres, tampoc no em considero una persona que doni gaire de si en aquest sentit; duc una vida molt normal i tinc l'aparença d'una persona totalment corrent. Només vull donar la imatge d'un artista seriós i no un producte més de la Coca-cola. La veritat és que segons com,

sembla que avui dia la música no importi gens. Volen superar aquesta crisi que pateix el sector oferint només peces populars a preus econòmics...

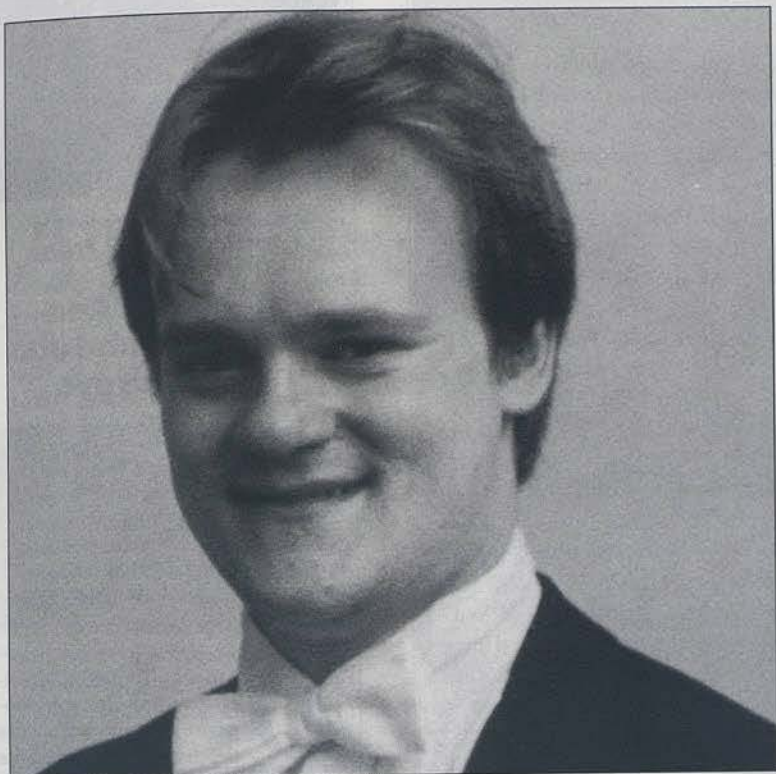
—Creu que això canviarà?

—Penso que encara no hem arribat a l'extrem de tot això. No sé quant de temps es pot arribar a necessitar. Algunes companyies culpen l'artista, perquè diuen que no es promou prou ell mateix. Si vas a qualsevol gran botiga de música, del primer que t'adones és que si no ets un fanàtic de la música i no demanes els CD més interessants, només et trobes amb el més comercial i econòmic que hi ha al mercat. La majoria de gent no distingeix una orquestra d'una altra i per això tant els fa. Els artistes clàssics no són tan "interessants" com els de pop o rock; no prenen drogues i no van vestits ni es comporten estrafolàriament (exceptuant el cas de Nigel Kennedy). El mercat és massa superficial. Una prova d'això és que les gravacions que han fet artistes que ja formen part de la història de la música clàssica d'aquest segle són les que més es venen, perquè estan fetes d'una manera totalment professional, sense pensar a vendre-ho com pa calent.

—Vostè té un dels millors Stradivarius, el Dragonetti de 1706. Què és el que busca exactament en un instrument?

—Stradivarius sempre és elegància i naturalitat, el que realment m'escau com a instrument. Crec que són més difícils de tocar; sempre que he tocat un Stradivarius puc tardar setmanes o mesos a trobar el so que realment em demana l'instrument. Quan ja has trobat la manera correcta de tocar-lo, llavors et dona una infinitat de matisos, sempre hi descobreixes sonoritats noves. No arribes mai al límit, sempre tens la sensació que dona més, que l'has d'estar seguint. Per a mi és com un ésser vivent.

Zimmermann, en solitari

Palau 100. Frank Peter Zimmermann, violí. Bach, Paganini. Palau de la Música Catalana. 16 de març de 1998 (21h).

Després de la seva última actuació a Barcelona el mes de novembre de l'any passat, en què va interpretar el *Concert per a violí i orquestra núm. 1* de Shostakòvitx, Frank Peter Zimmermann torna al Palau amb un programa dedicat a Bach i Paganini.

Nascut l'any 1965 a Dinsburg, Zimmermann va iniciar la seva carrera l'any 1975, quan amb només deu anys va interpretar el *Concert en Sol major* de Mozart. Format amb Valery Gradov, amb Saschko Gawriloff a Berlín i amb Herman Krebbers a Amsterdam, Zimmermann és reconegut com un dels violinistes de més prestigi de l'actualitat. Ha actuat com a solista amb orquestres tan destacades com les filharmòniques de Berlín, Viena, Gewandhaus, Rotterdam, orquestres com la de París, la Scala de Milà, Cleveland o Tonhalle de Zuric, sota direcció de mestres tan prestigiosos com Maazel, Sanderling, Haitink, Sawallisch, Barenboim, Ozawa, Jochum o Marriner, a més de dur a

terme una intensa trajectòria dedicada a la música de cambra, especialment al costat del pianista Alexander Lonquich.

Aquest artista guardonat amb el Primer Premi del Concurs Jugend Musiziert i amb el Premi de l'Accademia Chigiana di Siena, obtingut l'any 1990, ha realitzat un nombre destacat d'enregistraments, que inclouen obres de Txaikovski, Beethoven, Mozart, Prokofiev, Sibelius, Berg, Mendelssohn, Ravel, Stravinsky..., amb els quals ha aconseguit nombrosos guardons, com l'Edison Award i el Diapasó d'Or l'any 1992. Entre els seus últims enregistraments, cal destacar les *Sis Sonates per a violí* d'Ysaÿe, el *Concert per a violí núm. 3* de Saint-Saëns sota la direcció de Marius Jansons, als quals cal afegir les gravacions programades amb la Filharmònica de Berlín (*Concert de violí núm. 3* de Mozart, *Concert de violí* de Kurt Weill) i amb la London Philharmonic (*Doble Concert* de Brahms, amb Heinrich Schiff i direcció de Sawallisch).

Zimmermann tornarà al Palau amb el seu Stradivarius, invitat aquest cop per Palau 100.
● Lluís Trullén

Europa Galante, una formació emblemàtica

Palau 100. Europa Galante. Fabio Biondi, concertino director. Boccherini. Palau de la Música Catalana. 5 de març de 1998 (21h).

La música antiga té en el conjunt Europa Galante, fundat l'any 1990 pel violinista Fabio Biondi una de les formacions més emblemàtiques del moment. El primer gran èxit del conjunt va arribar amb l'enregistrament d'un disc dedicat a concerts de Vivaldi, amb el qual va aconseguir premis a Itàlia i França, i més endavant un seguit de diversos guardons obtinguts a França, el Canadà, Suècia, Finlàndia...

Les actuacions d'aquest conjunt, que ha aconseguit amb la interpretació d'obres d'autors barrocs (Vivaldi, Händel, Alessandro Scarlatti) els seus èxits més destacats, tenen en la figura del seu fundador un líder indiscutible. El temperamental Fabio Biondi, nascut a Palerm, ja va donar mostra del seu talent quan amb només dotze anys va debutar com a solista amb l'Orquestra de la RAI. Després de graduar-se a Parma, va dedicar-se a la investigació i interpretació de l'obra dels primers autors barrocs. Amb només setze anys actua a l'emblemàtic Musikverein de Viena tot interpretant *Concerts* de Bach, alhora que actua amb grups tan representatius de les interpretacions històriques com són La Capella Reial, Musica Antiqua Viena, Seminario Musicale, La Chapelle Royal o Les Musiciens du Louvre.

El seu repertori inclou des d'obres del segle XV fins a autors romàntics, com Mendelssohn, Schubert o Schumann, i en la seva nova actuació a Barcelona dedicarà, al costat del seu conjunt Europa Galante, un programa dedicat a *Quintets* de Boccherini, autor de qui ja han realitzat enregistraments d'algunes de les seves obres cambrístiques. ● LL.T.

Dolora Zajick interpreta Donizetti

Gran Teatre del Liceu. Orquestra Simfònica i Cor del Gran Teatre del Liceu. Dolora Zajick, Josep Bros, Carlos Álvarez, Stefano Palatchi, Milagros Poblador. Dir.: Richard Bonyngue. *La Favorita* de Donizetti. Palau de la Música Catalana. 23 i 26 de març de 1998 (21h).

La mezzosoprano Dolora Zajick és una de les figures destacades del repartiment que la temporada del Gran Teatre del Liceu ha seleccionat per a la interpretació de *La Favorita* de Donizetti, en l'any que se celebra el bicentinari del naixement del compositor.

Nascuda a Reno (Nevada), Zajick és considerada com una de les *mezzo* més rellevants de l'actualitat. Després de formar-se a l'Escola de Música de Manhattan, va obtenir guardons al Concurs Txaikovski i en el Richard Tucker Award. Des d'aquest moment inicià una carrera imparable pels centres lírics més destacats del món, amb constants aparicions a

l'Òpera de San Francisco, Metropolitan, Chicago, Covent Garden, Òpera de Viena o la Scala de Milà, i actuant amb diverses companyies a Nàpols, Houston, Florència, Roma, Verona, Bilbao o Madrid, entre d'altres ciutats.

El seu repertori abasta un ampli ventall d'obres i de diferents autors i estils. *Il Trovatore*, *Aida*, *Don Carlo*, *Joana d'Arc*, *Khovantxina*, *Adriana Lecouvreur*, *Norma* o *Samsó i Dalila*, han estat part dels nombrosos títols interpretats per Zajick. Actuacions sota direcció de Rostropòvitx, Muti, Maazel, Mehta, amb repartiments al costat de Marton, Mollo, Domingo o Pavarotti, avalen la trajectòria d'una de les veus de *mezzo* més belles de l'actualitat i que ja va ser programada juntament amb l'Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu per interpretar el *Requiem* de Verdi en el Festival Internacional de Música Castell de Peralada de l'any 1996, com també en el *Macbeth* ofert dins la temporada liceística 1996-97. ● LL.T.

Emma Kirkby interpreta Händel

Euroconcert. London Baroque. Michael Chance, contratenor. Emma Kirby, soprano. Dir.: Charles Medlam. Händel. Palau de la Música Catalana. 24 de març de 1998 (21h).

La presència de la soprano anglesa Emma Kirkby es converteix en un dels màxims atractius de la temporada d'Euroconcert d'enguany, alhora que suposarà la primera actuació de Kirkby en aquest cicle de concerts.

La trajectòria musical de Kirkby ve associada amb els estudis de literatura clàssica que realitza a la Universitat d'Oxford, on comença a interessar-se per la música antiga i barroca. Després

d'estudiar cant a Londres amb Jessica Cash, el seu debut es produeix l'any 1974. Col·laboracions amb The Consort of Musicke, The Taverner Consort i amb Musica Reservata, precedeixen els seus primers grans èxits, que arriben en els primers anys vuitanta, quan al costat del llaütista Anthony Rooley ofereix nombroses gires i enregistraments discogràfics.

La seva veu és reclamada pels màxims artistes de les interpretacions històriques (Hogwood, Christie, King, Parrot...), tot erigint-se en una de les més grans intèrprets d'un repertori que preferentment inclou obres del període renaixentista, Bach, Monteverdi, Purcell, Dowland o Händel. ● LL.T.

Murray i Orgonosova a
Mitridate, re di Ponto

Retorn d'Ann Murray amb Luba Orgonasova

Gran Teatre del Liceu. Orquestra Simfònica del Gran Teatre del Liceu. Luba Orgonasova, soprano. Ann Murray, mezzosoprano. Dir.: Frédéric Chaslin. Händel, Mozart. Palau de la Música Catalana. 27 de març de 1998 (21h).

Després d'anys d'absència, una de les mezzosopranos més aclamades de les últimes dècades torna a la temporada del Gran Teatre del Liceu.

Ann Murray, nascuda a Dublín, ha estat una de les veus que amb més perfecció ha encarnat els personatges de Rossina, Donna Elvira, Oktavian, Dido o Cherubino. Ha format part de repartiments operístics dirigits per Muti, Solti, Colin Davis, Harnoncourt o Levine, i les seves actuacions als centres lírics més rellevants del món, entre els quals destaquen els seus èxits obtinguts a París, Hamburg, Vienna State Opera, Metropolitan, la Scala o el Chicago Liric Center, han convertit les seves recreacions en punts de referència obligada. Ha actuat en nombroses ocasions al costat d'orquestrats simfònics: Orquestra de París amb Kubelik, Philadelphia Orchestra amb Sawallisch, Chicago Symphony amb Solti, i ha ofert actuacions en els festivals més rellevants, com el de Salzburg (on ha encarnat els rols de Cherubino, Sextus, Dorabella, Donna Elvira i Oktavian -aquest últim sota direcció de Maazel-), Viena o en els Proms londinencs.

Entre les pròximes recreacions operístiques de Murray -que està casada amb el tenor Philip Langridge-, destaca la seva participació en una nova producció d'*Ariodante* a Múnic, de *Maria Stuarda* a l'English National Opera i d'*Alceste* a la Netherlands Opera. ● LL.T.

Esperat retorn d'Anne-Sophie Mutter

Ibercamera. Anne-Sophie Mutter, violí. Lambert Orkis, piano. Beethoven. Palau de la Música Catalana. 11 de març de 1998 (21h).

Aquest any 1998 la prestigiosa violinista Anne-Sophie Mutter, acompanyada pel pianista Lambert Orkis, dedica en les seves programacions una atenció especial a les deu *Sonates per a violí i piano* de Beethoven. Des que la gran violinista alemanya va actuar al Festival de Salzburg de 1977, quan només tenia tretze anys, al costat de Karajan i la Filharmònica de Berlín, la seva carrera ha estat farcida d'èxits, tant en el camp de la música de cambra com actuant al costat de les orquestres més prestigioses oferint centenars de concerts pels escenaris més rellevants d'Àsia, Amèrica i Europa.

Mutter sent devoció per la música de Beethoven i, amb Orkis, amb qui fa deu anys que manté col·laboració artística, oferirà aquesta integral, dividida en tres

FOTO: J.A.

recitals, en el decurs d'una gira que ofereix a escala mundial, de la qual

es realitzarà un enregistrament que s'afegirà a una discografia que ja inclou les obres cabdals de la literatura violinística i que ha rebut premis tan rellevants com el Grand Prix du Disque, el Grammy Award, el Holland's Edison Award, entre d'altres. Entre els seus enregistraments més recents, destaquen el *Recital de Berlín*, acompanyada per Orkis, una gravació en viu del *Concert de Brahms i de la Fantasia de Schumann*, al costat de Masur i la Filharmònica de Nova York, com també el *Concert per a violí núm. 2* de Penderecki sota direcció del mateix compositor, una obra que té prevista interpretar l'any 1999 en una nova gira europea. Durant l'any vinent Mutter també programarà el *Concert per a violí* de Beethoven, les *Quatre estacions* de Vivaldi i obres de Tartiní.

Aquesta nova actuació al Palau d'una artista que ja va ser guardonada amb l'Orde del Mèrit de la RFA, permetrà admirar el geni d'una de les solistes més admirades dels darrers anys. ● LL.T.

Natàlia Gutman amb les Suites de Bach

Ibercamera. Natàlia Gutman, violoncel·lista. *Suites per a violoncel sol* de Bach. Palau de la Música Catalana. 2 i 3 de març de 1998 (21h).

L'any 1988 la violoncel·lista russa Natàlia Gutman actuava per primer cop en la temporada Ibercamera, acompanyada en aquella ocasió per la pianista Eliso Virsaladze. A partir d'aquell moment les seves actuacions al Palau s'han succeït, com a solista, al costat del seu marit, el violinista Oleg Kagan (1989), amb Sviatoslav Richter (1992) o novament amb Virsaladze tres anys enrere.

Natàlia Gutman, que va començar a tocar el violoncel a l'edat de cinc anys i que als nou ja ofería concerts, va ser deixeble de Mstislav Rostropòvitx, al Conservatori

de Moscou. Guardonada en el Concurs Txaiovski de Moscou de 1962, o la consecució del primer premi al concurs de l'ARD de Múnic (1967), Gutman va obrir una carrera que l'ha portat a participar ininterrompudament en els festivals de música més rellevants del món, a actuar al costat de directors com Sawallisch, Celibidache, Haitink, Muti, Abbado, i a dur a terme infinitat de gires de concerts, a les quals en un futur pròxim caldrà afegir les que realitzarà per Europa, el Japó i Austràlia, on ja va actuar l'any 1994.

Interessada tant pel repertori clàssic com pel contemporani, Gutman, a més de tocar al costat de les orquestres filharmòniques més rellevants del món, ha actuat, pel que fa a la música de cambra, amb artistes de la categoria d'Argerich, Virsaladze,

Richter, i molt especialment amb el seu marit, Oleg Kagan, amb qui va oferir concerts des de 1969 fins a l'any 1990, en què va morir el cèlebre violinista. A partir d'aquesta data i de manera anual, Gutman organitza a primers del mes de juliol el Festival Internacional de Música de Knauth (Alps bavareses), en memòria del seu marit.

A més de les actuacions dalt de l'escenari, nombrosos enregistraments avalen la trajectòria de Gutman. Concerts de Dvorák, Sibelius, Schumann, compositor aquest últim de qui va realitzar juntament amb Martha Argerich i Misha Maisky la integral de l'obra de cambra. Ana Gutman actuarà novament al Palau amb l'obra paradigmàtica per a violoncel sol: les *Sis suites* de J. S. Bach; dos concerts per poder admirar tot el seu talent. ● LL.T.

Els Monk Tentet All Stars, plat fort del Festival de Jazz de Terrassa

per ALBERT SUÑÉ

El dissetè Festival de Jazz de Terrassa se celebrarà a la Nova Jazz Cava de la ciutat egarenca del 6 al 29 de març. L'organitza Jazz Terrassa, vocalia d'Amics de les Arts i JJMM, i inclou un total de vint-i-vuit concerts.

Al Festival, a part d'un programa força estimulant i variat, hi són previstes sessions consagrades als joves jazzmen del país, concerts gratuïts els dissabtes i diumenges al migdia a les places Vella i de Catalunya, i "sessions golfes" al local del carrer de Gaudí a partir de la una de la matinada.

La manifestació terrassenca homenatjarà la figura del desaparegut Tete Montoliu, tal com ho va fer l'any passat amb Lou Bennet. És més, una de les sessions li serà dedicada de manera especial. Els seus protagonistes seran el combo Monk Tentet All Stars, que aplega gent tan considerada i considerable com Phil Woods i Johnny Griffin, entre d'altres, i que rememoraran el mític concert al Town Hall de Nova York, celebrat el 28 de febrer de 1959.

De fet, la música de Thelonious Monk va ser una constant en Tete Montoliu al llarg de la seva carrera. Cal recordar, per exemple, que al passat Festival egarenc, el pianista català interpretà la *Suïte Monkiana*, que fou recollida en el CD *Per sempre, Tete* (Discmedi, 1997). L'actuació dels All Stars constituirà una autèntica primícia, ja que a la Nova Jazz Cava iniciaran la seva gira europea.

Però el pianista català desaparegut l'any passat deixarà ben visible

Steve Lacy, membre dels Monk Tentet All Stars

la seva empremta a Terrassa. Ho diem perquè l'actual passatge de Gaudí, que és on hi ha la Nova Jazz Cava, i que és al costat del carrer del mateix nom, s'anomenarà passatge de Tete Montoliu a partir del dia 6. Dia en què, al local terrassenc, s'inaugurarà una exposició fotogràfica centrada en la figura del pianista.

Pel que fa a la programació del Festival, i ja que hem parlat dels Monk Tentet All Stars, just és que diguem quins seran els companys de Woods i Griffin. De fet, l'alineació pot posar les dents llargues a més d'un, ja que, també hi seran els trompetes Jack Walrath i Don Sickler, el trombó Eddie Bert, el saxòfon soprà Steve Lacy, el saxòfon bariton Howard Johnson, el pianista Kirk Lightsey, el contrabaix Ray Drummond i el bateria Ben Riley. Uns elements que, molt possiblement, posaran potes enlaire la Nova Jazz Cava.

Però també hi tindran moltes coses a dir el duo Milt Jackson (vibràfon) i Hank Jones (piano); el trio del pianista cubà Ramón Valle; el quar-

tet de la vocalista Judy Niemack; el combo del saxo i flauta James Moody; el grup Latcho Drom, que interpretarà música del recentment desaparegut Stéphane Grappelli; el New World Spirit del percussionista Ray Barreto, que oferirà el seu darrer treball discogràfic, *Contact* (Blue Note, 1997); i els quartets del pianista Red Richards i dels saxos Charles Lloyd i Donald Harrison, respectivament. Aquest darrer, també el veurem com a membre del grup del bateria Roy Haynes. És a dir, una estimulants barreja de bebop, hard-bop, latin-jazz, estàndards i free.

Però també hi haurà altres estímuls, com el jazz de cambra del trio Phil Woods —que també repeteix a Terrassa—, el pianista Mulgrew Miller i el contrabaix Niels-Henning Orsted Pedersen; el blues de Michael Hill i la seva gent, que presentarà el seu segon enregistrament, *Have Mercy!*; i la fusió de Bill Evans (saxo tenor i soprano) & Push, que ens faran conèixer el seu darrer CD: *Starfish & The Moon*.

L'apartat dels combos locals és també dens i variat. Hi seran Dani Alonso & His Lazy Chickens; Bitenor Extra 5; el grup del trompeta Josep M. Farràs, el qual homenatjarà col·legues que aniran des de Louis Armstrong a Wynton Marsalis; el combo de les cantants Laura Simó i Carme Canela, és a dir, Estamos Reunidas; La Vella Dixieland; José Luis Gámez-Perico Sambeat; i Bebo Valdés & Eladio Reinón Latin-Jazz Octet, entre d'altres.

XVII Festival Internacional de Jazz de Terrassa. Nova Jazz Cava, plaça Vella i plaça de Catalunya (Terrassa). Del 6 al 29 de març de 1998.

Estrena de la Simfonia d'Israel David Martínez

per F. TAVERNA-BECH

Israel David Martínez pertany a la generació que va iniciar les seves activitats compositives entre la darrereria dels anys vuitanta i l'inici dels anys noranta. Amb influències ben perceptibles de Josep Soler, el seu mestre, la música de Martínez es caracteritza per un lirisme de factura expressionista amb el lògic ascendent dels plantejaments pertanyents a la nova Escola de Viena. Per altra banda, en les obres d'Israel David Martínez es manifesta un plausible coneixement de l'escriptura orquestral per la disposició sempre equilibrada de

la sonoritat i l'alternança sempre interessant dels contrastos tant en els volums i les coloracions com en el caràcter del discurs. Precisament, aquestes qualitats han fet que la música d'Israel David Martínez hagi estat guardonada en diverses ocasions en concursos com el Reina Sofia.

Segur que acarar la simfonia haurà constituït un repte ben important i atractiu per al jove compositor i resultarà interessant constatar com ha superat els esculls que suposen la llarga tradició del gènere, com també la implicació en unes formes que exigeixen

una elaboració molt rigorosa en tots els seus components, ja siguin de l'estructura melòdica, com en els elements harmònic i contrapuntístic.

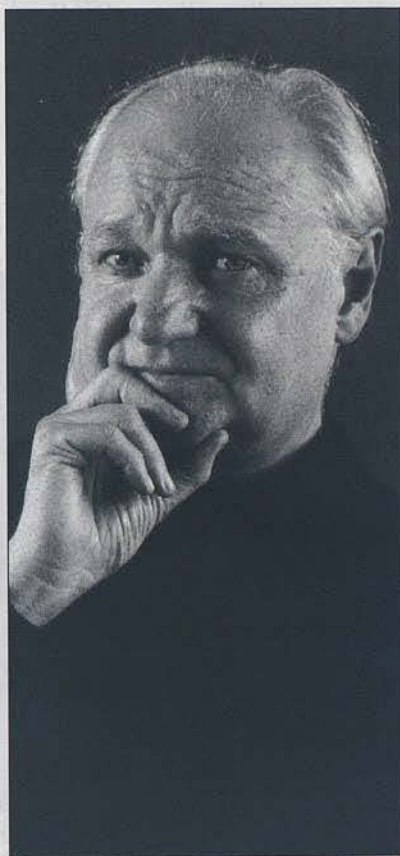
Orquestra Simfònica de Barcelona i Nacional de Catalunya. Mishla Dichter, piano. Franz-Paul Decker, director. *Simfonia* d'Israel David Martínez. *Variacions sobre un tema de Paganini op. 43* de Sergei Rachmaninov i *Romeo i Julieta* (Escena amorosa, *Scherzo de la Reina Mab* i *Festa dels Capuletos*) d'Hector Berlioz. Palau de la Música Catalana. 13, 14 i 15 de març de 1998 (21 h, 19 h, i 11 h, respectivament).

Qüestionari Proust

JORDI CERVELLÓ

Violinista, pedagog i compositor, Jordi Cervelló no ha fet diferències de rang entre aquestes tres activitats que tenen la música com a denominador comú. I ja que ell mateix ha estat instrumentista i ha après a assaborir la música interpretant obres alienes, la seva pròpia

obra de creació sempre aporta als executants alguna experiència positiva, a nivell personal estètic o tècnic. A més, pels esmentats orígens musicals, ha fet una aportació important a la literatura violinística catalana de les darreres tres dècades.

1- El principal tret del meu caràcter?

- Ser fidel als amics.

2- La qualitat que prefereixo en un home?

- La sinceritat.

3- La qualitat que prefereixo en una dona?

- La mateixa.

4- Allò que més m'estimo en els amics?

- El fet de ser desinteressats.

5- El meu principal defecte?

- Cavil·lar en excés.

6- La meua ocupació preferida?

- Compondre.

7- El meu somni de benestar?

- Arreglar els problemes sense violència.

8- Quina fóra la meua pitjor desgràcia?

- El patiment dels qui estimo i dels qui són víctimes de conductes irracionals com en el cas d'Algèria.

9- Què voldria ser?

- Com sóc, però millor.

10- On desitjaria viure?

- On visc: a Sarrià.

11- Quin color prefereixo?

- Els verds i el blau del Mediterrani.

12- Quina flor prefereixo?

- No tinc preferències: moltes.

13- Quin ocell prefereixo?

- Els lloros salvatges.

14- Els meus autors preferits en prosa?

- Maupassant, Natalia Ginzburg, Stevenson, Thomas Mann, per posar un exemple.

15- Els poetes preferits?

- Leopardi, G. A. Becker, Dante, la meua mare Concepció Garriga...

16- Els herois de ficció?

- El Zorro.

17- Les meves heroïnes de ficció favorites?

- No en tinc.

18- Els meus compositors favorits?

- Sens dubte, Bach, i després naturalment els Brahms, Beethoven, Mendelssohn i un llarg etcètera, pensant, per exemple, en L. Janáček.

19- Els pintors predilectes?

- M'agraden molts: els venecians del segle XVIII, els impressionistes, Van Gogh, i Kandinski i els catalans J. Mir i Anglada Camarasa. És sols un exemple.

20- Els meus herois de la vida real?

- Gandhi, Pau Casals, Edison.

21- Les meves heroïnes històriques?

- Joana d'Arc i Madame Curie.

22- Els noms que prefereixo?

- No en tinc.

23- Què detesto més que res?

- La falsedat.

24- Quins caràcters històrics menyspreo més?

- Les dictadures.

25- Quin fet militar admiro més?

- La resistència contra els invasors.

26- Quina reforma admiro més?

- La declaració dels drets de l'home i del ciutadà.

27- Quins dons naturals voldria tenir?

- Una cabellera abundant.

28- Com m'agradaria morir?

- Sense patir.

29- Estat present del meu esperit?

- Variable, com gairebé sempre.

30- Fets que m'inspiren més indulgència?

- Els que estan fets per amor.

31- El meu lema?

- Justícia, que n'hi ha ben poca.

AUDITORIS DE CATALUNYA

Auditori Maria Feliu de Barberà del Vallès

Nom: Auditori Maria Feliu.

Adreça: Nemesi Valls, 35 (Barberà del Vallès).

Arquitecte: Torres-Viñals Associats. Octavi Torres Rosell.

Inauguració: 23 d'abril de 1997.

Cost de la construcció: 43.800.000 pessetes.

Propietat: municipal.

Gestió: Regidoria de Cultura, sense patronat.

Aforament: 210 localitats.

Capacitat d'ubicació d'interessats: l'escenari fa 10x10 m i 7m de profunditat. Per espai hi cap una orquestra de cambra.

Funcionalitat i/o polivalència: a l'Auditori, s'hi fan espectacles de teatre i música.

Temporades estables: hi ha una temporada de teatre de tardor i una de primavera.

L'any passat s'han fet 4 espectacles de teatre professional (Paulovski, Ibsen, Las Venezo i *Història del Sr. Somer*) i 16 espectacles de teatre amateur. D'actuacions musicals professionals de tríos o quartets, se n'han fet 7.

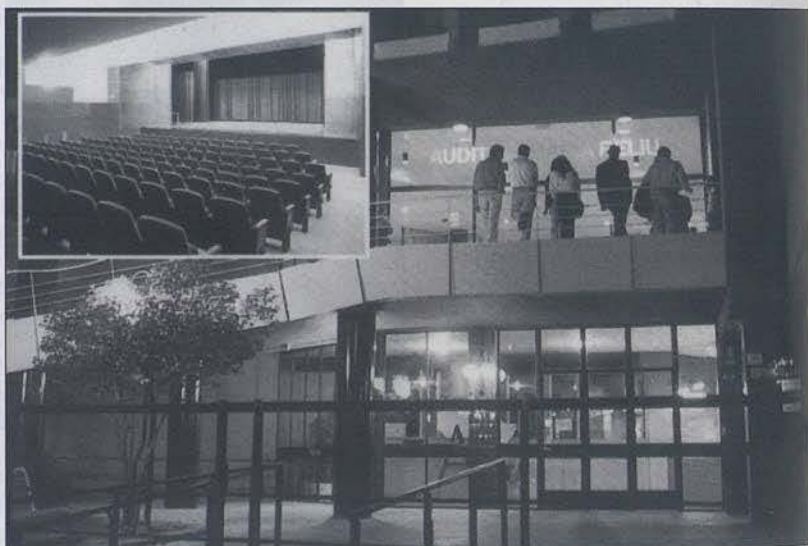
Pressupost: uns 3 milions per al teatre i 1.200.000 per a la música.

per MONTSERRAT PUIG

Joan Pastor, regidor de Cultura i Esports de Barberà del Vallès, és mestre i una persona entusiasta amb totes les activitats culturals. Al mateix edifici de l'Auditori hi ha una planta destinada a exposicions, una altra on es fan tallers de fotografia, ceràmica, còmic, sardanes i l'Escola de Música.

—Quina relació hi ha amb l'Escola de Música i la gestió de l'Auditori?

—Molt estreta. Actualment a l'Escola, que és municipal, hi ha 146 alumnes i s'hi fa ensenyament de cinc instruments, treballam amb ells la programació, d'acord amb els alumnes i l'APA (Associació de Pares d'Alumnes). Som conscients que hem d'adequar l'oferta musical a la realitat de Sabadell, ciutat amb gran tradició i oferta musical. Per Sant Jordi el duo Joan Manau, piano, i Ludmila, violoncel, van actuar-hi dues vegades, la primera amb caire d'assaig i la segona a la nit, en un concert de gala que va ser un èxit. Ludmila és professora d'aquest instrument a l'Escola, i ja té cinc alumnes. També tenim la Coral Mallarenga, que fa un concert per temporada.

—Hi ha alguna altra entitat que organitzi concerts a Barberà?

—Sí, el Cicle de l'Església Romànica conté uns onze concerts, alguns de música barroca.

—I pel que fa al teatre?

—A part els professionals, hem tingut una gran eclosió de teatre amateur local, setze grups, i tots han actuat entre el 22 de març i el final de juny. En diem la "Taula de Teatre Amateur": uns hi van fer un espectacle titulat De pel·lícula per la Festa Major, i ja n'estem preparant un altra.

—De quines entitats reben subvencions?

—Estem vinculats a la xarxa de Teatre de la Diputació i a la

Regidoria de Joventut, i felicitament tenim un patrocinador local, una firma industrial que té l'empresa a Barberà i es vol mantenir en l'anonimat. Li vam presentar dos projectes de teatre i música i ens els han aprovat. Això ens permet no anar angoixats pels pressupostos. Nosaltres som conscients que l'oferta cultural ha d'anar d'acord amb les necessitats i el nivell de Barberà, no tindria sentit fer la competència a Sabadell o a Barcelona, a les persones d'aquí que els interessa ja hi van. Però per ara estem contents i animats amb aquesta primera temporada.

catallunya música
161
revista musical catalana

“Vivir la buena música me cuesta menos”

Este año he ido a
4 conciertos
y ya me he
ahorrado
24.000 ptas.

Todo, por ser Suscriptor de La Vanguardia

- ¿Pero qué ventajas tiene ser suscriptor de La Vanguardia?

"Para empezar, recibes en casa cada mañana el diario más importante de Catalunya. Pero además, tienes tantos descuentos en tantos sitios, que la suscripción te sale gratis".

- No será para tanto...

"Haz números. Por ser suscriptor, tú y tu familia tenéis un 25% de descuento en las mejores obras de teatro, conciertos de rock y de música clásica, espectáculos deportivos... También tenéis entradas gratuitas en atracciones y parques

recreativos, por no hablar de los descuentos en cantidad de restaurantes, joyerías, tiendas de moda, zapaterías, ópticas, hoteles, viajes de lujo... Con sólo aprovechar unos cuantos de estos privilegios ya te ahorras más de lo que te cuesta la suscripción".

- ¿Y qué hay que hacer para suscribirse?

"Es muy fácil, sólo tienes que llamar al (93) 301 54 54, y prepararte para disfrutar de todo un mundo de privilegios".

Club de Suscriptores
LA VANGUARDIA

Si aún no eres suscriptor, ya sabes lo que te pierdes.

SCHUBERT: El viatge d'hivern

Edició Schubert. Vol. 30
Matthias Goerne, baríton.
Graham Johnson, piano.
Hyperion CDJ33030

Antològic! Aquesta és la impressió que perdura després d'unes quantes audicions, fins i tot comparades amb versions de referència. Matthias Goerne presenta una carta absolutament persuasiva tot signant un dels volums realment memorables de la monumental Hyperion Schubert Edition que arriba al número 30 i que ha auspicat el pianista que l'acompanya, Graham Johnson, de qui des del primer compàs queda clar que serà un acompanyant ben present des del teclat.

La veu de Goerne ha estat perfectament captada pels micròfons, que la situen en una distància acústica ideal respecte del piano i l'oient. És una veu que s'imposa per l'homogeneïtat del timbre, la qualitat dels harmònics, la

suavitat dels atacs, l'elasticitat i consistència d'un centre amplíssim i per un ús magistral de la mitja veu. El desirèr d'èxit en aquest repertori. Però tot i ser excepcional la matèria primera, encara ho és més la intel·ligència del cantant, la manera com estableix el lligat i la línia de cant tot dissimulant-ne l'artifici, l'aplicació de les llicències expressives, la subtileza sense sofisticació del rubat, la manera de deixar que parli el text sense afegir-hi expressió o fantasmagories redundants. Goerne no és del tipus de liederistes que es donen importància, dels que s'escolten en primera persona, ni dels que es creuen distingits amb els poders d'un "mèdiu" per cap musa.

El seu "viatger" viu l'enamorament de l'amor sense objecte amb les exaltacions i davallades de l'individu ciclotímic. Això determina que no hi hagi pròpiament una progressió expressiva cap a clímax impactants. El patetisme i la sublimació de "L'home del manubri", els comparteixen altres cançons. Justament, aquesta resulta una cançó més consoladora que no visionària. Goerne —més encara que Quasthoff— no carrega les tintes expressionistes i xifra l'impacte més en les coloracions de la veu que en la intensificació de la dicció. Deixa anar el llast

cada dos per tres i, en tot cas, només li interessa remarcar la independència d'aquesta ànima enamorada entre les contingències d'un món sense amor.

El viatge d'hivern és una obra imprescindible i aquesta és una de les versions més satisfactòries. La recomano com a primera opció i, particularment, als schubertians. Els qui van escoltar el jove baríton alemany en les nostres schubertiades no han esperat cap recomanació per aconseguir-la com a tresor.

Tot i ser un enregistrament d'estudi, la sensació és que hi ha una trajectòria unitària, que cada cançó es perllonga en la següent i depèn de l'anterior, no que s'hagi fet cançó a cançó amb descansos entre mig. ● X. Casanovas-Danés

Music by Bach's students (Música d'alumnes de Bach)

Wilbert Hazelzet, *traverso*.
Jacques Ogg, *clavèci*.
Jaap Ter Linden, *violoncel*.
Glossa. GCD 920808.

Continua el degoteig de propostes discogràfiques de la firma Glossa, amb seu a San Lorenzo del Escorial. Una firma que amb tota la seva trajectòria ha vingut

reflectint el seu gust per les propostes interessants i alhora ben presentades, tant pel que fa al contingut informatiu del disc com a l'estètica de la seva acurada presentació.

Aquest cop Glossa torna a apostar per intèrprets de prestigi amb els quals ja ha col·laborat en altres ocasions, com una interessant proposta dedicada a les *Suites per a flauta* de J. M. Hotteterre. Es tracta de Wilbert Hazelzet, *traverso*; Jacques Ogg, *clavèci*, i Jaap Ter Linden, *violoncel*. El repertori inclòs al present enregistrament està polaritzat a l'entorn d'obres escrites per alguns dels molts alumnes de Johann Sebastian Bach. Es calcula que Bach va poder tenir, particularment durant l'etapa de Leipzig, més de 80 alumnes que van gaudir dels seus ensenyaments. Molts d'ells, en particular els qui vivien a Leipzig, fins i tot van poder gaudir de la generositat de Bach i la seva nombrosa família, amb qui van compartir taula i sostre, més enllà dels ensenyaments que després havien d'expandir als diferents indrets on van treballar.

Els alumnes escollits per a la present proposta són, per aquest ordre: Johann Philipp Kirnberger, Johann Gottlieb Goldberg, Carl Friedrich Abel, Johann Ludwig Krebs i Johann Gottfried Mithel.

catàleg de música
161
revista musical catalana

XIII. CONCURS DE PIANO

Premi Ciutat de Berga

en homenatge a Ireneu Segarra

Dies: 1, 2, 3, 9 i 10 de maig de 1998

Categories:

A. fins a 28 anys - B. fins a 19 anys - C. fins a 15 anys - D. fins a 11 anys

Organitza:

CENTRE D'ESTUDIS MUSICALS DEL BERGUEDÀ «L'ESPILL»

c/ Ciutat, 16, 1r. - 08600 BERGA - Tel. i Fax (93) 821 39 53

Patrocina:

fundació
caixaManresa

Amb l'excepció de la breu i corprenedora, pel seu caràcter cromàtic, *Fuga en Fa menor per a clavecí sol* de Kirnberger, la resta d'obres incloses són sonates per a *traverso* i baix continu o bé *traverso* i clavecí obligat.

Totes les obres incloses semblen haver estat escollides de forma molt acurada per reflectir la influència exercida pel gran mestre. Totes fan honor a una elaboració més que sensible, i alhora també constitueixen mostres prou atractives i exemplificadores de les estètiques expressives que la música galant alemanya va anar implantant a mitjan segle XVIII, com ara l'*empfindsamkeit*, prèvies a la consolidació del classicisme musical.

La lectura dels interpres esmentats està clarament orientada a reforçar el fet que el sentiment transcendeix i colpeixi la sensibilitat de l'oient. Aquest factor fa créixer considerablement l'atractiu del disc, que esdevé una mostra excel·lent del gènere. ● Joan V. Bellalta

JANÁČEK:

Quartet de corda núm. 1, "Sonata Kreutzer", Sonata per a violí i piano, Quartet de corda núm. 2, "Cartes íntimes"

Quartet de Praga, Václav Remes (violí) i Sachiko Kayahara (piano)
PRAGA PRD 250 108

El Quartet de corda núm. 1 de Leos Janáček fou un encàrrec del Quartet de Bohèmia l'octubre de 1923. El compositor, que en diverses ocasions es va inspirar en la literatura russa, va escollir per al quartet la

novel·la *La sonata a Kreutzer* de Lleó Tolstoi. L'obra és construïda com un drama líric en el qual els instruments expressen els sentiments canviants dels personatges.

La *Sonata per a violí i piano* és la tercera obra de Janáček en aquest gènere, però l'única que ell va considerar vàlida. Per als moviments primer i tercer, el compositor va utilitzar dos temes de la seva òpera *Katya Kabanova*, mentre que el segon, "Balada", procedeix d'una de les sonates anteriors. L'"Adagio" final és un autèntic drama en miniatura, apassionat i violent.

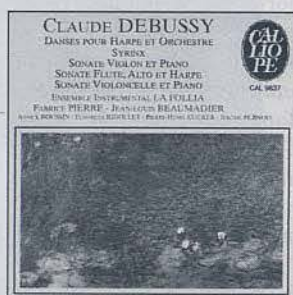
El Quartet de corda núm. 2, "Cartes íntimes" data del 1928 i fou estrenat l'11 de setembre del mateix any, dues setmanes després de la mort del compositor. La destinatària de les cartes era Kamila Stösslova, una jove per la qual Janáček sentia molt d'afecte. Si bé respecta l'estructura clàssica en quatre moviments, aquesta obra és en realitat una successió d'apassionades escenes líriques.

Quina música més bonica la de L. Janáček. Fresca, sincera i alhora nova. Els quartets en qüestió són dues veritables joies. Tot un món de suggeriments tímbrics, d'esclats folklòrics, etc. Una veritable troballa per als qui encara no els coneixen.

El Quartet de Praga ofereix una representació perfecta, tant d'estil com de lliurament i personalitat. Cal recordar que aquesta agrupació ha gravat Mozart, Haydn, Schubert, etc. però que sobretot és especialista en altres

grans compositors txecs, com Dvorák, Smetana, Suk i Martinu, des quals han realitzat grans versions.

Pel que fa a la *Sonata per a violí i piano*, hem de dir que és una mena de perla desconeguda i que és un pecat que la ignorin gairebé tots els violinistes. La *Sonata per a violí i piano* de Poulenc, per exemple, ha trobat en el violinista Perlman un important difusor. Necessitarà també la *Sonata* de Janáček un violinista de nom estel·lar? La gravació pertany al maig-juny de 1997. ● Jordi Cervelló Garriga

DEBUSSY:

Danses per a arpa i orquestra, Syrix per a flauta, Sonata per a violí i piano, Sonata per a flauta, viola i arpa, Sonata per a violoncel i piano

Ensemble Instrumental La Follia
CALIOPE CAL 9837

Si s'exclouen les obres escrites en principi per a piano i més tard orquestrades per ell mateix o per altres compositors, la producció original de Debussy per a instrument solista i orquestra és escassa. Les dues admirables *Danses per a arpa i orquestra* (*Danse sacrée, danse profane*) escrites el 1904, assumeixen una notable importància com a

exemple d'un gènere practicat pel compositor.

Syrinx per a flauta solista va correspondre's a la partició d'una peça per a l'escena que Gabriel Mourey va fer a Debussy el 1913. D'inspiració mitològica, aquesta àmplia menodía evoca l'últim sospir del déu Pan.

Es pot afirmar que les tres Sonates són el testament artístic de Debussy. El projecte inicial del compositor era escriure sis sonates per a diversos instruments a la faigó dels grans compositors francesos del segle XVIII. Només va poder concloure'n tres: la primera per a violoncel i piano, la segona per a flauta, viola i arpa i la tercera per a violí i piano. Escrites entre el 1915 i 1917, representen l'última magnífica expressió del gen creador de l'autor. Que millor que intèrprets francesos per a aquesta música plena de subtileza, misteri i perfum personalíssim? Una sorpresa molt agradable per a molts seran les "dances" amb què s'inicia el CD, rarament programades i de les quals l'arpista Fabrice Pierre ofereix una interpretació impecable.

El mateix es pot dir del flautista Jean-Louis Beaumadier amb el fascinant solo monòdic de *Syrinx* i dels intèrprets de les tres sonates, en especial la pianista Elisabeth Rigollet. Interpretar aquesta música és realment difícil i trobar instrumentistes capaçs de fer diana en l'esperit de Debussy és tot un repte i tota una tècnica.

Ni el *forte* és l'habitual i tota la gamma de pianíssims demana tal varietat de colors i timbres que comporta una tècnica diferenciada que cal conèixer i que resultarà sumament enriquidora pel que fa a la qualitat de so. Per als instrumentistes, interpretar a Debussy és, doncs, una experiència totalment nova. La gravació és del 1997. ● J.C.G.

GERSHWIN:

Selecció de melodies

Quartet de Clarinets de Barcelona
Ars Harmonica (La Mà de Guido) AH 034

Formant part de la col·lecció "Gershwin 100" que commemora el centenari del compositor (1898-1937), apareix aquest enregistrament fet el 1996. El protagonista el Quartet de Clarinets de Barcelona que integren Queralt Roca, Montserrat Margalef, Alfons Reverté i Albert Gumí.

El programa consta de tretze números, la majoria cançons, entre els quals s'inclouen alguns temes procedents de l'òpera *Porgy and Bess* (amb l'inevitable *Summertime*) i una *Little rhapsody in blue* que dura cinc minuts al costat de melodies tan valorades com *I got rhythm*, *The man I love* o *Oh lady be good!* Les transcripcions són òptimes i certifiquen les possibilitats expressives del clarinet en el repertori jazzístic abans d'instaurar-s'hi la primàcia del saxòfon.

La interpretació és de primer ordre des del punt de vista de la qualitat tímbrica, agradabilíssima i de sonoritat perfectament vellutada. Els clarinetistes alternen els diversos instruments de la família (clarinets en La i Mi bemoll, clarinet baix i corno di bassetto). És perceptible el meticulós treball de preparació i el convenciment dels intèrprets, però manca, en general, una major dosi de *swing*, de sincopació i de forma rítmica. Una determinació més clara a fer "jazz", per entendre'ns. Predomina en les versions una actitud massa romànticista, encara que el que es perd en *punch* és obvi que es guanya en un melodisme que pot satisfer. ● X.C.-D.

POULENC:

Sextet per a piano i quintet de vent, Sonata per a violí, Elegia per a trompa i piano, Sonata per a oboè i piano, Sonata per a clarinet i piano

I. Klansky (piano) i Quintet de Vent de Praga: G. Poulet (violí), P. Devoyon (piano), J. Likin (oboè), V. Klanska (trompa), P. Moraguès (clarinet).
PRAGA PRD 250 109

Una vegada Francis Poulenc va escriure: "Els vents m'han estat favorables." Les obres incloses en aquest CD justifiquen àmpliament aquesta afirmació.

El *Sextet per a piano i instruments de vent* va ser estrenat el 19 de juny de 1931 i revisat el 1939 abans de publicar-lo. Dos moviments prevalentment ràpids emmarquen un poètic "divertiment". Diverses vegades entre 1918 i 1940 Poulenc va intentar escriure una obra per a violí i piano. Després d'una sèrie de pàgines que no el satisfien, el 1943 portà a terme una *Sonata per a violí i piano* dedicada a la memòria de Federico García Lorca. Ell mateix la va estrenar amb la violinista Ginette Neveu el 21 de juny del mateix any.

L'*Elegia per a trompa i piano* és del 1957 i va ser escrita a la memòria del gran Dennis Brain, mort a causa d'un accident l'estiu d'aquell any. La *Sonata*

per a oboè i piano i per a clarinet i piano daten ambdues del 1962 i foren estrenades després de la mort de Poulenc.

Res d'intel·lectualismes en la música de Poulenc. Tot és espontani, fàcil i divertit, però sempre amb una dosi de considerable virtuosisme i d'eficàcia instrumental. Els temes lírics i senzills troben ressort en una varietat rítmica de gran imaginació. Sens dubte, els músics que l'interpreten es diverteixen d'allò més.

Tenim una excel·lent versió d'aquestes obres. Espectacular la del *Sextet* amb el Quintet de Praga i un extraordinari pianista anomenat Ivan Klansky, com també les tres sonates i l'*Elegia*, que són interpretades per músics de gran solvència, com el violinista Gérard Poulet i el clarinetista Pascal Moraguès, que realitza una preciosa interpretació de la bella sonata.

La gravació és del mes d'abril de 1996 i maig-juny de 1997. ● J.C.G.

ALBÉNIZ:
Integral

Antoni Comas, veu.
Mac McClure, piano.
Columna Música.

Quan tot just l'obra operística d'Isaac Albéniz comença a prendre un caire de fort ressò en la programació actual amb la recuperació de *Pepita Jiménez*, el mercat discogràfic ofereix l'edició d'un compacte que es podria definir d'històric. *Albéniz: Integral*, del segell català Columna Música, presenta la primera gravació i recull exhaustiu de lieds que el gran compositor i pianista va deixar escrits durant la seva vida. Un total de 30 cançons repassen el talent compositiu d'Albéniz en aquest gènere musical, fins ara profundament desconegut per la majoria de públic.

Antoni Comas, tenor, i Mac McClure, piano, han

dut a terme la difícil tasca de recollir i d'interpretar el nombre més ampli possible de manuscrits originals que encara es conserven dels lieds d'Albéniz. Des dels fons familiar, fins a Austràlia, passant pel British Museum i per la Public Library of Performing Arts de Nova York, comptant amb l'ajut d'una de les més grans especialistes en Isaac Albéniz, Frances Barulich, l'edició d'aquest disc té característiques gairebé heroïques, si tenim en compte que ressegueix tota la cronologia vital del mestre i que només se'n té constància d'una cançó, *Una rosa in dono*, interpretada en públic, fet que demostra que moltes estaven relegades gairebé exclusivament al cercle més privat de l'autor.

El disc inclou el recull *Sei ballate intime* amb lletra de la marquesa de Bollaños, cinc *Rimes de Bécquer* —peces curtes però de gran sensibilitat musical—, la *Cançó de Barberine* amb lletra d'Alfred de Musset, totes tres obres inscrites en els anys que va viure a Madrid fins al seu trasllat a París (1885-1889). També trobem els lieds amb lletra de Francis Burdett Money-Coutts, mecenes d'Albéniz durant la seva etapa a Anglaterra (1890-1905), *Art thou gone forever*, *Elaine*, *Quatre melodies* (dedicades pòstumament a Gabriel Fauré), *Sis cançons*, *A Nellie* i *Dues cançons*, tot de composició més elaborada que les anteriors i on ja es pot intuir l'esperit d'*Iberia*. També formen part d'aquest període, *Dos fragments de prosa de Pierre Loti* i *Il en est de l'amour*, sobre un text de Costa de Beauregard.

Cal subratllar la interpretació elaborada i de molta rigorositat dels intèrprets responsables d'aquesta edició; una recreació que sap transmetre amb molta elegància el talent expressiu i vital de la música d'Albéniz. ● Mònica Pagès i Santacana

CHOPIN:**Les Masurques. Vol. I**Patrick Cohen, piano
Glossa GCD 920506

Patrick Cohen és un dels artistes fixos del segell Glossa, per al qual ha enregistrat música romàntica espanyola i sonates del pare Soler, Haydn i Mozart. Acostuma a fer-ho en pianos d'època, norma que es va saltar en el cas de Haydn amb una finalitat precisament experimental.

En aquesta ocasió ha optat per l'Érard de 1855 (ca.), que s'erigeix en coprotagonista perquè moltes de les solucions aplicades ho estan en funció de la seva sonoritat velada. Una sonoritat encisadora que fa considerar els pianos *grand* d'avui dia francament excessius per a peces com les *Masurques*, almenys la majoria, d'un gran refinament harmònic que potencia el timbre d'un instrument antic de qualitat, com és el cas.

Chopin en va compondre una seixantena entre 1830 i 1848, o sigui, durant gairebé tota la seva vida de compositor. Era una forma —derivada de danses de la seva Polònia natal— a la qual tornava reiteradament com per submergir-se en alguna mena de reciclatge interior i que permeten copsar la seva trajectòria estètica i gairebé es pot dir que anímica.

En aquest primer volum, que consta de dos compactes, s'hi inclouen les *op.* 6, 7, 17, 24, 30, 33 i 41, amb un total de vint-i-nou peces. Que Cohen,

el mozartià, s'hi mostraria convincent, era un aposta que es podia fer *a priori*. El resultat ho confirma, a partir d'un tarannà poètic, cosa que no vol dir delicat o melangiós, que capgira l'acostament que n'han fet altres grans pianistes, que han vist els reculls com una onada de replegament del compositor. Aquest és el cas contrari. Escoltem, per exemple, la conegudíssima *Masurca op. 17 núm. 4*, que descol·loca l'oient al començament per la seva vigorositat, però que ja no voldríem escoltar mai més d'una altra manera. Cohen treu un partit insospitat de la sonoritat de l'instrument i conjunga ritme i dinàmiques per aconseguir els efectes convenients de clarsobscurs. És un intèrpret certament convincent... i els seu Chopin no té res de mòrbid.

L'enregistrament (amb cinc *Masurques* captades en directe) va ser feta a El Escorial l'agost de 1997 i té una alta qualitat tècnica, al nivell de la del fullet i la presentació global, tot acuradíssim, com és norma d'aquest editor. Cada nou volum és una petita joia discogràfica pels incitadors camins exploratoris que proposa o per les revisitacions que, com en aquest cas, possibilita. ● X.C.-D.

RIMSKI-KORSAKOV:
Scheherezade.
Dubiniushka. El vol del borinot
KALINNIKOV:
Tsar Boris.
El cendre i la palmera

Chandos "Enchant"
CHAN 7093

Tot i que *Scheherezade* sigui l'obra més llarga i *El vol del borinot* sigui un scherzo que reclama un altíssim virtuosisme orquestral, l'interès de compacte rau en els complements. Per co-

mençar, l'arranjament per a orquestra fet pel mateix Rimski-Korsakov de la cançó revolucionària *Dubiniushka* a conseqüència de l'impacte que li va causar una manifestació antitsarista l'any 1905. I, també, les dues obres de Vasily Kalinnikov (1866-1901), l'obertura del *Tsar Boris* (el mateix tsar que va inspirar Pukhin i Mussorgski) corresponent a la música incidental per a una obra teatral del germà de Tolstoi i el bellíssim poema simfònic *El cedre i la palmera* inspirat per un poema de Heine que descriu com suspira un arbre nòrdic per un del sud.

Aquesta obra magnífica, qualificada de "pintura simfònica", té una estructura de sonata basada en dos temes molt contrastats que identifiquen els arbres i és la darrera obra estrenada en vida del compositor. Els enregistraments de les obres de Rimski-Korsakov daten de 1986, 1987, 1984 (en l'ordre en què han estat esmentades) i de 1989 els corresponents a Kalinnikov. L'orquestra és la Royal Scottish National, llevat de la que toca *Dubiniushka*, que és la London Symphony.

Neeme Järvi, aleshores en plena bulímia discogràfica i en el pic de la fama, es mostra com un gran concertador en tot el programa. Fa frasejar les orquestres amb incisivitat, flexibilitza el *tempo* i procura textures sumptuoses, però mai pesants, i una expressivitat adient. Els solos *Scheherezade* sonen en el violí d'Edwin Paling i consten entre els més lírics de la discografia. ● X.C.-D.

MANUEL PONCE:

Obra completa per a guitarra. Vol. 2 (Col·lecció "Guitare Plus" Vol. 24)

Mandal MAN 4914

Manuel Ponce (1882-1948) és considerat l'iniciador de l'escola nacionalista mexicana perquè va ser un dels primers compositors interessats a recuperar la música autòctona i a transmetre aquesta il·lusió als seus deixebles —entre els quals hi ha Carlos Chávez— des del seu càrrec de director del Conservatori Nacional.

Ponce va anar a estudiar a Berlín i, després, a París amb Paul Dukas, mentre el seu nom es feia conegut amb cançons tan divulgades com *Estrellita*. Va tractar sovint Andrés Segovia i va compondre per a ell, entre altres obres, el *Concierto del Sur*. I també, la *Suite Antiqua* i la *Suite en La menor*, que Segovia tocava en els seus recitals com si haguessin estat escrites per dos compositors barrocs, l'alemany Weiss i el napolità Alessandro Scarlatti, i ell en fos el descobridor.

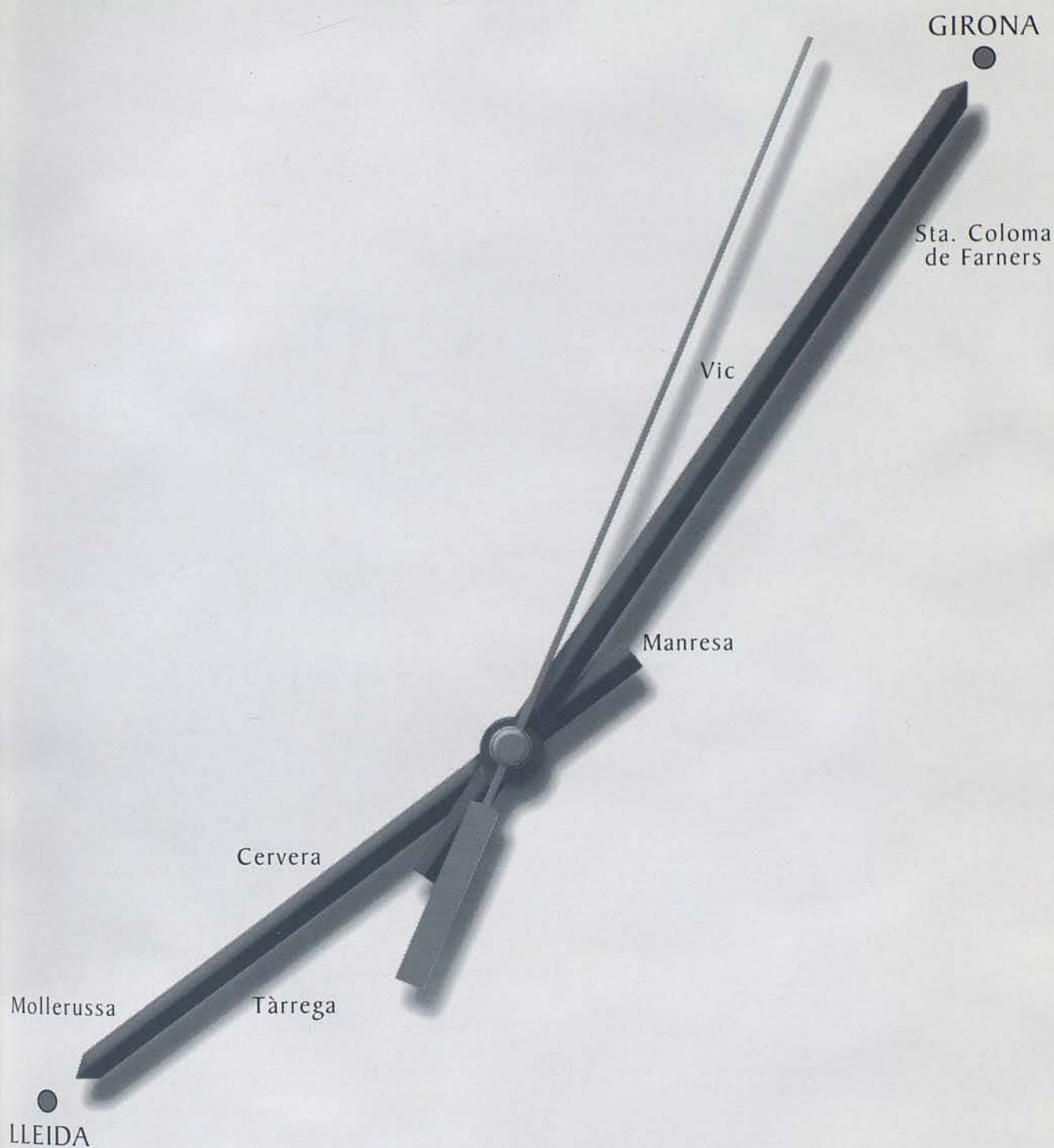
Aquestes dues peces obren el programa, que segueix amb *Ouverture et ballet*, *Sonate Classique* i *Sonate Romantique*.

L'intèrpret és el francès Gérard Abiton, que toca amb una guitarra construïda per Daniel Friedrich el 1989. Actualment catedràtic al Conservatori d'Orleans, es va formar amb Alexandre Lagoya i es va perfeccionar amb Segovia i va guanyar el 1981 el Concurs de Ginebra. Toca amb pulcritud, sense exageracions, amb molt bon gust i un superlatiu sentit arquitectural i rítmic. Cada cosa al seu lloc i amb un gran capteniment expressiu. La sonoritat és d'una enorme qualitat. Com que les obres són d'una gran bellesa, és del tot recomanable.

L'enregistrament és del 1997 i s'inclou amb el número 24 en la sèrie "Guitare Plus" que edita el segell Mandala. ● X.C.-D.

Eix Transversal.

Reduïm distàncies per fer Catalunya més gran.

Estalviï's temps.

Ja és una realitat. L'Eix Transversal, la columna vertebral de la Catalunya interior, entra a formar part de la nostra xarxa viària. Neix com una de les carreteres modernes, ràpides, segures i ecològiques, com una decisiva millora de qualitat en les comunicacions del país a través de les seves comarques interiors. Calgut creuar rius, pobles, ciutats, muntanyes..., sense canviar el seu aspecte. Reduir l'impacte ambiental ha estat en tot moment una de les màximes preocupacions. La integració d'aquesta via en el seu entorn natural ha estat el resultat d'un ampli conjunt de mesures correctores preses al llarg de la seva construcció. Des del principi a la fi. Així doncs, d'ara endavant ens estalviarem temps, quilòmetres, combustible i sorolls a la carretera, però el més important és que en la infraestructura del nostre país disposem d'un instrument bàsic d'equilibri territorial perquè junts continuem fent gran Catalunya. *Reduïm distàncies per fer Catalunya més gran.*

Generalitat de Catalunya

Col·laboradors: Constructores ACS • Agroman E.C. • CGS • Comapa • Comsa • Construcciones Rubau • Copisa • Dragados • Elsan • FCC Construcción • Ferrovial • Guinovart • Oshsa • Agüé, Impacte ambiental Acycsa • Agrotecsa • Anthos • Comersa • D.S.P. • Floret • Stachys • Talher • Wanner y Vinyas. Comunicació i senyalització Indra • Sainco • Sice • Z y Cia • Givasa • Grupo Postigo. D. d'obres i control de qualitat Cicsa • ECA • Eurogeotécnica • Inema • Intecasa • Payma • Saem • Taller d'Enginyeries • TEC-Cuatro

espai Gaudí

Veure, viure,
i entendre Gaudí

Espai Gaudí. La Pedrera.
Provença 261-265.
08008 Barcelona.
Telf.: +93 484 59 95

Horari:
de dimarts a dissabte: de 10 a 20h.
Diumenges i festius: de 10 a 15h.
Dilluns tancat.
Visites comentades:
de dimarts a divendres, a les 18h.
Visites concertades:
de dimarts a divendres, de 10 a 12h.

FUNDACIÓ CAIXA DE CATALUNYA

catalunya música rovista musical catalana